

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

(உலகம் உய்ய வந்த இராமாநுச வள்ளல் – திருவரங்கம் பெரியகோயில்)

ஸ்வாமி எம்பெருமானார் அருளிச்செய்த

கத்ய த்ரயம் – ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம்

(இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த வ்யாக்யான
மூலம், எளிய தமிழ்நடை)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யம் ப்ரவேசம்

மூலம் - பாஷ்யகாரர் தம் திருவுள்ளக் கருத்தில் அறுதியிட்ட அர்த்தம் பனைநிழற்போலே தம்மொருவரளவிலே பர்யவஸியாதே, கல்பகதருச்சாயை போலே பரோபகாரார்த்தமாக உபாயோபேயங்களை அநுஷ்டிப்பான் என்று பரோபதேச ப்ரவ்ருத்தராகிறார் ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்திலே. பெரிய கத்யத்தில், ஸாமாந்ய பகவத் விஷயமாக அவரை நோக்கி ஸ்வப்ரார்த்தனையாக அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில், ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லை நிலமான பெரியபெருமான் விஷயமாக அவரை நோக்கி ஸ்வப்ரார்த்தனையாக அருளிச்செய்தார். இதில் பரத்வத்துக்கு எல்லை நிலமான ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் விஷயமாகப் பிறரை நோக்கிக் கர்த்தவ்யோபதேசம் பண்ணுகிறார்.

விளக்கம் - பாஷ்யகாரராகிய எம்பெருமானார் தனது திருவுள்ளத்தில் தீர்மானித்த கருத்துக்கள் அனைத்தும், பனை மரத்தின் நிழலானது அந்த மரத்திற்கு மட்டுமே விழுவது போன்று, தன்னுடைய அளவில் மட்டுமே நின்றுவிடாமல், கற்பக மரத்தின் நிழல் போன்று அனைவருக்கும் பயன்பட்டு, அவர்களும் உபாயம் மற்றும் உபேயம் குறித்து எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் என்று தீர்மானித்தார். ஆகவே, ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில் தனது கருத்துக்கள் அனைவருக்கும் உபதேசமாக இருத்தல் வேண்டும் என்று எண்ணி, அவ்விதமே செய்கிறார். பெரிய கத்யமாகிய சரணாகதி கத்யத்தில், பொதுவாக பகவத் விஷயமாக, அவனை நோக்கி, தனது ப்ரார்த்தனையாக அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில், ஸௌலப்யத்தின் எல்லையாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமாக, அவனை நோக்கி, தனது ப்ரார்த்தனையாக அருளிச்செய்தார். ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில், பரத்வத்தின் எல்லையாக உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் விஷயமாக, மற்றவர்களைக் குறித்து அவன் செய்ய வேண்டியவற்றை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், லோகத்தில் துராசாரம் உபாயமென்பார், தேவதாந்தரோபாஸநம் உபாயம் என்பார், தேவதையையொழியவே கேவல கர்மம் உபாயமென்பார், கேவலம் ஜ்ஞாநம் உபாயமென்பார், கர்மஜ்ஞாந ஸமுச்சயம் உபாயமென்பாராய்க் கொண்டு வேத வாக்யங்களை விகல்பிக்கிற பாஹ்ய குத்ருஷ்டிகளை நிரஸிக்கக்காக, “நீங்கள் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்குப் பொருள் நீங்கள் சொல்லுகிறபடியல்ல; யுக்திகளிருந்தபடியாலும், ப்ரமாணாந்தரங்கள்

இருந்தபடியாலும், கர்மஜ்ஞாந ஸஹ க்ருதையான பக்தியே உபாயம் என்று சொல்லுகிற இதுவே பொருள்” என்று ஸாதிக்க வேண்டுகையாலே, ப்ரபத்தியும் உள்ளே ஸூசிதமாய்க் கிடக்கச் செய்தேயும், பக்தியிலே நோக்காக உபபாதித்தருளினார். இவ்வளவாலே, துச்சகையான பக்தியை உபாயமென்று ப்ரமித்து, மந்தமதிகள் பயப்படாமெக்காக, இப்படிப்பட்ட பக்தி ஸித்திக்கும் புருஷார்த்த ஸித்திக்கும் சரமமான உபாயம் ப்ரபத்தியே என்னுமிடத்தை உபபாதித்தருளினார் பெரிய கத்யத்திலே. பக்தி ஸாத்குண்யத்துக்கும் ப்ரபத்தியே வேணுமென்று ப்ரபத்தி வைபவம் சொன்ன இவ்வளவாலே ப்ரபத்தி அங்கமாய், பக்தி தானே ஸ்வதந்த்ரோபாயமோ என்னும் அதிசங்கை பிறவாமெக்காக, ஸுகமாய், ஸ்வருபாநுரூபமாய், இதர நிரபேக்ஷமாய், ஸ்வதந்த்ரமான ப்ரபத்தி உபாயமென்னுமிடத்தை வெளியிட்டார் ஸ்ரீரங்க கத்யத்திலே. இனி, இதில் இப்படி உபாய நிஷ்கர்ஷம் பிறந்த பின்பு, இவ்வுபாய ப்ராப்யமான தேச விசேஷ வைபவத்தையும், அத்தேசாதிபதியாய், அநுபாவ்யமான அவ்வஸ்து வைபவத்தையும், அவ்வஸ்து வைபவாநுபவ ஜநிதமான கைங்கர்யத்தையும், ச்ரோதாக்களுக்கு ருசி பிறக்கக்காக அருளிச்செய்து, “இவ்வர்த்தத்தில் ருசி பிறக்கக்கடியான பாக்யமுடையார் இப்பேறு பெற்று வாழ்ந்திடுக” என்று உபாயாம்சத்தை ஸங்குசிதமாக அநுவதித்து, உபேயாம்சத்தைப் பரக்க அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் – ஸ்ரீபாஷ்யத்தில், இந்த லோகத்தில் தவறான நடத்தைகளே மோக்ஷ உபாயம் என்று சிலரும், மற்ற தேவதைகளை உபாஸிப்பதே உபாயம் என்று சிலரும், தேவதைகள் அல்லாமல் கர்மமே உபாயம் என்று சிலரும், ஞானம் மட்டுமே உபாயம் என்று சிலரும், கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றின் கலவையே உபாயம் என்று சிலரும் என்பதாக, வேத வாக்கியங்களைத் தவறாகப் பொருள் கொள்ளும் சிலரையும், வேதங்களை மறுக்கும் சிலரையும் தள்ளுவதற்காக, “நீங்கள் எடுக்கும் வேத வாக்கியங்களுக்கான பொருள், நீங்கள் கூறுவது போன்று அல்ல. தகுந்த யுக்திகளைக் கொண்டும், மற்ற ப்ரமாணங்களைக் கொண்டும், கர்மம் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றால் உதவப் பெற்ற பக்தியே உபாயம் ஆகும் என்பதே அவற்றின் பொருள் ஆகும்” என்று ஸாதிக்கவேண்டும் என்பதால், ப்ரபத்தியைக் குறித்து மறைமுகமாக உரைத்து, பக்தியில் மட்டுமே நோக்கம் வைத்தவராக, அதனை விளக்கி அருளினார். இதனைக் கேட்கும் குறைந்த அறிவு கொண்டவர்கள், எந்தவிதமான உதவியும் இல்லாத பக்தி மட்டுமே மோக்ஷ உபாயம் என்று மயங்கி, அதன் கடினத்தைக் கண்டு அச்சம் கொள்ளாமல் இருப்பதற்காக,

இப்படிப்பட்ட பக்தியானது கைகூடுவதற்கும், புருஷார்த்தம் கைகூடுவதற்கும் இறுதியான உபாயமானது ப்ரபத்தியே ஆகும் என்பதை சரணாகதி கத்யத்தில் விளக்கி அருளிணார். “பக்தியானது கைகூட ப்ரபத்தியே அவசியமாகும்” என்று ப்ரபத்தியின் வைபவத்தைச் சரணாகதி கத்யத்தில் அருளிச்செய்ததைக் கேட்ட சிலருக்கு, “ப்ரபத்தி அங்கமாகக் கொண்டு, பக்தியானது தானே சுதந்திரமான உபாயமோ?”, என்னும் சந்தேகம் தோன்றாமல் இருப்பதற்காக, “சுகமாகவும், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவும், மற்ற எந்த உதவியையும் எதிர்பார்க்காததாகவும் உள்ள சுதந்திரமான ப்ரபத்தியே மோக்ஷ உபாயம் ஆகும்” என்பதை ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் வெளியிட்டார். இனி, இந்த ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யத்தில், இவ்விதமாக உபாயத்தை குறித்த உறுதி பிறந்த பின்பு, இந்த உபாயம் மூலம் அடையப்படும் பரமபதத்தின் சிறப்பையும், அந்த இடத்தின் தலைவனும் அனுபவிக்கப்படுபவனும் ஆகிய ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய வைபவத்தையும், அவனுடைய வைபவ அனுபவத்தின் விளைவாகப் பிறந்த கைங்கர்யத்தையும் குறித்து, கேட்பவர்களுக்கு ஈடுபாடு உண்டாவதற்காக அருளிச்செய்தார். மேலும், “இந்த விஷயத்தில் ஈடுபாடு கொள்வதற்கான பாக்கியம் உள்ளவர்கள், இத்தகைய பேறு பெற்று வாழ்ந்துக”, என்று கடந்த இரண்டு கத்யங்களில் கூறப்பட்ட உபாயத்தைக் குறித்து சுருக்கமாக அருளிச்செய்து, அடையவேண்டிய இலக்கைக் குறித்து விரிவாக அருளிச்செய்து, நிறைவு செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இக்கத்யந்தானும் ஆறு சூர்ணையாயிருக்கும். அதில் முதல் சூர்ணையாலே, சரண்யமான வஸ்துவினுடைய ஸ்வரூப ரூப குண விபூதி வைபவக்ஷணயத்தையும், அதுக்கு எதிர்த்தட்டான தன்னுடைய வைபவக்ஷணயத்தையும் அநுஸந்தித்து, இப்படியிருந்துள்ள எனக்கு அவ்வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு ப்ரபத்தியை யொழிய வேறு உபாயமில்லையென்று அறுதியிட்டு, அவனுடைய ஸௌசீல்யாதி குணங்களே பற்றாசாக அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுவான் என்கிறார். இரண்டாம் சூர்ணையிலே, பலத்துக்கு ஸக்ருதேவ அமைந்திருக்கச் செய்தேயும் மநஸ்ஸு வேறொன்றில் கவலை போகாமைக்கும் தனக்குக் காலக்ஷேபத்துக்குமாக நித்யாநுஸந்தானம் பண்ணுவான் என்கிறார். மூன்றாம் சூர்ணையிலே, இவ்வுபாய நிஷ்டனானவனுக்குப் பல ப்ராப்திக்குறுப்பான அர்ச்சிராதி வழியே போய் ப்ரக்ருதி மண்டலத்தைக் கடக்கும்படியையும், கடந்து சென்று ப்ரவேசிக்கிற நித்யவிபூதி வைபவத்தையும், அத்தேசத்தினுடைய பண்பையும், அங்குள்ள அலங்காரங்களையும், அப்படி அலங்க்ருதமான தேசத்தில் உலகுடைய நாய்ச்சிமாரும் தானுமாய்

எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பையும், அவர்களாலே பரிசர்யமாணனாயிருக்கிற ஸ்ரீவைகுண்டநாதனையும், அந்நாய்ச்சிமாருக்கு அநுபாவ்யமான அவயவ ஸௌந்தர்யத்தையும், அதுக்கும் அதிசயா பாதகமான திவ்யாபரணங்களுடைய ஸுகடிதத்வத்தையும், இவற்றைக் காத்தாட்டும் திவ்யாயுத வர்க்கத்தையும், இஸ்ஸமுதாயத்தைக் கண்டு அநுபவித்து, அவ்வநுபவ ஜநித ப்ரீதியாலே அநேகதா பவித்து அடிமை செய்யும் ஸுரிபரிஷத்தையும், அவர்களாலே அநவரத பரிசரித சரண நளினனாய் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பையும் அநுஸந்தித்து, “இப்பேற்றை நாம் எப்போது பெறக் கடவோம்” என்று மநோரதித்து, அம்மநோரதாநுகுணமாகச் சென்று கிட்டி, “பெருமானே! என்னால் நித்ய கைங்கர்யம் கொண்டருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்தித்து ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவான் என்கிறார். நாலாம் சூர்ணையில், இவனபேக்ஷாநுகூலமாக அவனாலே ஸ்வீக்ருதனாய்க் கொண்டு அநுகூல வ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொண்டிருப்பான் என்கிறது. ஐந்தாம் சூர்ணையிலே, இப்புருஷார்த்தத்தை நெடுங்காலம் இழந்த இழவு தீர, அநந்ய பரனாய் இமையாத கண்ணினனாய்க் கொண்டு ஸதா தர்சனம் பண்ணிக் கொண்டிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. ஆறாம் சூர்ணையிலே, அவன் இவனை வினவிக் குளிரக் கடாக்ஷித்துத் திருவடிகளைத் தலையிலே வைக்க, “அடிசூடுமரசாய்” ஸ்வாராஜ்ய ஸாம்ராஜ்ய துரந்தரனாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – ஸ்ரீவைகுண்ட கத்யமானது ஆறு சூர்ணைகள் கொண்டதாக உள்ளது. அதில் முதல் சூர்ணையில், சரணம் புகுகின்ற வஸ்துவின் “ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், விபூதி” ஆகியவற்றின் மேன்மை, இதற்கு மாறாக உள்ள தனது அடிமைத்தன்மை ஆகியவற்றை எண்ணியவராக, “இப்படி உள்ள எனக்கு, அந்த உயர்ந்த வஸ்துவை அடைவதற்கு, ப்ரபத்தி அல்லாமல் வேறு உபாயம் இல்லை” என்று தீர்மானித்து, அவனுடைய ஸௌசீல்யம் முதலான குணங்களையே கைம்முதலாகக் கொண்டு அவனுடைய திருவடிகளில் சரணம் அடையவேண்டும் என்கிறார். இரண்டாம் சூர்ணையில், பலனை அடைவதற்கான துணை ஒன்று மட்டுமே என உள்ளபோதிலும், மனமானது வேறு எதிலும் செல்லாமல் இருப்பதற்கும், பொழுதை சரியாகப் போக்குவதற்கும் ப்ரபத்தியை மட்டுமே எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் என்கிறார். மூன்றாம் சூர்ணையில், ப்ரபத்தியை உபாயமாகக் கொண்டு நிற்பவனுக்கு, அவன் பெறுகின்ற பலனாகிய மோக்ஷம் மற்றும் கைங்கர்யம் ஆகியவற்றுக்கு உறுப்பாக உள்ளதான அர்ச்சிராதி மார்க்கம் வழியாகச் சென்று ப்ரக்ருதியை கடக்கும் விதத்தைக் கூறுகிறார்; மேலும், இவ்விதம் கடந்து சென்று

புகுகின்ற பரமபதத்தின் வைபவம், பரமபதத்தின் இயல்பு, அங்குள்ள அலங்காரங்கள், இவ்விதம் அலங்கரிக்கப்பட்ட இடத்தில் உள்ள பிராட்டிமார்கள் மற்றும் தானுமாக எழுந்தருளியுள்ளவனும் அவர்களால் கைங்கர்யம் செய்யப்படுபவனும் ஆகிய ஸ்ரீவைகுண்டநாதன், அத்தகைய பிராட்டிமார்கள் அனுபவித்தபடி உள்ள திருமேனியின் ஸௌந்தர்யம், அத்தகைய திருமேனிக்கு ஏற்ற அழகை அளிக்கும் திவ்யாம ஆபரணங்களுடைய பொருத்தம், இவை அனைத்தையும் காப்பாற்றியபடி உள்ள திவ்யமான ஆயுதங்கள் என்பதாக உள்ள அனைத்தையும் கண்டு அநுபவித்து, அத்தகைய அனுபவம் காரணமாகப் பிறந்த ப்ரீதியால் பலவிதமான கைங்கர்யங்கள் செய்தபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் கூட்டம், அவர்களால் எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்யப்பட்ட திருவடிகள் கொண்டவனாக எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை ஆகியவற்றை எண்ணி, “இந்தப் பேற்றை நாம் எப்போது பெறக் கடவோம்” என்று விருப்பம் கொண்டு, அத்தகைய விருப்பம் காரணமாக அவனை அடைந்து, “பெருமாளே! என் மூலமாக எப்போதும் கைங்கர்யத்தை நீ ஏற்கவேண்டும்” என்று ப்ரார்த்தித்து, ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும் என்கிறார். நான்காம் சூர்ணையில், இவனுடைய வேண்டுகோளுக்கு ஏற்றபடி, பகவானால் ஏற்கப்பட்டு, தனக்கு ஏற்றதான கைங்கர்யத்தைச் செய்தபடி இருப்பான் என்கிறார். ஐந்தாம் சூர்ணையில், இத்தகைய புருஷார்த்தத்தை நீண்ட காலமாக இழந்து நின்ற துன்பம் தீர, வேறு எதிலும் நாட்டம் இன்றி, கண் இமைக்காமல், ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை எப்போதும் தரிசித்தபடி உள்ள இருப்பைக் கூறுகிறார். ஆறாம் சூர்ணையில், பகவான் இவனை நன்கு வினவி, குளிரக் கடாசுஷித்து, தனது திருவடிகளை இவன் தலையிலே வைக்கிறான்; அப்போது, பெருமாள் திருமொழி (10-7) - அடிசூடும் அரசு” என்பதற்கு ஏற்ப, தனக்கு ஏற்ற கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்து, பரமபதத்தை ஆள்பவர்களில் ஒருவனாக உள்ள நிலையைக் கூறுகிறார்.

சூர்ணை – 1

ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதந அசேதந ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம் க்லேச கர்மா(விபாகா)தி அசேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம் ஸ்வாபாவிக அநவதிக அதிசய ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜ: ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய கல்யாண குண கணைக மஹார்ணவம், பரமபுருஷம், பகவந்தம், நாராயணம், ஸ்வாமித்வேந குருத்வேந ஸுஹ்ருத்தவேந ச பரிக்குருஹ்ய ஐகாந்திக ஆத்யந்திக தத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யைக மநோரத:; தத் ப்ராப்தயே ச தத் பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தே: அந்யந்ந மே கல்ப

கோடி ஸஹஸ்ரேணாபி ஸாதநம் அஸ்தி இதி மந்வாந்:, தஸ்ய ஏவ பகவதோ நாராயணஸ்ய அகில ஸத்வ தயா ஏக ஸாகரஸ்ய அநாலோசித குணாகுண அகண்டஜந அநுகூல அமர்யாத சீலவத்:, ஸ்வாபாவிக அநவதிக அதிசய குணவத்தயா து தேவ திர்யங் மநுஷ்யாதி அகில ஜந ஹ்ருதய ஆநந்தநஸ்ய ஆச்ரித வாத்ஸல்யைக ஜலதே:, பக்த ஜந ஸம்ச்லேஷைக போகஸ்ய, நித்ய ஜ்ஞாந க்ரிய ஐச்வர்யாதி போக ஸாமக்ரீ ஸம்ருத்தஸ்ய, மஹாவிபூதே:, ஸ்ரீமத: சரணாரவிந்த யுகளம் அநந்யாத்ம ஸஞ்ஜீவநேந தத் கத ஸர்வபாவேந சரணம் அநுவ்ரஜேத்

சூர்ணை - 1 - அவதாரிகை - அதில் முதல் சூர்ணையாலே (ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதந) என்று தொடங்கி, (நாராயணம்) என்னுமளவாகச் சேதநாசேதந விலக்ஷண ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வரூபாநுகுணமான குணங்களையும் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - முதல் சூர்ணையில் “ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதந” என்று தொடங்கி, “நாராயணம்” என்பது முடிய உள்ளவற்றில், சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட சிறப்புடன் கூடிய பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் மற்றும் அத்தகைய ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ற குணங்கள் ஆகியவை கூறப்படுகின்றன.

வ்யாக்யானம் - (ஸ்வாதீந) இத்தால் பராதீநமான ப்ரவ்ருத்த்யாதிகளையுடைய சேதநாசேதநங்களைப் போலன்றிக்கே, ஸ்வாதீந ஸ்வவ்யாபாரனாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் “ஜகத்வசே வர்த்ததேதம் க்ருஷ்ணஸ்ய ஸசராசரம்” என்கிறபடியே தன்னையொழிந்தவையடையத் தானிட்ட வழக்காயிருக்கும் என்கிறது. அவைதான் எவையென்னில்: (த்ரிவித சேதநாசேதந) பத்த முக்த நித்ய பேதேந மூன்றுபடிப்பட்ட ஆத்மவர்க்கமென்ன, ப்ராக்ருத அப்ராக்ருத காலரூபமான அசித்தென்ன இவை. இவைதானேயோ பரதந்த்ரமாயிருப்பன? என்னில்: (ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்) இவற்றினுடைய தர்மி ஸ்வரூபமென்ன, தர்மமான ஸ்வபாவமென்ன, இவற்றினுடைய வ்யாபாரமென்ன இவை. (ஸ்திதி) வ்யவஸ்தித ஸ்வபாவம். “நித்யோ நித்யாநாம்” என்றும், “நித்யா ஸதத விக்ரியா” என்றும், சேதநாசேதநங்களிரண்டின் ஸ்வபாவமும் நித்யமாகையாலே, (ஸ்வரூப ஸ்திதி) என்று ஸத்தாநுவ்ருத்தி சொல்லவேண்டா. சேதநனுக்கு ஸ்வரூப பேதமாவது, மாயாவாதிகள் போலே ஏகாத்மாவாயிருக்கையன்றிக்கே, “ஏகோ பஹூநாம்” என்றும், “நாநாத்மநோ வ்யவஸ்தாத:” என்றும் ஸுக

துக்காதி பேதத்தாலே ஆத்மாக்கள் அநேக ரூபமாயிருக்கை. ஸ்வபாவ பேதமாவது, ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வ நித்யத்வ ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வ சேஷத்வாதிகள். ப்ரவ்ருத்தி பேதமாவது, ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நாதிகள். அசேதநத்துக்கு ஸ்வரூப பேதமாவது, ப்ரக்ருதி மஹதஹங்கார தந்மாத்ராகாசாதி பேதத்தாலும், கலாகாஷ்டா முஹூர்த்தாதி பேதத்தாலும் பின்னமான கார்யகாரணாவஸ்த வஸ்துக்கள். ஸ்வபாவ பேதமாவது, ஜடத்வ பரிணாமித்வ நித்யத்வ பரார்த்தத்வ ஸத்வாதி குணாச்ரயத்வாதிகள். ப்ரவ்ருத்தி பேதமாவது, கார்யாரம்பகத்வ உபாதாநத்வ திரோதாயகத்வ அப்ரகாசத்வாதிகள்.

விளக்கம் - (ஸ்வாதீந) - இதன் மூலம், ஸர்வேச்வரனுக்கு வசப்பட்ட செயல்களைக் கொண்ட சேதநம் மற்றும் அசேதநம் போன்று அல்லாமல், தனக்கே வசப்பட்ட தனது செயல்களைக் கொண்டவனாக உள்ள நிலையைக் கூறுகிறார். இதன் மூலம், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் - ஜகத்வசே வர்த்ததேதம் க்ருஷ்ணஸ்ய ஸசராசரம் - அசைவன மற்றும் அசையாதன என்பதுடன் கூடிய இந்த ஜகத்தானது க்ருஷ்ணன் வசப்பட்டுள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னைத் தவிர்த்துள்ள அனைத்தும் தனது கட்டளைக்கு உட்பட்டு உள்ளது என்னும் நிலை கூறப்பட்டது. அவை எவை? (த்ரிவித சேதந அசேதந) - பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்னும் வேறுபாடுகளுடன் கூடிய மூன்றுவிதமான ஆத்மாக்கள்; லீலாவிபூதி, நித்யவிபூதி மற்றும் காலம் ஆகிய ரூபத்தில் உள்ள அசித் ஆகியவை ஆகும். இவை மட்டும்தான் இவன் வசப்பட்டுள்ளனவோ? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி பேதம்) - இவற்றின் தன்மைகளைக் கொண்ட ஸ்வரூபம், தர்மங்களாக உள்ள தன்மைகள், இவற்றின் செயல்பாடுகள் ஆகிய வேறுபாடுகள். (ஸ்திதி) - நிலையான இயல்பு. ச்வே. (6-13) - நித்யோ நித்யாநாம் - நித்யர்களுக்குள் உள்ள நித்யன் - என்றும், பரமஸம்ஹிதை (2) - நித்யா ஸதத விக்ரியா - எப்போதும் மாறுபாடு அடைந்தபடி உள்ள - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள சேதநம் மற்றும் அசேதநம் ஆகியவற்றின் இயல்பும் நித்யமாக உள்ளதால், (ஸ்வரூப ஸ்திதி) - என்று அவற்றின் இருப்பின் தொடர்ச்சி கூறவேண்டியதில்லை. சேதநனுக்கு ஸ்வரூபத்தில் உள்ள வேறுபாடு என்பது, மாயாவாதிகள் கூறுவது போன்று ஒரே ஆத்மா என்பது அல்ல; ச்வே. (6-13) - ஏகோ பஹூநாம் - பல ஜீவாத்மாக்களுக்கு ஒரு பரமாத்மா - என்றும், வைசேஷிக ஸூத்ரம் (3-2-20) - நாநாத்மாநோ வ்யவஸ்தாத: - சுகம் போன்றவற்றில் வேறுபாடு உள்ளதால், ஆத்மாக்கள் பலர் - என்றும் கூறுவதற்கு

ஏற்ப இன்பதுன்பங்களில் உள்ள வேறுபாடுகளால், ஆத்மாக்கள் பலவாக இருத்தல் ஆகும். சேதநனுடைய இயல்பில் உள்ள வேறுபாடுகள் என்பது, அறிபவனாக இருத்தல், செயல் புரிபவனாக இருத்தல், அனுபவிப்பவனாக இருத்தல், நித்யமாக இருத்தல், தானே தன்னை வெளிப்படுத்துபவனாக இருத்தல், ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக இருத்தல் என்பவை ஆகும். சேதநனுடைய செயல்களில் உள்ள வேறுபாடுகள் என்பது, அறிதல், செயலைத் தொடங்க எண்ணுதல், செயலச் செய்தல் என்பவை ஆகும். அசேதநத்தின் ஸ்வரூபத்தில் உள்ள வேறுபாடுகள் என்பது, “ப்ரக்ருதி, மஹத், அஹங்காரம், தந்மாத்தரை, ஆகாசம்” என்பது போன்ற வேறுபாடுகளாலும், “கலா காஷ்டை முஹூர்த்தம்” என்பது போன்ற வேறுபாடுகளாலும் பிரிக்கப்பட்ட கார்யம் மற்றும் காரண நிலையில் உள்ள வஸ்துக்கள் ஆகும். அசேதநத்தின் இயல்பில் உள்ள வேறுபாடுகள் என்பது, ஜடத்தன்மை, மாறியபடி இருக்கும் தன்மை, நித்யமாக இருத்தல், மற்றவர்களுக்காக இருத்தல், ஸத்வம் போன்ற குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக இருத்தல் ஆகும். அசேதநத்தின் செயலில் உள்ள வேறுபாடுகள் என்பது, செயல்களைத் தொடங்குதல், உபாதானத்தன்மை கொண்டிருத்தல், ஆத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஆகியவற்றின் ஸ்வரூபங்களை மறைத்தல், தானே தன்னை வெளிப்படுத்தாமை போன்றவை ஆகும்.

வ்யாக்யானம் – “க்ருஹோபகரண ப்ருத்யாதிகளினுடைய, ஸ்வரூப ஸம்பாதநாதி வ்யாபாரங்கள் ராஜாதிகளுக்கும் ஸ்வாதீநமாயன்றோ இருப்பது; அவ்வோ மாத்ரமோ?” என்னில், (க்லேச கர்மா(விபாகா)தி அசேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம்) அவர்களுக்கு க்லேச கர்மாதி தோஷங்கள் உண்டாயிருக்குமே. ஈச்வரனுக்கோவென்னில், “க்லேச கர்ம விபாகாசயைரபராம்ருஷ்ட: புருஷ விசேஷ ஈச்வர:” என்கிறபடியே ஈத்ருச ஸமஸ்த தோஷங்களுமின்றிக்கேயிருக்குமிநே. (க்லேச) அதாவது, “ராக த்வேஷாபி நிவேசா: க்லேசா:”. (கர்ம) அதாவது, புண்ய பாப ரூப கர்மம். (விபாக) அதாவது, “ஜாத்யாயுர் போகா விபாகா:”. (ஆதி) சப்தம் வாஸநையைச் சொல்லுகிறது. “ஆசயோ நாம வாஸநா” என்னக்கடவதிநே. இவற்றுக்கு வச்யனன்றிக்கேயிருக்கை. இவை ஹேயங்களுக் கெல்லாம் உபலக்ஷணமாய், “ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம்” என்றும், “விநா ஹேயைர் குணாதிபி:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸமஸ்த ஹேய ப்ரத்யநீகனென்று சொல்லுகிறது.

விளக்கம் – “தங்களுடைய அரண்மையில் உள்ள அனைத்துவிதமான உபகரணங்களுடைய இருப்பு, இயல்பு மற்றும் செயல்கள் ஆகியவை அந்த

ராஜாக்களுக்கு அடிபணிந்து உள்ளன அல்லவோ? ஆனால் இது மட்டுமோ?” இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; (க்லேச கர்மா(விபாகா)தி அசேஷ தோஷ அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டம்) – அவர்களுக்குக் குறைகள் மற்றும் கர்மங்களால் உண்டாகும் தோஷங்களும் ஏற்படும் அல்லவோ? ஆனால் ஈச்வரனுக்கு, பாதஞ்ஜல யோக ஸூத்ர (1-24) - க்லேச கர்ம விபாகாசயைரபராம்ருஷ்ட: புருஷ விசேஷ ஈச்வர: - துன்பம், கர்ம பாகுபாடுகள், வாசனை போன்றவற்றால் தீண்டப்படாத சிறப்பான ஒரு புருஷனே ஈச்வரன் ஆவான் - என்பதற்கு ஏற்ப, இவ்விதம் வந்து சேரக்கூடிய அனைத்துவிதமான தோஷங்களும் உண்டாவதில்லை. (க்லேச) அதாவது, பாதஞ்ஜல யோக ஸூத்ர (2-3) - ராக த்வேஷாபி நிவேசா: க்லேசா: - கோபம், வெறுப்பு ஆகியவை துன்பங்கள் ஆகும் - என்று கூறப்பட்டது. (கர்ம) - அதாவது, புண்யம் மற்றும் பாப ரூபமாக உள்ள கர்மங்கள். (விபாக) - அதாவது, பாதஞ்ஜல யோக ஸூத்ர (2-13) - ஜாத்யாயுர் போகா விபாகா: - ஜாதி, ஆயுள், இன்பம் ஆகியவை உண்டாகின்றன - என்பது காண்க. (ஆதி) - இந்தப் பதமானது வாஸனையைக் கூறுகிறது. “ஆசயோ நாம வாஸநா - ஆசயம் என்றால் வாஸனை ஆகும்” என்பது காணலாம். இவற்றுக்குக் கட்டுப்படாமல் உள்ளவன். இங்கு கூறப்பட்ட க்லேசம் போன்றவை மூலம் அனைத்து தாழ்வுகளும் கூறப்பட்டவை ஆகின்றன. ஸ்ரீவிபு. (1-22-53) - ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் - அனைத்து தாழ்வுகளும் அற்றவன் - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-76) - விநா ஹேயைர் குணாதிபி: - தாழ்வுகள் அற்ற குணங்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளவன் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஹேய ப்ரத்யநீகனாயிருக்குமளவேயோ? என்னில்: ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்களுக்கும் ஆதாரபூதன் என்கிறார்; (ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிசய ஜ்ஞாந பலைச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜ:) “ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியா ச” என்றும், “த இமே ஸத்யா: காமா:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஒரு ஸாதநாநுஷ்டாநத்தாலேயாதல், ஒரு தேவதா ப்ரஸாதத்தாலேயாதல், ஒரு நாள் வரையிலேயாதல் போதல் வருதல் செய்கையன்றிக்கே, குணங்கள் தர்மிக்கு ஸத்தா ப்ரயுக்தமாயிருக்குமென்கை. இப்படி ஸ்வபாவ ஸித்தமாயிருந்துள்ள குணங்கள்தான் பரிச்சிந்தமாயிருக்குமோ? என்னில்; (அநவதிகாதிசய) “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்றும், “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் யவனவன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, குணங்களினுடைய மிகுதிக்கு எல்லையற்றிருக்கும். “உள்ள குணங்களுக்கு எல்லையற்றிருந்தாலும், இல்லாத குணங்களும் சில உண்டாயிருக்குமோ? உள்ள

குணங்கள்தான் எவை?” என்னும் அபேசையிலே கிளம்புகிறது, (ஜ்ஞாந பலைச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜ: ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாண குண கணைளக, மஹார்ணவம்) (ஜ்ஞாந) அதாவது “யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத:” என்கிறபடியே ஸர்வகாலமுமுண்டான ஸர்வபதார்த்த ஸாக்ஷாத்காரம். (பல) அதாவது, “ஸ தாதார ப்ருதிவீம் த்யாமுதேமாம்” என்றும், “விஷ்டப்யாஹமிதம் க்ருத்ஸநமேகாம்சேந ஸ்திதோ ஜகத்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, உபயவிபூதியையும் அக்லேசேந வஹிக்கவல்ல மிடுக்கு. (ஐச்வர்ய) “க்ஷராத்மாநாவீயதே தேவ ஏக:” என்கிறபடியே, இப்படி த்ரிவித ஜகத்தைத் தன் குடை நிழலின் கீழே அமுக்கி ஆளவல்லனாகையாகிற நியந்த்ருத்வம். (வீர்ய) “ந ச்ரமோ ந ச கேதஸ்தே ஜகத் தாரண சாஸநே” என்று சொல்லுகிறபடியே ஜகத் தாரண நியமநங்களிலே சாரீரமான ஸமாந ஸர்வ க்லேசங்கள் என்றுமின்றியிலே யிருக்கை. (சக்தி) “பராஸ்ய பக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே” என்றும், “ந ஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம்” என்றும், “சேஷ்டா தஸ்யாப்ரமேயஸ்ய வ்யாபிநோவ்யாஹதாத்மிகா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஏறிட்டுக் கொண்டதொரு கார்யம் முட்டுப்படாதபடி செய்து தலைக்கட்டவற்றான ஸாமர்த்யம். (தேஜ:) “ரகாராதீநி நாமாநி ராமத்ரஸ்தஸ்ய ராவண | ரத்நாநி ச ரதாச்சைவ த்ராஸம் ஸஞ்ஜநயந்தி மே” என்கிறபடியே, வ்யாபாராந்தர நிரபேக்ஷமாக இவன் பேர் சொன்னபோதே எதிரிகள் குடல் குழம்பும்படியான மதிப்பு. அன்றியே, இத்தால், பஹு ப்ரயத்ந ஸாத்யமானவற்றை அல்பயத்நத்தாலே தலைக்கட்டவல்லன் என்றபடி. “தஸ்ய நாம மஹத்யச:” என்கிறபடியே வீர்யசக்த்யாதிகளால் பிறக்கும் புகழாகவுமாம்.

விளக்கம் – “இவ்விதம் தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள தன்மை மட்டுமே அவனுக்கு உள்ளதோ? வேறு ஏதும் மேன்மை இல்லையோ?”, என்பதற்கு விடையாக, “அனைத்து கல்யாணகுணங்களுக்கும் இருப்பிடமாக உள்ளவன்” என்கிறார். (ஸ்வாபாவிக அநவதிக அதிசய ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜ:) – ச்வே. (6) - ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியா ச – இயல்பாகவே ஞானம், பலம், ஸ்ருஷ்டி முதலான செயல்பாடுகள் உள்ளன - என்றும், சாந். (8-3-1) - த இமே ஸத்யா: காமா: - இவை என்றும் உள்ளவை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஒரு ஸாதனத்தைக் கைக்கொள்ளவதாலோ அல்லது ஒரு தேவதையின் க்ருபையாலோ வருதல் என்பது அல்லாமல், ஒரு குறிப்பிட்ட நாள் வரை மட்டுமே இருந்து அழிவது என இல்லாமல், இந்தக் குணங்கள் அனைத்தும் அவனுக்கு எப்போதும் சேர்ந்தே உள்ளவை என்று கருத்து. இவ்விதம் இயல்பாகவே உள்ள குணங்கள் அனைத்தும்

அளவுடன் கூடியதாக இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அநவதிக அதிசய) – தை. (2-9-1) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ – ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை அளவிட இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்றும், திருவாய்மொழி (1-1-1) – உயர்வற உயர்நலம் உடையவன் எவன் அவன் - என்றும் சொல்லுகிறபடியே, குணங்கள் ஒவ்வொன்றும் எல்லையற்று இருக்கும். “ஆனால், இருக்கின்ற குணங்கள் எல்லையின்றி இருந்தாலும், இல்லாத குணங்கள் என ஏதேனும் இருக்குமோ? இருக்கின்ற குணங்கள் எவை?”, என்பது போன்ற கேள்விகளுக்கு விடை அளிக்கிறார். (ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய வீர்ய சக்தி தேஜ: ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய கல்யாண குண கணௌக, மஹார்ணவம்) (ஜ்ஞாந) - ந்யாயதத்வத்தில் - யோ வேத்தி யுகபத் ஸர்வம் ப்ரத்யசேஷண ஸதா ஸ்வத: - யார் ஒருவன் அனைத்தையும் குறித்து தானாகவே நேரடியாக அறிகிறானோ – என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் எப்போதும் உள்ளது உள்ளபடி அறியவல்ல தன்மை. (பல) – அதாவது, தை. ஸம். (4-2) - ஸ தாதார ப்ருதிவீம் த்யாமுதேமாம் – அவன் பூமையையும் தேவலோகத்தையும் தரித்து உள்ளான் - என்றும், கீதை (10-42) – விஷ்டப்ய அஹம் இதம் க்ருத்ஸநம் ஏக அம்சேந ஸ்திதோ ஜகத் – எனது அம்சத்தின் ஒரு சிறு பகுதியில் இந்த ஜகத்தை நான் தாங்கி நிற்கிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நித்யவிபூதி மற்றும் லீலாவிபூதி ஆகிய இரண்டையும் எந்தவிதமான துன்பமும் இன்றி, எளிதாகத் தாங்கவல்ல மிடுக்கு. (ஐச்வர்ய) – ச்வே. (1-10) - ச்ஷராத்மாநாவீயதே தேவ ஏக: - அனைத்து ஆத்மாக்களையும் ஒரே தேவன் நியமிக்கிறான் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இவ்விதமாக மூன்று வகையாக உள்ள சேதநம் மற்றும் அசேநதங்களைக் கொண்ட ஜகத்தை தனது குடை நிழலின் கீழ் அழுக்கி ஆளவல்ல திறன். (வீர்ய) – “ந ச்ரமோ ந ச கேதஸ் தே ஜகத் தாரண சாஸநே – இந்த ஜகத்தைத் தாங்குவதிலும், நியமிப்பதிலும் உனக்கு எந்தவிதமான சிரமமும் இல்லை” என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஜகத்தைத் தாங்குதல் மற்றும் நியமித்தல் ஆகியவற்றில், சரீரம் கொண்டவர்களுக்கு உண்டாகும் துன்பங்கள் போன்ற எதுவும் இவனுக்கு இல்லாமல் உள்ளான். (சக்தி) – (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ருயதே – அவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாக உள்ளது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-22-21) - ந ஹி பாலந ஸாமர்த்யம் ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் – ஸர்வேச்வரனாகிய ஸ்ரீஹரியைத் தவிர யாருக்கும் காக்கும் திறன் இல்லை - என்றும், “சேஷ்டா தஸ்ய அப்ரமேயஸ்ய வ்யாபிந: அவ்யாஹத ஆத்மிகா – அளக்க இயலாதவனும் எங்கும் உள்ளவனும் ஆகிய அவனுடைய செயல்கள் தடை அற்றதாகும்” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் எடுத்துக் கொண்ட ஒரு செயலானது தடங்கல் இல்லாதபடி முடிகின்ற விதமாகச் செய்யும் திறன். (தேஜ:) – ஆரண்யகாண்டம்

(39-17) - ரகாராதீநி நாமாநி ராமத்ரஸ்தஸ்ய ராவண | ரத்நாநி ச ரதாச்சைவ த்ராஸம் ஸஞ்ஜநயந்தி மே - இராவணா! இராமனிடம் எனக்கு உள்ள பயம் காரணமாக, “ர” என்னும் எழுத்தில் தொடங்கும் பெயர்களான ரத்னம், ரதம் போன்றவை கூட அச்சத்தை உண்டாக்குகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப, இராமன் எந்தவிதமான செயலையும் எதிரிகளுக்குச் செய்யாமல் உள்ளபோதிலும், அதன் அவசியம் இல்லாமலேயே இவனுடைய பெயரை உச்சரித்தவுடன் எதிரிகள் குடல் குழம்பும்படியான மதிப்பு கொண்டவன். அல்லது, இதன் மூலம், மிகுந்த முயற்சி எடுத்து சாதிக்க வேண்டிய செயலைக் கூட, தனது அற்பமான சிறு முயற்சி மூலம் செய்து முடிக்கவல்லவன் என்று கருத்து. தை. நா. (1-9) - தஸ்ய நாம மஹத்யச: - அவனுக்கு மட்டுமே மஹத்வம் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப, வீர்யம் மற்றும் சக்தி ஆகியவற்றால் பிறக்கும் புகழ் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் இப்படி ஷாட்குண்யமேயோ உள்ளது? என்னில், (ப்ரப்ருதி) “தவாநந்த குணஸ்யாபி ஷடேவ ப்ரதமே குணா:” என்கிறபடியே, இவை தொடக்கமான குணங்கள் பலவுமுள என்கிறார். “இப்படிப் பலவுமுண்டானாலும் இத்தனையென்று எண்ணப்பட்டிருக்குமோ?” என்னில், (அஸங்க்யேய) “ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா:” என்றும், “ஸ தே குணா நாமயுதைகதேசம் வதேந்ந வா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எண்ணிறந்திருக்கும். “இப்படி எண்ணிறந்திருக்கைக்கு அடி தோஷ குணங்கள் கூடியோ?” என்னில், (கல்யாண) “பஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணா:” என்றும், “ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா தோஷாச்ச சார்ங்கிண: | ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி: அபாவாதேவ பச்சிம:” என்றும், “ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ண்வாக்யம்” என்றும், “ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகோஸௌ” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஹேய ரஹிதமான குணங்கள் முடிவின்றிக்கேயிருக்கும். (கல்யாண) ஆச்ரயமான அவன் தன்னோடு அநுபோக்தாக்களோடு வாசியற மங்களாவஹமாய், ஸுகாவஹமாயுமிருக்கும். “கல்யாணம் மங்களம் சுபம்” என்னக்கடவதிறே. லோகத்திலும் “இங்குத் திரளென்? து:க்கமோ? கல்யாணமோ?” என்று து:க்க ப்ரதியோகியாக ஸுகத்தைச் சொல்லக் கடவதிறே.

விளக்கம் - “ஆனால் இத்தகைய ஆறு குணங்கள் மட்டுமே அவனுக்கு உள்ளதா?”, என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (ப்ரப்ருதி) “தவ அநந்த குணஸ்ய அபி ஷட் ஏவ ப்ரதமே குணா: - உனக்கு எண்ணற்ற குணங்கள் உள்ளபோதிலும், ஆறு குணங்களே

முத்ன்மையானவை ஆகும்” என்கிறபடியே, இந்த ஆறு குணங்கள் தொடக்கமாகப் பல குணங்கள் உள்ளன என்கிறார். “இப்படியாகப் பல குணங்கள் இருந்தாலும், இத்தனை என்று அவற்றை எண்ண இயலுமோ?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (அஸங்க்யேய) - “ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா: - அவனுடைய குணங்களை எண்ண இயலாது” என்றும், “ஸ தே குணா நாமயுதைகதேசம் வதேந்ந வா - உனது குணங்களின் ஒரு பகுதியையாவது கூறி முடிக்க இயலுமா?” என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எண்ணிக்கை இன்றி உள்ளன. “இப்படி எண்ணிக்கை இன்றி இருப்பது தாழ்ந்த குணங்களுடன் சேர்ந்தோ?”, என்ற சந்தேகம் எழலாம்; இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (கல்யாண) - அயோத்யாகாண்டம் (2-25) - பஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: - அரசனே! இராமனுக்குப் பல கல்யாண குணங்கள் உள்ளன - என்றும், ஸங்க்யாதும் நைவ சக்யந்தே குணா தோஷாச்ச சார்ங்கிண: | ஆநந்த்யாத் ப்ரதமோ ராசி: அபாவாதேவ பச்சிம: - சார்ங்கம் என்னும் வில்லைக் கொண்டவனுடைய குணங்களையும் தோஷங்களையும் எண்ண இயலாது. குணங்கள் கணக்கற்று இல்லாமையால் எண்ண இயலவில்லை, தோஷங்கள் இல்லை என்பதால் எண்ண இயலவில்லை - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (1-22-53) - ஸமஸ்த ஹேய ரஹிதம் விஷ்ணுவாக்யம் - விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபம் அனைத்து தாழ்வுகளுக்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ளது - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-84) - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மக: அஸௌ - அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் இயல்பாகவே கொண்டவன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள குணங்கள் முடிவற்று இருக்கும். (கல்யாண) - அந்தக் குணங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமாக உள்ள அவன் மற்றும் அவற்றை அனுபவிப்பவர்கள் என்னும் வேறுபாடு இன்றி, அனைவருக்கும் மங்களம் அளிப்பவையாக, சுகமானதாக இருக்கும். “கல்யாணம் மங்களம் சுபம் - கல்யாணம், மங்களம், சுபம் ஆகியவை ஒரே பொருள் தரும் சொற்கள்” என்பது காண்க. பொதுவாக இந்த உலகில், “இங்குள்ள கூட்டம் எதற்காக? துக்கமா அல்லாது கல்யாணமா?” என்று, துக்கத்திற்கு எதிர்த்தட்டாக சுகத்தைக் கூறுவர்.

வ்யாக்யானம் - (குண) கேட்டபோதே செவி புதைக்கவேண்டும்படியாயிருக்கையன்றிக்கே, “குண்யந்த இதி குணா:” என்றும், “ஈர்கின்ற குணங்களையுடையாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே “அஹோ! அஹோ!” என்று கிழவி நூல்கொண்டு பலகாலும் ஆவர்த்திக்கும்படியாயிருக்கை. இப்படி ஓரோ குணங்களேயோ ஸங்க்யையும் அவதியுமின்றிக்கே இருப்பது? என்னில், (கண) “தேஜஸாம் ராசிம்” என்றும், “ஒண் சுடர்க்கற்றை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வாமித்வாநுபந்தியான சௌர்யமென்ன,

வீர்யமென்ன, பராக்ரமமென்ன, சாதுர்யமென்ன, ஸ்தைர்யமென்ன, தைர்யமென்ன ஏவமாதி குணங்கள்; ஸௌலப்யாநுபந்தியான பவ்யதையென்ன, க்ருபையென்ன, அபராத ஸஹத்வமென்ன, க்லேச ஸஹிஷ்ணுத்வமென்ன, தோஷத்தில் குண புத்தியென்ன, ப்ரத்யுபகார நைரபேக்ஷ்யமென்ன ஏவமாதிகள்; ஸௌசீல்யாநுபந்தியான ஸ்வவைவவாஜ்ஞாநமென்ன, பரகீயஹேயாஜ்ஞாநமென்ன, அக்ருத்ரிமத்வமென்ன ஏவமாதிகள்; வாத்ஸல்யாநுபந்தியான பக்ஷபாதமென்ன, தோஷத்தில் குண புத்தியென்ன, உபகார நைரபேக்ஷ்யமென்ன ஏவமாதிகள்; ஸந்தோஷாநுபந்தியான ப்ரிய மோத ப்ரமோத ஆநந்தாதி குணங்களென்ன, ஏவமாதியான ஓரோ குணங்களைப் பற்றித் திறம்திறமாக வரும் குணங்களுக்கு ஓரெல்லையில்லை என்கிறது.

விளக்கம் - (குண) - கேட்டவுடன் காதுகளை மூடிக் கொள்ளவேண்டும் என்னும் நிலை இன்றி, “குண்யந்த இதி குணா: - மீண்டும் மீண்டும் அனுபவிக்கப்படுவதால் குணம் எனப்படும்” என்றும், திருவாய்மொழி (8-1-8) - ஈர்கின்ற குணங்களை உடையாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “ஆஹா! ஆஹா!” பலமுறை மீண்டும் மீண்டும் கூறலாம்படியாக உள்ளவை. இவ்விதம் எண்ணிக்கையும் எல்லையும் இன்றி இருப்பது ஒரு சில குணங்கள் மட்டுமோ என்னும் கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (கண) - ஸ்ரீவிபு. (1-9-67) - ஒளிக்கூட்டமான அவணை - என்றும், திருவாய்மொழி (1-7-4) - ஒண் சுடர்க்கற்றை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஸ்வாமியாக உள்ள தன்மை வெளிப்படுத்தும் செளர்யம், வீர்யம், பராக்ரமம், சாதுர்யம், ஸ்திரமாக இருத்தல், தைர்யம் முதலான குணங்கள்; ஸௌலப்யம் என்னும் எளிமையை வெளிப்படுத்தும் பவ்யதை, க்ருபை, குற்றங்களைப் பொறுத்தல், மற்றவர்கள் துன்பங்களைப் பொறுக்க இயலாமை, குற்றங்களையும் குணமாகக் காணுதல், கைம்மாறு எதிர்பாராமை ஆகிய குணங்கள்; ஸௌசீல்யத்தை வெளிப்படுத்தும் தனது பெருமையை உணராமை, மற்றவர்கள் குற்றம் குறித்து அறிந்தும் அறியாமை, கபடம் இன்மை ஆகிய குணங்கள்; வாத்ஸல்யத்தை வெளிப்படுத்தும் அடியார்களிடம் பக்ஷபாதம், குற்றங்களையும் குணமாகக் காணுதல், கைம்மாறு எதிர்பாராமை ஆகிய குணங்கள்; ஸந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்தும் ப்ரியம், உகப்பு, பேருவகை, ஆனந்தம் ஆகிய குணங்கள். இவ்விதம் ஒவ்வொரு குணங்களைப் பற்றி நின்று கூட்டம் கூட்டமாக வருகின்ற குணங்களுக்கு ஓர் எல்லை இல்லை.

வ்யாக்யானம் - இப்படிக்கொத்த குணங்கள்தான் தனித்தனியே அலகலகாயோ இருப்பதென்னில், (ஓக) ஊர் வாரியும், காட்டுவாரியும், மலை வாரியும், ஏரிகளுடைந்த வாரியும் ஓரிடத்திலே கூடினால் கங்கும் கரையுமழிந்து, கரைகாணவொண்ணாதே திரைமேல் திரையாக ஒரு வெள்ளமாக வருமாபோலே, ஸமஸ்த குணங்களும் ஒரு வழிப்பட்டிருக்குமென்கிறது. “எல்லாம் கூடினாலும் ஆற்று வெள்ளம் தனித்தனி நீர்களைப் பிரித்தறியவொண்ணாதபடியும், கரையழியப் பெருகினாலும், ஓரிடத்தில் வந்த நீர் அவ்விடத்தில் நிலைநில்லாதொழியக் கடவதுமாய், மலையில் அடியற்றவாறே வற்றக்கடவதுமாயிறே இருப்பது; அப்படி இவ்வாச்சரயத்தில் நிலைநில்லாதபடி அஸ்திரங்களுமாய், அநித்யங்களுமாயோ இருப்பது?” என்னில், (அர்ணவம்) என்கிறது. “ஸமுத்ர இவ ஸிந்துபி:” என்கிறபடியே எல்லா நீரும் கூடிக் கடலிலே பர்யவஸிக்கவும், அவ்விடத்தைவிட்டுப் போகாதொழியவும், வற்றாதொழியவும் கடவதாயிருக்குமாபோலே, இங்கும் எல்லா குணங்களும், சேரவிருக்கக்கடவதுமாய், நித்யமுமாயிருக்கும். (அர்ணவம்) அர்ணஸ்ஸாகிறது, ஜலமாகையாலே, லவண இஷ்ட ஸுரா ஸர்ப்பி ததி சஷரங்களாகிற இவ்வருகில் பரிச்சிந்நங்களான ஷட் ஸமுத்ரங்கள் போலன்றிக்கே, இவையித்தனைக்கும் அவ்வருகாய், அதிக பரிமாண சுத்த ஜலம் போலே பெருத்திருக்கும் என்கிறது. “இப்படியானாலும், அதுதானும் லோகாலோக ச்வேத த்வீபாதிகளாலே பரிச்சிந்நமாயன்றோ இருப்பது; அது போலேயோ இங்கும்?” என்ன, (மஹார்ணவம்) “குணாநாமாகரோ மஹாந்” என்றும், “ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோத்தி:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அம்ருதமயமாயிருப்பதொரு “பெரும்புறக் கடல்” என்கிறது.

விளக்கம் - இவ்விதமாக உள்ள குணங்கள் தனித்தனியாகப் பிரிந்து உள்ளனவா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஓக) - ஊரிலிருந்து வரும் வாய்க்கால், காட்டிலிருந்து வரும் வாய்க்கால், மலையிலிருந்து வரும் வாய்க்கால், ஏரிகள் உடைவதால் வரும் வாய்க்கால் ஆகிய அனைத்தும் ஓர் இடத்தில் சேர்ந்தால், அங்கு கங்கும் கரையும் அழிந்து, கரை காண இயலாதபடியாக, அலைமேல் அலையென வெள்ளமாக வருவது போன்று, அனைத்து குணங்களும் ஒரே வெள்ளமாக இருக்கும். “பல வாய்க்கால்கள் ஒன்றாகக் கூடினாலும், ஆற்று வெள்ளமாகத் திரண்டு வரும்போது, அதனைத் தனித்தனி நீர்நிலைகளாகப் பிரித்து அறிய இயலாது; கரை அழியும்படிப் பெருகினாலும், ஓர் இடத்திற்கு வரும் நீரானது, அந்த இடத்தில் நிலையாக நிற்காமல் ஓடுகிறது; மலையில் ஏற்படும் நீர்ப்பெருக்கு நின்றால், அவை அனைத்தும் வற்றுகிறது. இது போன்று இவனை

இருப்பாகக் கொண்ட குணங்கள், இந்த இடத்தில் நிலையற்றும், அநித்யமாயும் உள்ளனவோ?” என்னும் கேள்விக்கு “அர்ணவம் – ஸமுத்ரம்” என்று விடை அளிக்கிறார். பாலகாண்டம் (1-16) - ஸமுத்ர இவ ஸிந்துபி: - நதிகள் ஸமுத்ரத்தை அடைவது போன்று – என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து நீரும் சேர்ந்து கடலில் சென்று முடிந்தவுடன், அந்தக் கடலை விட்டு செல்லாதபடியும், வற்றாதபடியும் உள்ளன; இதனை போன்றே இவனிடம் அனைத்து குணங்களும் வந்து சேர்ந்து நித்யமாக உள்ளன. (அர்ணவம்) – அர்ணஸ் என்பது ஜலம். உப்பு, கரும்பு, கள், நெய், தயிர் மற்றும் பால் என்பதான, அளவுடன் கூடிய ஆறு ஸமுத்ரங்கள் போன்று அல்லாமல், இவை அனைத்திற்கும் அப்பாற்பட்டதாக உள்ளதும், அதிகமான அளவு கொண்ட சுத்தமான நீர்க்கடல் போன்று இவனுடைய குணங்கள் பெருத்திருக்கும் என்கிறார். “இவ்விதம் உள்ளபோதிலும், சுத்தமான நீர்க்கடலானது லோகாலோகம் என்னும் மலை மற்றும் ச்வேதம் என்னும் த்வீபம் ஆகியவற்றால் சூழப்பட்டு அளவுடன் கூடியதாக அல்லவோ உள்ளது? இதனைப் போன்றே இவனுடைய குணங்களும் அளவுடன் கூடியதாக உள்ளனவோ?”, என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (மஹார்ணவம்) – கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (15-21) - குணாநாமாகரோ மஹாந் - குணங்கள் எனப்படும் அனைத்திற்கும் பெரிய இருப்பிடம் - என்றும், ஸ்தோரரத்னம் (19) - ஸமஸ்த கல்யாண குண அருதோத்தி: - அனைத்து கல்யாண குணங்களுக்கும் அமிர்தக்கடலாக - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அமிர்தமயமாக உள்ள ஒரு பெரியதிருமொழி (7-10-1) - பெரும்புறக் கடல் - என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூப ரூப குணங்களையுடையதான வஸ்துதான் ஏதென்னில், (பரமபுருஷம்) இத்யாதி; ஏவம் பூதன் நாராயணன் என்கிறது. கீத்ருக்பூதனென்னில், (பரமபுருஷம்) புருஷ சப்தம் ஜீவேச்வர ஸாதாரணமாகையாலே, “பரம” பதத்தையிட்டு வ்யாவர்த்திக்கிறது. “பரோமா அஸ்மாதிதி பரம:” என்று இவனுக்கு மேலாயிருப்பாரில்லை என்கிறது. இப்படி ஸர்வாதிசாயியான வஸ்துவுக்குப் பேரென்னென்னில், (பகவந்தம்) “ஸ்வாதீந த்ரிவித” என்று தொடங்கி ஸ்ருஷ்டி ஸ்தித்யாதி கர்த்ருத்வம் சொல்லுகையாலும், (ஜ்ஞாந பலைச்வர்ய) என்று ஷாட் குண்ய யோகம் சொல்லுகையாலும், “ஸம்பர்த்தேதி ததா பர்த்தா பகாரோர்த்தத்வயாந்வித: | நேதா கமயிதா ஸ்ரஷ்டா ககாரார்த்தஸ் ததா முநே” இத்யாதி ச்லோகங்களாலும், “ஜ்ஞாந சக்தி பலைச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸ்யசேஷத: | பகவச் சப்த வாச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி:” என்கிற ச்லோகத்தாலும் ப்ரதிபாதிதமான நிர்வசநத்தால் பலிதமான

திருநாமம் சொல்லுகிறது. இத்தால் பூர்ண ஷாட் குண்யனென்றும், ஜகத்காரண பூதனென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபம், ரூபம் மற்றும் குணங்களைக் கொண்ட வஸ்து எது என்பதற்கு “பரமபுருஷம்” என்பவை மூலமாக விடை அளிக்கிறார். அப்படிப்பட்டவன் “நாராயணன்” என்கிறார். அவன் எப்படிப்பட்டவன்; (பரமபுருஷம்) – “புருஷன்” என்ற சொல்லானது ஜீவன் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகிய இருவருக்கும் பொதுவானது என்பதால், “பரம” என்னும் சொல்லைச் சேர்த்துக்கொண்டு வேறுபடுத்துகிறார். “பரோமா அஸ்மாத் இதி பரம: - தனக்கு மேல் ஒருவனும் இல்லாதவன் பரமன்” என்று, “இவனுக்கு மேலாக வேறு யாரும் இல்லை”, என்கிறார். இப்படியாக அனைவரைக் காட்டிலும் மேலான இந்த வஸ்துவின் பெயர் என்ன என்பதைக் கூறுகிறார். (பகவந்தம்) “ஸ்வாதீந த்ரிவித” என்று தொடங்கி, ஜகத் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி முதலான செயல்களைக் கூறுவதாலும், “ஜ்ஞாந பல ஐச்வர்ய” என்று ஆறு குணங்களுடைய சேர்க்கையைக் கூறுவதாலும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-72, 73) - ஸம்பர்த்தேதி ததா பர்த்தா பகார: அர்த்த த்வயாந்வித: | நேதா கமயிதா ஸ்ரஷ்டா ககார அர்த்தஸ் ததா முநே - “பகவான்” என்பதில் உள்ள “ப” என்பது, ப்ரக்ருதியை அதன் கார்ய நிலையை அடையும்படிச் செய்பவன் மற்றும் ஸ்வாமியாக உள்ளவன் என்னும் இரண்டு அர்த்தங்களை அளிப்பதாகும்; “க” என்பது, “காப்பவன், அழிப்பவன், ஸ்ருஷ்டிப்பவன்” என்னும் அர்த்தங்களை அளிப்பதாகும் - என்பது போன்ற ச்லோகங்களாலும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-77) - ஜ்ஞாந சக்தி பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜாம்ஸி அசேஷத: | பகவச் சப்த வாச்யாநி விநா ஹேயைர் குணாதிபி: - தாழ்ந்த மூன்று குணங்களுடன் சேராமல் உள்ளதான ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம் மற்றும் தேஜஸ் ஆகிய அனைத்தும் “பகவான்” என்பதால் கூறப்படுகின்ற - என்னும் ச்லோகத்தாலும் வெளிப்படுத்தப்பட்ட உறுதியான வசனங்களால் உணர்த்தப்படும் திருநாமமாகிய “பகவான்” என்பதைக் கூறுகிறார். இவை மூலம், பரிபூர்ணமான ஆறு குணங்கள் கொண்டவன் மற்றும் ஜகத்காரணமாக உள்ளவன் ஆகியவை கூறப்பட்டன.

வ்யாக்யானம் - “ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தத் குணலேச யோகத்தாலே ஒளபசாரிகமாக பகவச் சப்த வாச்யத்வம் உண்டாயிராதோ?” என்னில், அதுக்காக, (நாராயணம்) அநந்யபரமான நாராயணாநுவாக ஸித்தனாய், “நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே | நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே” என்கிறபடியே ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குங் கூடக் காரணபூதனுமாய், ப்ராப்யனுமானவன் என்கிறது. (நாராயணம்) பகவச் சப்தத்தாலும் ஷாட் குண்ய

மாத்திரமே சொல்லிற்று; (ப்ரப்ருத்யஸங்க்யேய கல்யாணகுண கணைக மஹார்ணவம்) என்று ஸமஸ்த கல்யாண குணாச்ரயத்வம் சொல்லுகையாலே, அத்தால் பலிதமான திருநாமம் சொல்லுகிறது. “நாராயணம்”, “பரமபுருஷம்” என்கையாலே ஸ்ரீபுருஷஸூக்த ப்ரமாண ப்ரதிபாத்யத்வம் சொல்லுகிறது; “பகவந்தம்” என்கையாலே “பகவாந் பவித்ரம் வாஸுதேவ: பவித்ரம் வாஸுதேவோ பகவாந் ஸங்கர்ஷணோ பகவாந் ப்ரத்யும்நோ பகவாந்” இத்யாதி ரஹஸ்யாம்நாய ப்ரதிபாத்யத்வம் சொல்லுகிறது; “நாராயணம்” என்கையாலே நாராயணாநுவாக ப்ரதிபாத்யத்வம் சொல்லுகிறது. ஆக, இத்தால், “ஆதேள மத்யே ததாந்தே ச விஷ்ணுஸ் ஸர்வத்ர கீயதே”, “வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:” என்று சொல்லுகிறபடியே க்ருத்ஸந வேத ப்ரதிபாத்யன் நாராயணன் என்னும் அர்த்தம் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - “ஆனால், நான்முகன் போன்றவர்களுக்கும், அவர்களுக்கு உள்ள குணங்களின் சேர்க்கையால், அவர்களை ‘பகவான்’ என்று உபசாரமாகக் கூறப்படும் நிலை உள்ளது அல்லவோ?”, என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (நாராயணம்) – அவனைத் தவிர வேறு எதனையும் குறித்துக் கூறாத நாராயணாநுவாகத்தின் மூலம் அறியப்படுபவனாகவும், நாராயண உபநிஷத்தில் - நாராயணாத் ப்ரஹ்மா ஜாயதே | நாராயணாத் ருத்ரோ ஜாயதே – நாராயணனிடமிருந்து நான்முகன் பிறக்கிறான், நாராயணனிடமிருந்து ருத்ரன் பிறக்கிறான் - என்கிறபடியே நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் உள்ளிட்டவர்களுக்கும் கூட இவனே காரணம் என்பவனாகவும், அவர்களாலும் அடையத்தக்கவனாகவும் உள்ளவனைக் கூறுகிறார். (நாராயணம்) – “பகவான்” என்ற சொல் மூலமாக ஆறு குணங்கள் மட்டுமே கூறப்பட்டது; முன்பு, “ப்ரப்ருதி அஸங்க்யேய கல்யாண குண கணைக மஹார்ணவம்” என்று அனைத்து கல்யாண குணங்களுடைய இருப்பிடமாக இவன் கூறப்பட்டதால், அதன் மூலம் உணர்த்தப்படுவதான திருநாமம் கூறப்படுகிறது. “நாராயணம்” மற்றும் “பரமபுருஷம்” என்று கூறுவதால், ஸ்ரீபுருஷஸூக்த ப்ரமாணத்தால் கூறப்படுபவன் என்று கருத்து. “பகவந்தம்” என்பதன் மூலம், ரஹஸ்யாம்நாயத்தில் - பகவாந் பவித்ரம் வாஸுதேவ: பவித்ரம் வாஸுதேவோ பகவாந் ஸங்கர்ஷணோ பகவாந் ப்ரத்யும்நோ பகவாந் - தூய்மையான பகவானாகிய வாஸுதேவன், தூய்மையான வாஸுதேவன் என்னும் பகவான், ஸங்கர்ஷணன் என்னும் பகவான், ப்ரத்யும்நன் என்னும் பகவான் – என்று கூறப்பட்ட தன்மை சொல்லப்பட்டது. “நாராயணம்” என்பதன் மூலம், நாராயணாநுவாகத்தில் கூறப்பட்ட தன்மை

சொல்லப்பட்டது. ஆக, இவை மூலம், “ஆதெள மத்யே ததாந்தே ச விஷ்ணுஸ் ஸர்வத்ர கீயதே - தொடக்கத்திலும், மத்தியிலும், முடிவிலும் என அனைத்து இடங்களிலும் விஷ்ணுவே கூறப்படுகிறான் - என்றும், கீதை (15-15) - வேதைச்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: - அனைத்து வேதங்களாலும் அறியப்படுபவன் நானே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “வேதங்கள் அனைத்தாலும் கூறப்படுபவன் நாராயணனே ஆவான்” என்னும் பொருளை உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - இதுக்கு முன்பு ப்ராப்ய விஷய வைலக்ஷண்யம் சொல்லிற்று. இனி, இவ்விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநையைச் சொல்லுகிறது, (தத் ப்ராப்தயே) என்னுமளவாக. (ஸ்வாமித்வேந குருத்வேந ஸுஹ்ருத்தவேந ச பரிக்ருஹ்ய) நாராயண சப்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிறபடி. ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்ய ஸௌசீல்ய வாத்ஸல்யாதிகளிநே நாராயண சப்தார்த்தம். (ஸ்வாமித்வேந) என்கையாலே ஸ்வாமித்வம் சொல்லுகிறது. (குருத்வேந) என்கையாலே “பீதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி” என்கிற ஸௌலப்யம் சொல்லுகிறது. (ஸுஹ்ருத்தவேந) என்கையாலே ஸௌசீல்யம் சொல்லுகிறது. சகாரத்தாலே வாத்ஸல்யம் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, சகாரத்தாலே உக்த ஸமுச்சயமாய், வாத்ஸல்யம் உபலக்ஷிதமாகவுமாம். அன்றிக்கே, (ஸ்வாமித்வேந) என்று, (பரமபுருஷம்) என்று பரமபுருஷ சப்தத்தாலே ஸுசிதமான புருஷஸூக்தத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸ்வாமித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (குருத்வேந) என்று, (பகவந்தம்) என்கையாலே பகவச் சப்த ஸுசிதமான ரஹஸ்யாம்நாயத்தில் “ஸங்கர்ஷணோ பகவாந்” என்று ஸங்கர்ஷண ரூபேண ஜ்ஞாந ப்ரதாநம் பண்ணின குருத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸுஹ்ருத்தவேந) என்று, (நாராயணம்) என்று நாராயண சப்தத்தாலே ஸுசிதமான நாராயணாநுவாகத்தில், “அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:” என்றும், “தஸ்யா: சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித:” என்றும் “இவற்றை விடமாட்டாதே உட்புகுந்து கலந்திருக்கும்” என்று ப்ரதிபாதிதமான ஸௌஹார்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஸ்வாமித்வேந) என்கையாலே சரணாகதி பண்ணுகைக்குப் பற்றாசான ஸ்வஸ்வாமி ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது. (குருத்வேந) என்கையாலே சிஷ்யாசார்ய ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது. (ஸுஹ்ருத்தவேந) என்கையாலே “சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:” என்று ஸக்ய நிபந்தநமான ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது; ஸௌசீல்யம் சொல்லுகிறது என்றும் சொல்லுவர்கள். இத்தால் ஸர்வவித ஸம்பந்தமும் அவனோடு என்றபடி. (பரிக்ருஹ்ய) என்று ஒருதலை மாற்றமாகத் தான்

ப்ரதிபத்தி பண்ணுகையன்றிக்கே, ஸர்வாவிகீதமாக லோக பரிக்குஹீதமான அர்த்தமென்கை. (பரிக்குருஹ்ய) பரிதோ க்ருஹீத்வா. சாஸ்த்ராவலோகநத்தாலும், ஆசார்யோபதேசத்தாலும், பகவதநுஷ்டாநத்தாலுமாகிற ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நெஞ்சிலே ஸ்வீகரித்து.

விளக்கம் – இதுவரை, அடையத்தக்கவனாகிய பகவானின் சிறப்பு உரைக்கப்பட்டது. அடுத்து, “தத் ப்ராப்தயே” என்பது முடிய, அவனைக் குறித்துச் செய்யப்படும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை கூறப்படுகிறது. (ஸ்வாமித்வேந குருத்வேந ஸுஹ்ருத்தவேந ச பரிக்குஹ்ய) - “நாராயண” என்னும் பதம் மூலம் வெளிப்படுத்தப்படும் குணங்களை எண்ணுகிறார். “ஸ்வாமித்வம், ஸௌலப்யம் ஸௌசீல்யம் வாத்ஸல்யம்” என்பது போன்றவையே “நாராயண” என்னும் பதத்தின் பொருளாகும். (ஸ்வாமித்வேந) – என்பதன் மூலம் தலைவனாக உள்ள தன்மை கூறுகிறார். (குருத்வேந) – என்பதன் மூலம், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - பீதகவாடைப் பிரானார் பிரம குருவாகி - என்னும் எளிமை கூறப்பட்டது. (ஸுஹ்ருத்தவேந) – என்பதன் மூலம், நண்பனாகக் கலக்கும் ஸௌசீல்யம் கூறப்பட்டது. இறுதியாக உள்ள “ச - உம்மைத்தொகை” என்பதன் மூலம், வாத்ஸல்யம் கூறப்பட்டது. அல்லது, இறுதியாக உள்ள “ச - உம்மைத்தொகை” என்பதை இதுவரை கூறப்பட்டவற்றைக் குறிப்பதாகக் கொண்டால், வாத்ஸல்யம் என்பது உபலக்ஷணமாக உணர்த்தப்பட்டது எனலாம். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். “பரமபுருஷம்” என்று புருஷஸூக்தத்தில் மறைமுகமாக வெளிப்பட்ட எஜமானத்தன்மையை “ஸ்வாமித்வேந” என்கிறார்; “பகவந்தம்” என்பதன் மூலம் முன்பு கூறப்பட்ட ரஹஸ்யம்நாயத்தில், “ஸங்கர்ஷணோ பகவாந் - ஸங்கர்ஷணனாகிய பகவான்” என்று ஸங்கர்ஷணனுக்கு அறிவை உண்டாக்கும் குருவான தன்மையை, “குருத்வேந” என்கிறார்; “நாராயண” என்பதால் உணர்த்தப்படுகின்ற நாராயண அநுவாகத்தில் காணப்படும் “அந்தர்பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: - அனைத்தின் உள்ளிலும் நாராயணனே வ்யாபித்து நிற்கிறான்” என்றும், “தஸ்யா: சிகாயா மத்யே பரமாத்மா வ்யவஸ்தித: - உச்சியிலும் நடுவிலும் பரமாத்மாவே வ்யாபித்துள்ளான்” என்றும் உள்ளதன்படி, “இவற்றை விடாமல் உள்ளில் புகுந்து நிற்கிறான்” என்று வெளிப்படுத்தப்படும் நட்புத்தன்மையை “ஸுஹ்ருத்தவேந” என்று கூறுகிறார். (ஸ்வாமித்வேந) – என்பதன் மூலம், சரணாகதி செய்வதற்கு கைம்முதலாக உள்ள “உடையவன் - உடைமை” என்னும் ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது. (குருத்வேந) – என்பதன் மூலம், “சிஷ்யன் - ஆசார்யன்”

ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது. (ஸுஹ்ருத்தவேந) என்பதன் மூலம், ஸுபால உபநிஷத்தில் உள்ள “சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண: - நண்பனாகவும் மோக்ஷத்தில் அடையப்படுபவனாகவும் உள்ள நாராயணன்” என்று நட்பு காரணமாக உண்டாகும் ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது; இதனை, ஸௌசீல்யம் என்பதாகவும் சிலர் சொல்லுவார்கள். இப்படியாக அவனுடைய அனைத்துவிதமான ஸம்பந்தங்களும் உள்ளது என்றாகிறது. (பரிக்குஹ்ய) – ஒருதலைக் காதல் போன்று, தான் மட்டுமே அவனை எண்ணியபடி இருத்தல் என்பது இல்லாமல், உலகில் உள்ள அனைவரும் அவனையே அனைத்துமாகக் கொண்டுள்ளனர். (பரிக்குஹ்ய) – சாஸ்த்ரத்தை ஆராய்தல், ஆசார்ய உபதேசம், பகவானை எப்போதும் எண்ணுதல் என அனைத்துவகையாலும் அவனை நெஞ்சிலே ஏற்றுக்கொண்டு.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அத்தலையில் ஸ்வாமித்வாநுஸந்தாநம் பண்ணின அநந்தரம் “ஆத்ம தாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம்” என்று ஸ்வாமித்வ ப்ரதிஸம்பந்தியான தாஸ்யாநுகுண வ்ருத்தி விசேஷத்தை ஆசைப்படும்படி சொல்லுகிறது, (ஐகாந்திக தத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யைக மநோரத:) என்கிற பதத்தாலே. (ஐகாந்திக) ஏகாந்த ஸம்பந்தியாயிருக்கை; அதாவது, அந்தரங்கமென்றபடி. அது “தத்” பதத்தோடே அந்வயிக்கவுமாம். தத் பாதாம்புஜ த்வயத்தோடே அந்வயிக்கவுமாம். பரிசர்யையோடே அந்வயிக்கவுமாம். தத் பதத்தோடே அந்வயித்தபோது நிருபாதிக பந்துவானவன் என்றபடி. தத் பாதாம்புஜ த்வயத்தோடே அந்வயித்தபோது “த்வத் பாத பங்கஜ பரிக்க்ரஹ தந்யஜந்மா பூயாஸமித்யபிநிவேச கதர்த்யமாந:” என்றும், “அங்கே நிதாய கரபோரு யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணௌ” என்றும், பாஹ்ய விஷயங்களில் காமம்போலே அப்ராப்தமாயிருக்கையன்றிக்கே, சேஷியுடைய திருவடிகளிலே சேஷபூதனுக்குப் பிறக்கும் காமம் ஸ்வத: ப்ராப்தமென்கை. (தத் பாதாம்புஜ த்வய) தச்சப்தம் ப்ரக்ருத பராமர்சியாகையாலே (நாராயணம்) என்று ப்ரஸ்துதனானவனைப் பராமர்சிக்கிறது. இத்தால் “நாராயண சரணௌ” என்கிற பதத்தை நினைக்கிறது. (பாதாம்புஜ த்வய) (தத்) என்று தர்மி ப்ரஸ்துதமாயிருக்கச் செய்தேயும், (பாத) என்று திருவடிகளைச் சொல்லுகிறது, ஸ்தநந்தய ப்ரஜைக்கு மாதாவினுடைய முலைக்கண் அபேக்ஷிதமானாப்போலே சேஷபூதனுக்கும் ஸ்வரூப ப்ராப்தமாகை. அங்கு முலைக்கண்ணில் பாலாறுமாபோலே “விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:” என்றும், “தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவனுக்கும் திருவடிகளிலே போக்யதையூற்று இருக்குமே.

விளக்கம் – இவ்விதமாக பகவானிடம் உள்ள எஜமானத்தன்மையை எண்ணிய பின்னர், விஷ்ணுதத்வம் - ஆத்ம தாஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் - ஆத்மாவின் அடிமைத்தன்மையும், ஸ்ரீஹரியின் எஜமானத்தன்மையும் - என்பதற்கு ஏற்ப எஜமானத்தன்மைக்கு எதிர்த்தட்டாக தன்னிடம் உள்ள அடிமைத்தனம் என்னும் குணத்திற்கு ஏற்ப இருக்க வேண்டியதான கைங்கர்யத்தை விரும்புவதை “ஐகாந்திக தத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யைக மநோரத:” என்பது கூறுகிறது. (ஐகாந்திக) - ஏகாந்தமான உறவைக் கொண்டதாக இருத்தல். அதாவது, அந்தரங்கம் என்றபடி. இதனை, “தத்” என்ற பதத்துடன் சேர்க்கலாம். அல்லது, “தத் பாதாம்புஜ த்வய” என்பதுடன் சேர்க்கலாம். அல்லது “பரிசர்யை” என்பதுடனும் சேர்க்கலாம். “ஐகாந்திக” என்பதை, “தத்” என்னும் பதத்துடன் சேர்க்கும்போது, “ஸர்வேச்வரன் நமக்கு இயல்பாகவே உறவினன்” என்று கருத்து. “ஐகாந்திக” என்பதை, “தத் பாதாம்புஜ த்வய” என்பதுடன் சேர்க்கும்போது, மாலதிமாதவம் - த்வத் பாத பங்கஜ பரிக்ரஹ தந்யஜந்மா பூயாஸம் இதி அபிநிவேச கதர்த்யமாந: - தாமரை போன்ற உனது பாதங்களைப் பிடிப்பதன் மூலம் இந்தப் பிறவிப்பயனை அடையலாம் என்னும் ஆசையால் மனம் வருந்தி - என்றும், சாகுந்தலம் (3-18) - அங்கே நிதாய கரபோரு யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணௌ - தாமரை போன்று சிவந்த உனது பாதங்களை எனது மடி மீது வைத்துக் கொண்டு சுகமாக வருடலாமா - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாழ்ந்த விஷயங்களைக் குறித்த காமம் போன்று ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்கத்தகாததாக அல்லாமல், எஜமானனுடைய திருவடிகளிலே அடிமைக்குப் பிறக்கும் காமம் போன்று, இயல்பாகவே பொருந்துகிறது என்பது உணர்த்தப்படுகிறது. (தத் பாதாம்புஜ த்வய) - இங்குள்ள “தத்” என்பது “அருகில் உள்ளது” என்பதைக் கூறுவதால், அருகில் உள்ள “நாராயணம்” என்னும் சொல்லால் கூறப்படுபவனை உணர்த்துகிறது. இதன் மூலம், த்வயத்தில் உள்ள “நாராயண சரணௌ” என்பது கூறப்படுகிறது. (பாதாம்புஜ த்வய) - “தத்” என்பது ஸர்வேச்வரனைக் கூறுவதாக உள்ளபோதிலும், “பாத” என்பது திருவடிகளைக் கூறுவதாக உள்ளது; அதாவது, கைக்குழந்தைக்குத் தனது தாயின் முலைகள் விருப்பமாக உள்ளது போன்று, ஸர்வேச்வரனுடைய அடிமையாக உள்ள சேதநனுக்கு, பகவானுடைய திருவடிகள், ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாக உள்ளன. தாயுடைய முலைகளில் தாய்ப்பால் ஊறுவது போன்று, ருக் அஷ்டகம் (2-2-24-5) - விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ: - விஷ்ணுவின் திருவடிகளில் உயர்ந்த அமிர்தம் உண்டாகிறது - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (27) - தவ அம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே - அமிர்தம் பெருகுகின்ற உனது தாமரை போன்ற திருவடிகள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவானுடைய திருவடிகளில் சேதநனுக்கு இனிமை ஊற்று உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அம்புஜ) இதுதான் வைதமாய், கஷாய பாநம் போலேயிருக்கையன்றிக்கே, ராக ப்ராப்தமாய்படி போக ரூபமாயிருக்கும். (அம்புஜ) “அமரர் சென்னிப்பூ”வாகையாலே, குளித்து மயிருக்குப் பூவைக்கும்போது “சிரஸா தாரயேத்” என்று விதிக்கவேண்டாவிதே. (த்வய) உபாயம் த்வயமாயிருக்கையாலே உபேயமும் த்வயமாயிருக்கிறபடி. “சரண த்வந்த்வம் வ்ரஜாமி” என்னக் கடவதிதே. இத்தால் “சரணௌ” என்கிற த்வி வசநத்தை நினைக்கிறது. (பரிசர்யா) சர்யா சரித்ரம்; அநுஷ்டாநம்; கைங்கர்யமென்றபடி. பரிசர்யையாவது ஸர்வவித கைங்கர்யமென்றபடி. இவ்வயவ சக்தியையொழிய, பரிசர்யையென்கிற ரூடியாலே கௌரவ்ய விஷயத்தில் பண்ணும் அநுவ்ருத்திக்குப் பேராய், அத்தால் கைங்கர்யத்தை விவக்ஷிக்கிறதாகவுமாம். அன்றிக்கே பரிதச்சர்யையாய், அதாவது, “விச்வத: பர்யேதி” என்றும் “கொண்ட கோயிலை வலம் செய்து” என்றும், “வலம் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரதக்ஷிணாத்யுபலக்ஷணமான அநுகூல வ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (ஏக மநோரத:) புறம்புள்ள பலன்களையெல்லாம் விட்டு, கைங்கர்யமொன்றுமே பெறவேணுமென்னும்படியான அபிநிவேசத்தையுடையனாய். (தத் ப்ராப்தயே) கீழ் ப்ரஸ்துதமாய், மநோரத விஷயமான பரிசர்யையைப் பெறுகைக்காக. (ச) என்று கீழ் வேறொன்றினுடைய ப்ராப்தியைச் சொல்லி, இதினுடைய ப்ராப்திக்கும் என்று ஸமுச்சயிக்கிறதல்லவே; சகாரத்துக்கு பொருளென்? என்னில், அநுத்த ஸமுச்சயமாய், “மஹாத்மபிர் மாமவலோக்யதாம் நய” என்றும், “அடியார்க்கென்னையாட்படுத்த விமலன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தத் ப்ராப்தி பலமான ததீய சேஷத்வ ப்ராப்திக்குமாகவென்று அநுத்த ஸமுச்சயமாகவுமாம். அன்றிக்கே, (ச) என்று, “நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தமென்றருளும் வான்” என்றும், “த்வத்ததோ மே மநோரத: யதி நாசம் ந விந்தேத தாவதாஸ்மி க்ருதீ ஸதா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பரிசர்யா மநோரதந்தானே போந்திருக்க, அதுக்கு மேலே இது பெறவேணுமென்றிருந்தானாகில் என்று ப்ராப்தியை ஸமுச்சயிக்கிறதென்னவுமாம்.

விளக்கம் - (அம்புஜ) - திருவடிகளை அண்டவேண்டும் என்பது சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டிருந்தால், கஷாயம் போன்று இருக்கும்; ஆனால் அவ்விதம் அல்லாமல், சேதனனே விரும்பி அடைவதால், இனிமையாகவே இருக்கும். (அம்புஜ) - திருக்குறுந்தாண்டகம் (6) - அமரர் சென்னிப்பூ- என்பதால், குளித்து தலைமுடியில்

மலர்களைச் சூடும்போது, “சிரஸா தாரயேத் – தலையில் மலர் வைக்கவேண்டும்” என்று விதிக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. (த்வய) – உபாயமானது த்வயம் மற்றும் திருவடிகள் என இரண்டாக உள்ளதால், அடையத்தக்க இலக்கும் இரண்டாக உள்ளது. இரண்டு உபாயங்கள் ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்தில் (2) - சரண த்வந்த்வம் வ்ரஜாமி – இரண்டு திருவடிகளை உபாயமாக – எனக் கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் த்வய மந்த்ரத்தில் உள்ள “சரணௌ” என்பது எண்ணப்பட்டது. (பரிசர்யா) “சர்யா” என்றால் சரித்ரம், அதாவது அனுஷ்டானம், அதாவது கைங்கர்யம் ஆகும். “பரிசர்யா” என்றால், “அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும்” என்று பொருள். இந்தச் சொற்களுக்கான பொருளை இவ்விதம் கொள்வதுடன் மட்டும் அல்லாமல், “பரிசர்யா” என்பதை இடுகுறிப் பெயராகக் கொண்டு, கௌரவிக்கத் தக்கவர்களாக உள்ளவர்கள் விஷயத்தில் கைங்கர்யத்தைக் கூறி, இப்படியாக அந்தச் சொல்லானது “கைங்கர்யம்” என்ற பொருளைத் தருவதாகவும் கொள்ளலாம். அல்லது, “பரிதச்சர்யா” என்று கொண்டு, அதாவது, “விச்வத: பர்யேதி – பரமாத்மாவை வலம் வருகிறான்” என்றும், திருவாய்மொழி (10-1-5) - கொண்ட கோயிலை வலம் செய்து – என்றும், திருவாய்மொழி (2-10-8) - வலம் செய்து நாளும் மருவுதல் வழக்கு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரதக்ஷிணம் செய்தல் என்பது போன்ற அவனுக்கு ஏற்புடைய செயல்களைக் கூறுவதாகவும் உரைக்கலாம். (ஏக மநோரத:) – மற்ற பலன்கள் அனைத்தையும் விட்டு, கைங்கர்யம் ஒன்றை மட்டுமே பெறவேண்டும் என்னும் ஆசை கொண்டவனாக. (தத் ப்ராப்தயே) – முன்பு கூறப்பட்ட, ஆசைக்கு இலக்காக உள்ள கைங்கர்யத்தை அடையவேண்டும் என்பதற்காக. (ச) – இதற்கு முன்பாக வேறு எதனையும் பற்றுதல் என்பதைக் கூறவில்லை என்பதால், இது முன்பே கூறப்பட்ட ஒன்றைச் சேர்க்கவில்லை. “ச – உம்மைத்தொகை” என்பதன் பொருள் என்ன? இதுவரை கூறப்படாத ஒன்றை சேர்ப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஸ்தோத்ரரத்னம் (56) - மஹாத்மபிர் மாம் அவலோக்யதாம் நய - அப்படிப்பட்ட மஹாத்மாக்களால் கடாக்கிப்ப்படும் தன்மையை நான் அடையும்படிச் செய்யவேண்டும் - என்றும், அமலனாதிபிரான் (1) – அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவானுடைய திருவடிகளைப் பற்றுதலின் பலனாக உள்ளதான “அடியார்களுக்கு அடிமையாக இருத்தல்” என்பதான கைங்கர்யத்தைப் பெறுதல் என்பதும் இங்கு சேர்க்கப்பட்டதாகக் கொள்க. அல்லது “ச” என்பதற்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம்; “பெரியதிருவந்தாதி (59) - நின்புகழில் வைகும் தம் சிந்தையிலும் மற்றினிதோ நீ அவர்க்கு வைகுந்தம் என்றருளும் வான் - என்றும், ஜிதந்தே (12) - த்வத்தகதோ மே மநோரத: யதி நாசம் ந விந்தேத தாவதாஸ்மி க்ருதீ ஸதா – உன் விஷயத்தில் என்னுடைய

மனோரதமானது தாழ்ந்த நிலையில் இருந்தாலும், அது அழியாமல் இருந்தால், எதன் விளைவாகவே நான் செய்யவேண்டியதைச் செய்தவன் ஆகிறேன் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ‘கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்’ என்னும் பாரிப்பு மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளபோது, அதனையும் கடந்து கைங்கர்யத்தையும் அடையவேண்டும் என்று எண்ணினான் என்றால்”, என்பதாக கைங்கர்யத்தை அடைதல் என்பதை, கைங்கர்யத்தை விரும்புதலுடன் சேர்ப்பதாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - இதுக்குக் கீழ் உபேய ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; மேல், இதுக்கு ஸத்ருசமான உபாய நிஷ்கர்ஷமும், ததநுஷ்டாந ப்ரகாரமும் சொல்லுகிறது, (சரணமநுவ்ரஜேத்) என்றதறுதியாக. “தத் பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தே:” என்று தொடங்கி, “மந்வாந:” என்றதறுதியாக உபாய நிஷ்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. “தஸ்ய” என்று தொடங்கி “சரணாரவிந்த” அறுதியாக உபாயவேஷம் சொல்லுகிறது. “அநந்யாதம்” தொடங்கி, “அநுவ்ரஜேத்” என்றதறுதியாக உபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது. (தத் பாதாம்புஜ த்வய) ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகமென்கிறது. ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் ஒன்றாகில் கார்யகாரணயோரைக்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். ஐக்யம் ப்ரஸங்கித்தால் ஸாத்ய ஸாதநத்வங்களின்றிக்கேயொழியும். இன்றிக்கேயொழிந்தவாறே, அவற்றில் ப்ரவர்த்தகரின் றிக்கேயொழியும்; ப்ரவ்ருத்தியில்லாமையாலே, ப்ரவர்த்தக சாஸ்த்ரத்துக்கு வையர்த்யமும் அப்ராமாண்யமும் பிறக்கும். இத்தனை அநர்த்தங்களுண்டாயிருந்தன. இதுக்குப் பரிஹாரமேதென்னில், தத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யை ப்ராப்யம். தத் பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தி உபாயம் என்றிட்டு பேதமுண்டாகையாலே ஒரு விரோதமில்லை.

விளக்கம் – இதுவரை அடையப்பட வேண்டிய பேறான கைங்கர்யம் குறித்து உரைத்தார். இனி, அதற்கு நிகராக உள்ளதான “கைங்கர்யத்தை அடைவதற்கான உபாயத்தைக் குறித்த நிர்ணயம் மற்றும் அதனை இயற்றுவதற்கான விதம்” ஆகியவற்றை “சரணம் அநுவ்ரஜேத்” என்பது முடிய உரைக்கிறார். “தத் பாதாம்புஜ த்வய ப்ரபத்தே:” என்று தொடங்கி, “மந்வாந:” என்பது முடிய, கைங்கர்யத்தை அடைவதற்கான உபாயத்தைக் குறித்த நிர்ணயம் கூறுகிறார். “தஸ்ய” என்று தொடங்கி, “சரணாரவிந்த” என்பது முடிய, உபாயம் இன்னது என்று கூறுகிறார். “அநந்யாதம்” என்று தொடங்கி, “அநுவ்ரஜேத்” என்பது முடிய, உபாயத்தைப் பற்றுதல் குறித்துக் கூறுகிறார். (தத் பாதாம்புஜ த்வய) – அடையப்படவேண்டிய இலக்கான திருவடிகள், அடைய வைக்கும் வஸ்துவாகவும்

உள்ளது என்கிறார். அடையப்படவேண்டிய இலக்கு மற்றும் அடைய வைக்கும் வஸ்து ஆகியவை ஒன்றாக இருந்தால், காரணம் மற்றும் கார்யம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்று என ஆகும் அல்லவோ? இவ்விதம் காரணம் மற்றும் கார்யம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்று என்றால், காரணமே கார்யத்தை உண்டாக்குகிறது என்று கூற இயலாது. இவ்விதம் உள்ளபோது, காரணம் என்பதான உபாயத்தில் யாரும் முனையமாட்டார்கள். இவ்விதம் முயலாத காரணத்தால், உபாயத்தைக் குறித்த சாஸ்த்ரம் வீணாவதுடன் மட்டும் அல்லாமல், அவை அவற்றுக்கு ப்ரமாணமாக இல்லாத தன்மை உண்டாகும். இவ்விதம் முரண்பாடுகள் உண்டாகக்கூடாது என்பதற்கான பரிகாரம் என்ன? அடையப்படவேண்டிய இலக்கான திருவடிகளே, அடைய வைக்கும் வஸ்துவாகவும் உள்ளது என்றாலும், அந்தத் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்தலே அடையப்படவேண்டிய இலக்காகிறது; அத்தகைய திருவடித்தாமரைகளில் செய்யும் ப்ரபத்தியானது உபாயம் என்பதால் வேறுபாடு உண்டாகிறது; ஆகவே இங்கு காரணம் மற்றும் கார்யம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்று என்பதான முரண்பாடு இல்லை.

வ்யாக்யானம் - ஆனால், பரிசர்யா ப்ரபத்திகள் உபாயோபேயங்களாகில், “ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்மவை பவதி” என்றும், “ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம்” என்றும், “மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ”, “த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ” என்றும் ப்ராப்ய ப்ராபகங்களிரண்டும் ஒன்றென்றும், எம்பெருமானே உபாயோபேயங்களென்றும் சொல்லுகிற ப்ரமாண வ்யவஹாரங்கள் செய்யும்படியென்? என்னில், பரிசர்யா விஷயமும் ப்ரபத்தி விஷயமும் ஒன்றாகையாலே. விஷயமொன்றானால் பேதம் நடக்குமோவென்னில், “பேதகம் விசேஷணம்; பேத்யம் விசேஷ்யம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே பரிசர்யா ஜநித ப்ரீதி விசிஷ்ட விஷயமும், ப்ரபத்தி ஜநித ப்ரஸாத விசிஷ்ட விஷயமும், விசேஷண பேதத்தாலே வேறாகையாலே, வஸ்து ஒன்றானாலும் பேதத்துக்குக் குறையில்லை. ஆனால், “அஜோ கஜோ மஹிஷ:” என்கிறவிடத்தில் விசேஷண பேதாதீநமாக விசேஷ்ய ஸ்வரூபத்துக்கு பேதம் நடந்ததில்லையோ? என்னில், விருத்த விசேஷணமான அவ்விடத்தில் அப்படியாகிலும், “தேவதத்த: ச்யாமோ யுவா ஸமபரிமாண:” என்றவிடம்போலே அவிருத்த விசேஷணமான விடத்தில், விசேஷண பேதாயத்த விசிஷ்டாகார பேதம் வரச் செய்தேயும் ஸ்வரூப பேதம் பிறவாது. “ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்க கர்த்தா” என்று ப்ரஹ்மமொன்றுமே கார்யகாரணமாமிடத்தில், “ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்டம் ப்ரஹ்ம காரணம், ஸ்தூல சிதசித் விசிஷ்டம் ப்ரஹ்ம கார்யம்” என்று அவிரோதேந நிர்வஹிக்கிறாப்போலே.

விளக்கம் - ஆனால், கைங்கர்யமானது பேறாகவும், ப்ரபத்தியானது உபாயமாகவும் இருந்தால், முண். (3-2-9) - ப்ரஹ்ம வேத ப்ரஹ்ம ஏவ பவதி - ப்ரஹ்மத்தை அறிபவன் ப்ரஹ்மத்தைப் போன்று ஆகிறான் - என்றும், தை. ஆ. (1) - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான் - என்றும், கீதை (18-66) - மாம் ஏகம் சரணம் வ்ரஜ - என்னை மட்டுமே சரணம் புகுந்து - என்றும், அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை - த்வம் ஏவ உபாய பூதோ மே பவ - நீயே எனக்கு உபாயமாக ஆவாய் - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களின்படி, அடையப்படும் பேறு மற்றும் அந்தப் பேற்றை அடைய வைக்கும் உபாயம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றே எனவும், எம்பெருமானே அத்தகைய பேறாகவும் வழியாகவும் உள்ளான் எனவும் கூறும் ப்ரமாணங்களுக்குப் பொருள் கொள்வது எப்படி என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். கைங்கர்யத்தை ஏற்கின்ற வஸ்துவும், அதனைப் பெற உதவும் உபாயமாக உள்ள ப்ரபத்திக்கு விஷயமும் எம்பெருமான் என ஒருவனாக உள்ளதால், இது பொருந்தும். ஆனால் கைங்கர்யம் மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகிய இரண்டிற்கும் விஷயம் ஒன்றாக உள்ளபோது, இரண்டிற்கும் வேறுபாடு உண்டாகுமோ என்று கேட்கலாம். “பேதகம் விசேஷணம்; பேத்யம் விசேஷ்யம் - விசேஷணத்தின் வேறுபாட்டால் விசேஷ்யத்தின் வேறுபாட்டை ஏற்கலாம்” என்கிற ந்யாயத்தாலே, கைங்கர்யம் மூலம் உண்டான ப்ரீதியுடன் கூடிய வஸ்துவும், ப்ரபத்தியால் உண்டான அருளுடன் கூடிய வஸ்துவும், விசேஷணமான கைங்கர்யம் மற்றும் ப்ரபத்தி ஆகியவற்றின் வேறுபாடு காரணமாக வேறாக உள்ளதால், வஸ்து ஒன்றாக உள்ளபோதிலும், வேறுபாட்டுக்கும் குறையில்லை. ஆனால், “அஜோ கஜோ மஹிஷ: - ஆடு, யானை, எருமை” என்பதில் கூறப்பட்ட அனைத்தும் விலங்குகளாக உள்ளபோதிலும், விசேஷணங்களுடைய காரணமாக “விலங்கு” என்னும் ஸ்வரூபத்திற்கு வேறுபாடு உண்டாகிறது அல்லவோ என்று கேட்கலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார்; ஒன்றுடன் ஒன்று முற்றிலுமாக வேறுபடும் விசேஷணங்களாக உள்ளதால், இங்கு விசேஷ்யம் வேறுபடுகிறது; ஆனாலும், “தேவதத்த: ச்யாமோ யுவா ஸமபரிமாண: - தேவதத்தன் கருத்த நிறமும், இளமையும், அளவான அங்கங்களும் கொண்டவன்” என்பது போன்ற வாக்கியங்களில், ஒன்றுடன் ஒன்று முரணாகாத விசேஷணங்களாக இருந்தாலும், விசேஷணங்களுடன் கூடியுள்ள பொருளின் ஆகாரத்தில் வேறுபாடு காணப்பட்டாலும், அந்தப் பொருளின் ஸ்வரூபத்தில் பேதம் உண்டாகாது [குறிப்பு: இங்கு கூறப்படுவது என்ன? விசேஷணங்களில் முரண்பாடு காணப்பட்டால், அந்த

விசேஷணங்கள் கொண்ட வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்திலும் பேதம் காணப்படும். விசேஷணங்களில் முரண்பாடு இல்லையென்றால், அந்த விசேஷணங்கள் கொண்ட வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தில் பேதம் இருக்காது]. ஸ்ரீவிபு. (1-2-70) - ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்க கர்த்தா - ஸ்ருஷ்டி செய்யப்படுபவனும் அவனே, நான்முகன் போன்றவர்களால் ஸ்ருஷ்டிப்பவனும் அவனே - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ப்ரஹ்மம் மட்டுமே கார்யம் மற்றும் காரணமாக உள்ள இடத்தில், “ஸூக்ஷ்ம சித் அசித் விசிஷ்டம் ப்ரஹ்ம காரணம், ஸ்தூல சித் அசித் விசிஷ்டம் ப்ரஹ்ம கார்யம் - ஸூக்ஷ்மமான சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ப்ரஹ்மம் காரணப்பொருள், ஸ்தூலமான சித் மற்றும் அசித் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ப்ரஹ்மம் கார்யப்பொருள்” என்று முரண்பாடு இன்றி கொள்வது போன்று இங்கும் கொள்க.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரபத்தே:) “ததேகோபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி:” என்று துரநுஷ்டேயமான உபாயங்களில் எனக்கு அந்வயமில்லை; ரக்ஷகனானவனே உபாயமாகவேணுமென்று பிறக்கிற ப்ரார்த்தனாத்யவஸாயம் ப்ரபத்தி. (அந்யத்) இப்ரபத்தியையொழிய மற்ற உபாயாந்தரங்களில்லையோ? என்னில், (அந்யத்) தொடங்கி, (மந்வாந:) அறுதியாக, “அவையெல்லாம் நெஞ்சுடையார்க்கு நல்ல தீர்த்தம், நமக்கு அதிகாரமில்லையென்றிருப்பான்” என்கிறார். (அந்யத்) பக்தி தத் பேதமான ஸத் வித்யை தொடக்கமானவை, ததங்கமான ஜ்ஞாந கர்மங்கள் தொடக்கமான ப்ரபத்தி வ்யதிரித்தமான உபாயம். இப்படி சாஸ்த்ரங்களிலே தாத்தர்யம் பண்ணி விதிக்கிற இவை உபாயங்களன்றோ? என்னில், (ந மே) இங்கே அஸ்தியைக் கூட்டி (நமேஸ்தி) இவையெல்லாம் சக்தாதிகாரம்; அஜ்ஞனாய், அசக்தனாய், கர்ம ப்ரவாஹத்திலே அழுந்தி, அதடியாக “மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து”, “மாதரார் வனமுலைப்பயனே பேணி”, இப்படி விபரீத ப்ரவ்ருத்தி பண்ணி, “நக்ஷமாமி”க்கு இலக்காய் இருக்கிற எனக்கு உபாயமல்ல. இப்படி “மாறி மாறிப் பல பிறப்பும்” பிறக்கிற பிறவிகளில் இதுக்கு முன்பில்லையெயாகிலும், இனிப் பிறக்கும் பிறவிகளிலேயாகிலும் ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணத்தட்டென்? என்னில், (கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி) ஒட்டடையை ஆயிரம் நாள் நீரிலேயிட்டு வைத்தாலும் முளையாதாப்போலே காலதத்வமுள்ளதனையும் திரிந்தாலும் அதிகாரமுண்டாகமாட்டாது. (ஸாதநமஸ்தி) இத்தைக் கீழ் கூட்டினாப்போலே, கீழையதான நஞ்ஞை இங்கே கூட்டி, (ஸாதநம் நாஸ்தி) என்றாகிறது. எல்லாம் செய்தாலும் க்ருத ப்ராயச்சித்தமாமத்தனை போக்கி, அபிமத பலத்தை ஸாதித்துத் தரமாட்டாது. (ஸாதநம் நாஸ்தி) என்றால் ஸ்வரஸமாகத் தோற்றுவது

ஸாதநமில்லையென்றிறே. அங்ஙனல்ல; (ஸாதநம் ந பவதி) எனக்கு ஸாதநமாக மாட்டாது என்றபடி. (இதி மந்வாந:) இப்ரகாரத்திலே அறுதியிட்டு. (மந்வாந:) இந்நினைவு உருவ நடக்க வேணுமென்கிறது வர்த்தமானத்தாலே.

விளக்கம் - (ப்ரபத்தே:) விஷ்வக் ஸம்ஹிதயில் - தத் ஏக உபாயதாயாச்ஞா ப்ரபத்தி: - அவனை மட்டுமே உபாயமாக இருக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்தலே ப்ரபத்தி ஆகும் - என்பதற்கு ஏற்ப, “செய்வதற்கு அரியதாக உள்ள மற்ற உபாயங்களில் எனக்கு ஸம்பந்தம் இல்லை. எனது ரக்ஷகனான அவனே எனக்கு உபாயமாக இருக்கவேண்டும்” என்று பிறக்கின்ற உறுதியான ப்ரார்த்தனையே ப்ரபத்தி ஆகும். (அந்யத்) - இந்த ப்ரபத்தி அல்லாமல் வேறு உபாயங்கள் ஏதும் இல்லையோ என்பதற்கு, “அந்யத்” என்று தொடங்கி, “மந்வாந:” என்பது முடிய, “கர்மம், ஞானம் போன்ற மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும் உறுதியான மனம் கொண்டவர்களுக்கு நல்ல தீர்த்தம் போன்றவையாகும். நம்மைப் போன்று உறுதியற்ற மனம் கொண்டவர்களுக்கு அவற்றில் ஈடுபடும் தகுதி இல்லை என்று இருத்தல் வேண்டும்” என்று விடை அளிக்கிறார். (அந்யத்) - பக்தி மற்றும் அதன் வேறு வகைகளாக உள்ள ஸத் வித்யை போன்றவை, ப்ரபத்தியைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட உபாயமாக உள்ளவையும், பக்தியின் அங்கமாக உள்ளவையும் ஆகிய ஞானம் மற்றும் கர்மம் ஆகியவற்றைக் கூறுகின்றன. ஆனால், இவ்விதம் சாஸ்த்ரங்களில் மிகவும் அழுத்தமாகக் கூறப்படும் இவை உபாயங்கள் அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ந மே) - இந்த இடத்தில் “அஸ்தி - இல்லை” என்பதைச் சேர்த்துக் கொண்டு, “ந மே அஸ்தி - எனக்கு இல்லை” என்று பொருள் கொள்க. அதாவது ஞானம் மற்றும் கர்மம் போன்ற உபாயங்கள், சக்தி கொண்டவர்களுக்கு மட்டுமே தகுதியானவை ஆகும். அறியாமை நிறைந்தவனும், இவற்றைக் கைக்கொள்ள சக்தி அற்றவனும், கர்மங்கள் என்னும் வெள்ளத்தில் ஆழமாக மூழ்கி, அதன் விளைவாக திருவாய்மொழி (2-6-8) - மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-6-1) - மாதரார் வனமுலைப்பயனே பேணி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப விபரீதமான செயல்களைச் செய்து, வராஹபுராணம் - ந சஷமாமி - நான் பொறுக்கமாட்டேன் - என்று அவனுடைய சீற்றத்திற்கு இலக்காக உள்ள எனக்கு, ஞானம் மற்றும் கர்மம் போன்றவை உபாயங்கள் அல்ல. இவ்விதம், திருவாய்மொழி (2-6-8) - மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து - என்பதற்கு ஏற்ப, இத்தகைய தகுதியானது இதற்கு முன்பிருந்த பிறவிகளில் உண்டாகவில்லை என்றாலும், இனி உண்டாகவல்ல பிறவிகளில் ஏற்பட்டு, இத்தகைய உபாயங்களைக் கைக்கொள்வதற்கு என்ன தடை உள்ளது என்பதற்கு விடை

அளிக்கிறார். (கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேணாபி) - ஒட்டடையை ஆயிரம் நாள்நீரில் வைத்தாலும் அது முளைக்காது; அதனைப் போன்று காலம் என்பது உள்ளவரை பல பிறவிகள் எடுத்தாலும், இவற்றைக் கைக்கொள்ளும் அதிகாரம் எனக்கு ஏற்படாது. (ஸாதநமஸ்தி) - இதற்கு முன்பு “ந மே” என்பதுடன் “அஸ்தி” என்பதைச் சேர்த்தது போன்று, “ந” என்பதை “ஸாதநமஸ்தி” என்பதுடன் சேர்த்துக் கொண்டால், “ஸாதநம் நாஸ்தி” என்றாகிறது. அனைத்துவிதமான உபாயங்களையும் நான் கைக்கொண்டால் கூட, நான் செய்த பாபங்களுக்கு அவை அனைத்தும் ப்ராயச்சித்தமாக இருக்கும் அல்லாமல், நான் விரும்புகின்ற பலனாகிய மோக்ஷத்தை, அவை பெற்றுத் தராது. “ஸாதநம் நாஸ்தி - ஸாதநம் இல்லை” என்றால் “அந்த உபாயங்கள் ஸாதனங்கள் இல்லை” என்று பொருள் தருவதாக அமைந்துவிடும்; ஆனால் அப்படி அல்ல; “ஸாதநம் ந பவதி” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும்; அதாவது, அந்த உபாயங்கள் அனைத்தும் எனக்கு ஸாதனங்களாக இல்லை என்று கருத்து. (இதி மந்வாந:) - இவ்விதமாக உறுதி கூறி. (மந்வாந:) - இங்குள்ள நிகழ்கால சொல் அமைப்பு மூலம், “இப்படிப்பட்ட நினைவானது இங்கு உள்ளவரை நிலைக்கவேண்டும்” என்று உணர்த்தப்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (தஸ்யைவ பகவதோ நாராயணஸ்ய) கீழ் “பகவந்தம் நாராயணம்” என்று ப்ரஸ்துதமான அவன் தன்னுடைய. கீழ் “பகவந்தம் நாராயணம்” என்று, “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” என்கிறபடியே ப்ராப்யத்வோபயோகியான குணங்களையும் குணாச்ரயமான தர்மியையும் சொல்லிற்று. இங்கு “பகவதோ நாராயணஸ்ய” என்று ப்ராபகத்வோபயோகியான குணங்களையும் குணியையும் சொல்லுகிறது. இனிமேல் “பகவந் நாராயண” சப்தங்களால் ஸூசிதமான குணங்களையும் குணியையும் விவரிக்கிறது. (அகிலஸத்வ தயைக ஸாகரஸ்ய) ஸகலஸத்வ விஷயமாக தயைக்கு ஒரு கடலாயிருக்கும். (அகில ஸத்வ) இன்னான் இனையான் என்று வரையாதே ஸகல ஜந்து விஷயமென்றபடி. (தயா) ஸ்வார்த்த நிரபேக்ஷ பரதுக்கராஸஹிஷ்ணுத்வம். தான் ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே பிறர் நோவு கண்டால் ஐயோவென்கை. (ஏக ஸாகரஸ்ய) தயையாகிற ஜலத்துக்கு வேறோராச்ரயமின்றிக்கே இவனே ஆச்ரயமாயிருக்கை. (அகில ஸத்வ தயைக ஸாகரஸ்ய) என்றது பரபீடா நிருபணம் பண்ணியோவென்னில், (அநாலோசித குணாகுணாகண்ட ஜநாநுகூலாமர்யாத சீலவத:) இப்படி குணதோஷ நிருபணம் பண்ணவொண்ணாதபடியான சீல குணமுடையன் என்கிறது. திருவுள்ளத்தால் ஆராயப்படாதபடியான நன்மை தீமைகளை

உடையராயிருக்கிற அகண்ட ஜநம் உண்டு, பிரியப்படாத மநுஷ்யர்கள்; அவர்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக்கீடாம்படியான நிரவதிக சீலத்தையுடையவனுடைய. தோஷம் திருவுள்ளத்தில் படாத அம்சம் ஏற்றமாகிறது. உள்ள குணங்களை அங்கீகரித்தில் னென்றால் இதோரேற்றமோவென்னில், நிக்ரஹிக்கைக்கடியான தோஷங்களை நிருபியாத மாத்ரம், ரக்ஷிக்கைக்குப் பற்றாசான குணங்களையும் அபேக்ஷியான் என்றபடி. தான் ரக்ஷிக்கும்போது குணாபேக்ஷையில்லை என்று கருத்து. (அநாலோசித) ஆலோசிதமாவது, “இவ்வாச்சரயத்தில் நன்மையுண்டோ, தீமையுண்டோ” என்று விடுத்து ஆராய்கை. அது இன்றிக்கேயொழிகை. (குணாகுண) அவையாவன, நன்மை தீமைகள். அதாவது, அஜ்ஞனோ ப்ராஜ்ஞனோ, நாஸ்திகனோ ஆஸ்திகனோ, தார்மிகனோ அதார்மிகனோ, விநீதனோ அவிநீதனோ என்று ஏவமாதிகள். (அகண்ட ஜந) தேவ மநுஷ்யர்களோடு, ப்ராஹ்மண ஷுத்ரியாத்யநுலோம ஜாதியோடு, ப்ரதிலோம ஜாதியோடு வாசியற ஸர்வவிஷயமாக. (அநுகூல) இவை குமார்க்கங்களைத் தவிர்ந்து நல்வழி போய்க் கரைமரம் சேருகைக்கு உறுப்பாம்படியிருக்கை. (அமர்யாத) மர்யாதையாகிறது அவதி; நிரவதிகமென்றபடி. (சீல) பெரியவன் தாழ்ந்தவனோடு கலக்குமிடத்தில் தன் மேன்மை பார்த்து இறுமாத்தல், மற்றையவன் தண்மை பார்த்துக் கூசுதல் செய்யாதபடி புரையறப் பரிமாறுகிற நீர்மை. (சீலவத:) மதுப்பாலே “பூம நிந்தா ப்ரசம்ஸாஸு நித்யயோகே அதிசாயநே ஸம்பந்தே அஸ்தி விவக்ஷாயாம் பவந்தி மதுபாதய:” என்று நித்யயோகே மதுப்பாய், இக்குணம் இவனுக்கு நித்யஸித்தம் என்கிறது.

விளக்கம் - (தஸ்ய ஏவ பகவதோ நாராயணஸ்ய) – இதற்கு முன்பு “பகவந்தம் நாராயணம்” என்று கூறப்பட்ட அவனுடைய. அதாவது, இதற்கு முன்பு, “பகவந்தம் நாராயணம்” என்பதன் மூலம், தை. (1-2) - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா – அனைத்து குணங்களையும் ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்ந்து அனுபவிக்கிறான் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அடையப்பட வேண்டிய இலக்காக உள்ள தன்மை” என்பதற்கு அவசியமாக உள்ள அவனுடைய குணங்களையும், அந்தக் குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள அவனையும் கூறினார். இங்கு “பகவதோ நாராயணஸ்ய” என்பதன் மூலம், “அடையப்பட வேண்டிய இலக்கை அடைவதற்கான உபாயமாக உள்ள தன்மை” என்பதற்கு அவசியமாக உள்ள அவனுடைய குணங்களையும், அந்தக் குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ள அவனையும் கூறுகிறார். அடுத்து வரும் சொற்கள் மூலம், “பகவந் நாராயண” என்பதால் உணர்த்தப்படும் குணங்களையும், அவற்றைக் கொண்ட

அவனையும் கூறுகிறார். (அகில ஸத்வ தயா ஏக ஸாகரஸ்ய) – அனைத்து உயிர்கள் விஷயத்திலும் பெருகி நிற்கும் தயை குணத்தின் கடலாக உள்ளவன். (அகில ஸத்வ) – “இப்படிப்பட்டவன், அப்படிப்பட்டவன்” என்று ஆராயாமல், அனைத்து உயிர்கள் விஷயத்திலும் வெளிப்படும் தயை. (தயா) – தனது நன்மையை ஆராயாமல், மற்றவர்களுடைய துன்பத்தைக் கண்டு பொறுக்க இயலாத தன்மை. தான் எந்த ஒரு பலனையும் எண்ணாமல், மற்றவர்கள் அடையும் துன்பத்தை கண்டு “ஐயோ” என்று இரக்கம் கொள்ளாதல். (ஏக ஸாகரஸ்ய) – தயை என்னும் நீருக்கு வேறு ஒரு இருப்பிடம் இல்லாமல், இவன் மட்டுமே இருப்பிடமாக உள்ளான். (அகில ஸத்வ தயா ஏக ஸாகரஸ்ய) – இத்தகைய தன்மையானது மற்றவர்கள் விஷயத்தில் உள்ள ஏற்றத்தாழ்வுகளை ஆராய்ந்து வெளிப்படுகிறதா என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். (அநாலோசித குண அகுண அகண்ட ஜந அநுகூல அமர்யாத சீலவத:) – இவ்விதம் மற்றவர்களிடம் உள்ள குணங்கள் மற்றும் தோஷங்கள் ஆகியவற்றை ஆராயாதபடி உள்ள சீல குணம் கொண்டவன். தனது திருவுள்ளத்தால் ஆராயப்படாதபடியான நன்மை மற்றும் தீமைகளைக் கொண்டவர்களாக உள்ள மனிதர்கள் உள்ளனர்; அவனை விட்டு அக இயலாத மனிதர்கள்; அவர்கள் பிழைப்பதற்கு ஏற்றபடியாக எல்லையற்ற சீல குணம் கொண்டவனுடைய. அவர்களுடைய தோஷங்கள், இவனுடைய திருவுள்ளத்தில் கொள்ளப்படவில்லை என்பது ஏற்றமாக உள்ளது; ஆனால், அவர்களிடம் உள்ள குணங்களை இவன் அங்கீகரிக்கவேண்டும்; அவ்விதம் செய்யவில்லை என்றால், அது ஏற்றம் ஆகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஒருவனை இவன் தண்டிப்பதற்கு ஏற்றதான குற்றங்களை ஆராயாமல் உள்ளது போன்று, அவனைக் காப்பதற்கு அவசியமான குணங்களையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை என்று கருத்து. அதாவது, தான் ஒருவனைக் காப்பதற்கு, அவனிடம் எந்தவிதமான குணங்களையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை என்று கருத்து. (அநாலோசித) – ஆலோசிதம் என்றால், “இந்த மனிதனிடம் நன்மை உள்ளதா அல்லது தீமை உள்ளதா” என்று பிரித்து ஆராய்தல்; “அநாலோசிதம்” என்றால், அவ்விதம் ஆராயாமல் இருத்தல். (குண அகுண) – எவற்றை ஆராயாமல் உள்ளான்? நன்மை மற்றும் தீமைகளை ஆகும். அதாவது, ஒருவன் அறிந்தனவோ அல்லது அறியாதவனோ, நாஸ்திகனோ அல்லது ஆஸ்திகனோ, தர்மத்தின் வழி நடப்பவனோ அல்லது அதர்மத்தைப் பின்பற்றுபவனோ, அடக்கமானவனோ அல்லது அடக்கம் அற்றவனோ என்பது போன்ற ஆராய்ச்சி. (அகண்ட ஜந) – தேவர்கள் மற்றும் மனிதர்கள் என்பது போன்றவர்கள், அந்தணர்கள் மற்றும் சூத்திரியர்கள் முதலானவர்கள், வர்ணக்கலப்பு காரணமாக உண்டாகும் அநுலோமம் மற்றும் ப்ரதிலோம பிரிவுகள்

என்பதான வேறுபாடு இன்றி, அனைத்து உயிர்களின் விஷயமாக. (அநுகூல) – இவை அனைத்தும் தவறான பாதையைத் தவிர்த்து, நல்ல வழியில் சென்று, ஸம்ஸாரத்தைக் கடந்து அக்கர்ரை சேர்வதற்கு ஏற்றபடி இருத்தல். (சீல) - பெரியவன் ஒருவன் தாழ்ந்தவனோடு கலக்கும்போதும் தனது மேன்மையை எண்ணி இறுமாப்பு கொள்ளாதல், தாழ்ந்தவன் தனது தாழ்வைக் கண்டு விலகாதல் ஆகியவற்றைச் செய்யாமல் ஒன்றாகக் கலக்கும்படியாக உள்ள நீர்மை குணம். (சீலவத:) – இங்குள்ள “மதுப் – மிகுதியாக உள்ளதைக் குறித்தல்” என்னும் விகுதி மூலமாக, வார்த்திகம் (5-2-14) - பூம நிந்தா ப்ரசம்ஸாஸு நித்யயோகே அதிசாயநே ஸம்பந்தே அஸ்தி விவக்ஷாயாம் பவந்தி மதுபாதய: - அதிகம், நிந்தை, ஸ்தோத்ரம், எப்போதும் இணைந்து இருத்தல், அதிக குணம், ஸம்பந்தம், இருத்தல் ஆகியவை மதுப் என்பதன் பொருள் ஆகும் – என்பதற்கு ஏற்ப, இங்குள்ள “மதுப்” என்பது “எப்போதும் சேர்ந்து இருத்தல்” என்பதைக் கூறுவதாக, இத்தகைய சீல குணமானது இவனுக்கு எப்போதும் உள்ளதைக் குறிக்கிறது.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அவன் த[ந]ன்னீர்மையாலே எல்லாரோடும் கலந்தாலும் அவர்கள் தன்னைக் கண்டால் வெருவும்படியாயிருக்குமோ? என்னில், (தேவ திர்யங் மநுஷ்யாத்யகில ஜந ஹ்ருதயாநந்தநஸ்ய) விவேகிகளோடு அவிவேகிகளோடு வாசியற எல்லாருடைய நெஞ்சம் உருகும்படியாயிருக்கும். இப்படிச் செய்கைக்கு அடியென்னென்னில், [து] ஒரு விசேஷமுண்டு. அதுதான் ஏதென்னில், (ஸ்வாபாவிகா நவதிகாதிசய குணவத்தயா) ஸ்வதஸ்ஸித்தமான எல்லையில்லாத மிகுதியை உடைத்தாயிருக்கிற குணவத்தையாலே. அடியே தொடங்கி ஒருபடிப்பட்ட குணங்களைச் சொல்லி வரச் செய்தே, புதுமைபோலே (குணவத்தயா) என்று சொல்லுகிறது என்னென்பது? என்னில், அவையெல்லாம் ஆத்மகுணங்களைச் சொல்லுகிறது. இங்கு “ராம ராம நயநாபிராமதாமாச யஸ்ய ஸத்ருசீம் ஸமுத்வஹந் | ஸர்வ தேவ ஹ்ருதயங்கமோ அஸி” என்கிறபடியே கண்ணுக்குப் பிடிக்கும்படியான காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகளான விக்ரஹ குணங்களைச் சொல்லுகிறது. (தேவ திர்யங் மநுஷ்யாத்யகிலஜந ஹ்ருதயா நந்தநஸ்ய) “பபூவேந்த்ரோபமம் த்ருஷ்ட்வா ராஷ்ணீ காமமோஹிதா”, “தருணௌ ரூப ஸம்பந்நௌ” என்று தேவ யோனியான ராஷ்ணியும் அகப்பட்டாளிறே. அன்றிக்கே, “அதிஜ்யதந்வா நமவேக்ஷய ராமம் சரந்தமேகாந்தவிலாஸிநீபி: | நூநம் பபூவுர் வநதேவதாச்ச மர்த்யாங்கநா ஜந்ம குதாஹலிந்ய:” என்று வனதேவதைகள் அகப்பட்டதாகவுமாம். (திர்யக்) “ராம: கமல பத்ராஷ்ண: ஸர்வ ஸத்வ மநோஹர:” என்று

திருவடியும் அகப்பட்டானிறே. “வாத மாமகன் மர்க்கடம் விலங்கு” என்று மூன்றுக்கும் இதுதானே உதாஹரணமாகவுமாம். (மநுஷ்ய) “ரூப ஸம்ஹநநம் லக்ஷமீம் ஸௌகுமார்யம் ஸுவேஷதாம் தத்ருச:” என்று ரிஷிகள் அகப்பட்டார்கள். (ஆதி) சப்தத்தாலே ஸ்தாவரங்கள். அதாவது, “பாஷாண கௌதமவதூவபுராப்தி ஹேது:” என்று கல்லுருகிப் பெண்ணாம்படியிருக்கை. (அகிலஜந) அநுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு வாசியற. (ஹ்ருதயாநந்தநஸ்ய) கண்ணுக்கு அழகியனாய், அநபிமத விஷயமாய் நெஞ்சுக்குப் பிட்யாதிருக்கையன்றிக்கே, “சித்தாபஹாரிணம்” என்றும், “கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே எல்லார் நெஞ்சை உருக்கும்படியாகவும், நெஞ்சுடையார் நெஞ்சையிழந்து, “என் நெஞ்சினாரைக் கண்டால்” என்று தன் நெஞ்சுக்குத் தூது விட வேண்டும்படியாயுமிறே வடிவழகிருப்பது.

விளக்கம் – இவ்விதம் அவன் தன்னுடைய நீர்மை காரணமாக அனைஅவ்ருடனும் கலந்து பழகினாலும், அவர்கள் தன்னைக் காணும்போது அச்சம் கொள்ளும்படியாக இருப்பானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (தேவ திர்யங் மநுஷ்யாதி அகில ஜந ஹ்ருதய ஆநந்தநஸ்ய) – பகுத்தறிவு கொண்ட மனிதர்கள் மற்றும் அவ்விதம் அறிய இயலாத உயிர்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி, அனைவருடைய நெஞ்சமும் உருகும்படியாக இருப்பான். இவ்விதம் செய்வதற்கு என்ன காரணம்? [து] – அதற்கு ஒரு சிறப்பு உண்டு. அதுதான் என்ன? (ஸ்வாபாவிக அநவதிக அதிசய குணவத்தயா) – இயல்பாகவே இருப்பதும், எல்லையற்ற மிகுதியைக் கொண்டதும் ஆகிய குணத்தை கொண்டவனாக உள்ளதால் ஆகும். இதற்கு முன்பாக அவனுடைய ஒவ்வொரு குணத்தையும் தனித்தனியே கூறியபோது, இங்கு “குணம் கொண்டவன்” என்று பொதுவாக உரைத்தது ஏன்? காரண, அவை அனைத்தும் ஆத்ம குணங்களைக் கூறுவதாகும். ஆனால் இங்கு “ராம ராம நயந அபிராமதாமாச யஸ்ய ஸத்ருசீம் ஸமுத்வஹந் | ஸர்வ தேவ ஹ்ருதயங்கமோ அஸி – இராமனே! நீ அவரவர்களுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்றபடி அவர்களுடைய கண்களுக்கு இனிமையாக இருப்பவன் என்பவனாக, அனைத்து தேவர்களுடைய இதயத்திற்கு இனிமையாக இருப்பவன் என்பவனாக உள்ளாய்” என்கிறபடியே, கண்கள் விரும்புவதான காந்தி மற்றும் மென்மை ஆகிய திருமேனியின் தன்மைகளை கூறுகிறார். (தேவ திர்யங் மநுஷ்யாதி அகில ஜந ஹ்ருதய ஆநந்தநஸ்ய) – ஆரண்யகாண்டம் (17-9) – பபூவ இந்த்ரோபமம் த்ருஷ்ட்வா ராசஷஸீ காமமோஹிதா – இந்த்ரனுக்கு நிகரானவன் போன்று நின்ற இராமனைக் கண்டவுடன் அந்த ராசஷஸி காமத்தால் மயங்கினாள் -

என்றும், ஆரண்யகாண்டம் (17-14) - தருணௌ ரூப ஸம்பந்நௌ - இராமனும் லக்ஷ்மணனும் அழகு நிறைந்தவர்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தேவகுலத்தில் பிறந்தவளாகிய சூர்ப்பணகை இராமனின் அழகில் அகப்பட்டாள் அல்லவோ? அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். “அதிஜ்யதந்வா நமவேக்ஷ்ய ராமம் சரந்தம் ஏகாந்த விலாஸிநீபி: | நூநம் பபூவுர் வநதேவதாச்ச மர்த்யாங்கநா ஜநம் குதூஹலிந்ய: - நாண் ஏற்றிய வில்லைக் கொண்டவனாகச் செல்லும் இராமனைக் கண்ட வனதேவதைகள் கூட, மனிதப்பெண்களுக்கு உள்ள குதூகலைத்தை அடைந்தனர்” என்று வனதேவதைகள் அவனுடைய அழகில் அகப்பட்டதைக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். (திர்யக்) - ஸுந்தரகாண்டம் (35-8) - ராம: கமல பத்ராஷு: ஸர்வ ஸத்வ மநோஹர: - தாமரை இதழ் போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவனும், அனைத்து உயிர்களுடைய மனதை அபகரிப்பவனும் - என்று அனுமனும் இராமனின் அழகில் அகப்பட்டான் அல்லவோ? பெரியதிருமொழி (5-8-1) - வாத மாமகன் மர்க்கடம் விலங்கு - என்று தேவனாகிய வாயுவிற்குப் பிறந்தவனாகவும், மனிதன் போன்று உள்ளவனாகவும், விலங்காகப் பிறந்தவனாகவும் உள்ளதால் அனுமனை “தேவர்கள், மனிதர்கள், விலங்குகள்” ஆகிய மூன்றுக்கும் உதாரணமாகக் கூறலாம். (மநுஷ்ய) - ஆரண்யகாண்டம் (1-13) - ரூப ஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌகுமார்யம் ஸுவேஷதாம் தத்ருச: - இராமனுடைய ரூபத்தையும், அழகையும், மென்மையையும், வேஷத்தையும் கண்ட - என்பதாக ரிஷிகள் இராமனின் அழகில் அகப்பட்டார்கள். (ஆதி) - இதன் மூலம் அசையாத பொருள்களும் இராமனின் அழகில் அகப்பட்டதைக் கூறுகிறார். அதாவது, “பாஷாண கௌதம வதூவபுராப்தி ஹேது: - கல்லாகக் கிடந்த கௌதமருடைய பத்னியாகிய அகலிகையையும் கவர்ந்த அழகு” என்று கல்லானது இவனுடைய அழகைக் கண்டு உருகி பெண்ணாக மாறலாம்படி உள்ளவன். (அகிலஜந) - இவனுக்கு வேண்டியவர்கள் மற்றும் இவனை விரோதிப்பவர்கள் என்னும் வேறுபாடு இன்றி. (ஹ்ருதய ஆநந்தநஸ்ய) - கண்ணுக்கு மட்டும் அழகாக இருந்து, நெஞ்சத்திற்குப் பிடிக்காமல் விருப்பம் இன்றி உள்ளவன் என்பதாக இல்லாமல், அயோத்யாகாண்டம் (3-29) - சித்தாபஹாரிணம் - காண்பவர்கள் சித்தத்தை அபகரிப்பவன் - என்றும், பெருமாள் திருமொழி (8-2) - கண்டவர் தம் மனம் வழங்கும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைவருடைய நெஞ்சத்தையும் உருக்கும்படியாகவும், நெஞ்சம் உள்ளவர்கள் தங்களுடைய நெஞ்சத்தை இவனிடம் இழந்து, திருவிருத்தம் (30) - என் நெஞ்சினாரைக் கண்டால் - என்று தன்னுடைய நெஞ்சுக்குத் தூது விட வேண்டும்படியாக அல்லவோ இவனுடைய வடிவழகு உள்ளது?

வ்யாக்யானம் - “இப்படி ஸர்வஸாதாரணமாயிருக்குமித்தனை போக்கி, ஆச்ரித விஷயத்தில் ஓரமில்லையோ?” என்னில், (ஆச்ரித வாத்ஸல்யைகஜலதே:) அவர்கள் விஷயத்தில் தோஷம் தானே போக்யமென்று நினைத்திருக்குமென்கிறது. (ஆச்ரித) “பவத் விஷய வாஸிந:” என்றும், “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்றும், “பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவனெல்லைக்குள்ளே கிடத்தல், ஒரு பச்சிலையாதல், ஒரு மலராதல், ஒருக்தியாதல் நேர்ந்தவர்கள். (வாத்ஸல்ய) கன்றினுடம்பில் வழும்பைத் தாய் போக்யமாக நக்குமாபோலே “குன்றனைய குற்றம் செயினும் குணங்கொள்ளும்” என்னும்படி ஸ்நேஹ விஷயமாகை. அதாவது, “தேஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந” என்றிருக்கை. (ஏக ஜலதே:) ஏகாச்ரயமாயிருக்கை. இப்படி இவனாச்ரயித்தால், இத்தலைக்குப் பலம் கொடுத்து விட்டானாயிருக்குமத்தனை போக்கித் தன் பேறாக இருக்குமதில்லையோவென்னில், (பக்த ஜந ஸம்ச்லேஷைக போகஸ்ய) தனக்கு நல்லராயிருப்பாரோடு சேருகையே பரம ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. (பக்த ஜந) பக்தியாகிறது, “பஜ இத்யேஷ தாதூர் வை ஸேவாயாம் பரிகீர்த்தித: | தஸ்மாத் ஸேவா புதை: ப்ரோக்தா பக்தி சப்தேந பூயஸீ” என்கிறபடியே ஸ்நேஹமாய், இது பக்த ப்ரபந்நாதி ஸாதாரணம். (ஸம்ச்லேஷைக போகஸ்ய) “ஷுணே அபி தே யத் விரஹ: அதிதுஸ்ஸஹ:”, “ஒரு மா நொடியும் பிரியான்” என்கிறபடியே, இப்படி அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பாரோடு ஷுண மாத்ர விச்லேஷமும் பொறாதபடி கூடவிருக்கையே தனக்கு தாரக போஷக போக்யங்களாயிருக்கும்.

விளக்கம் - “இவ்விதம் அனைவருக்கும் பொதுவாக உள்ளான். இதனைத் தவிர தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் கூடுதலான கவனம் இல்லையா?” என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆச்ரித வாத்ஸல்ய ஏக ஜலதே:) - தனது அடியார்கள் விஷயத்தில், அவர்களுடைய குற்றங்களைத் தனக்கு இனிமையாக நினைக்கிறான் என்கிறார். (ஆச்ரித) - ஆரண்யகாண்டம் (1-20) - பவத் விஷய வாஸிந: - உமது நகரத்தில் வசிக்கும் நாங்கள் - என்றும், யுத்தகாண்டம் (18-33) - ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய - ஒருமுறை சரணம் எனப் புகுந்தவர்கள் - என்றும், கீதை (9-26) - பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி - ஒரு இலை, மலர், பழம், நீர் என இவற்றில் எதனையேனும் எனக்குப் பக்தியுடன் யார் அளிக்கிறானோ - என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அவனுடைய திருவடிகளில் கிடத்தல், ஒரு இலையையாவது அளித்தல், ஒரு மலரையாவது அளித்தல், “இதனை ஏற்கவேண்டும்” என்று பக்தியுடன் உரைப்பவர்கள். (வாத்ஸல்ய) - கன்றின்

உடலில் உள்ள அழுக்கை, தாய்ப்பசுவானது இனிமையானதாகக் கொண்டு, நக்கிக் கொடுப்பது போன்று, முதல் திருவந்தாதி (41) - குன்றையை குற்றம் செயினும் குணங்கொள்ளும் - என்பதற்கு ஏற்ப தனது அடியார்களை தன்னுடைய ஸ்நேஹத்திற்கு இலக்காகக் கொள்ளுதல். அதாவது, யுத்தகாண்டம் (18-3) - ந த்யஜேயம் கதஞ்சந - நான் கைவிடமாட்டேன் - என்று உள்ளவன். (ஏக ஜலதே:) - இத்தகைய தன்மையானது இவனிடம் மட்டுமே உள்ளது என்று உள்ளவன். இவ்விதம் ஒரு மனிதன் இவனை அண்டினால், அந்த மனிதனுக்குத் தேவையான பலனை அளித்தல் என்பது அல்லாமல், அவ்விதம் அளிப்பதைத் தனது பேறாக கொள்பவன் அல்லவோ என்பதை விளக்குகிறார். (பக்த ஜந ஸம்ச்லேஷைக போகஸ்ய) - தன்னிடம் மிகுந்த பக்தியும் ஈடுபாடும் கொண்டவர்களுடன் தான் சேர்ந்திருத்தல் என்பதையே தனக்கு மிகவும் உயர்ந்த பயனாகக் கொள்பவன். (பக்த ஜந) - லைங்கபுராணம் - பஜ இத்யேஷ தாதூர் வை ஸேவாயாம் பரிகீர்த்தித: | தஸ்மாத் ஸேவா புதை: ப்ரோக்தா பக்தி சப்தேந பூயஸீ - பஜ என்னும் தாதுவானது, ஸேவை என்னும் பொருள் கொண்டது; இப்படியாக உள்ள உயர்ந்த ஸேவையே பக்தி என்னும் சப்தம் கொண்டு பெரியவர்களால் கூறப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப, பக்தி என்பது ஸ்நேஹத்தைக் குறிப்பதாக உள்ளது. இத்தகைய ஸ்நேஹமானது, பக்தர்கள் மற்றும் ப்ரபந்நர்களைப் பொதுவாகக் குறிப்பதாகும். (ஸம்ச்லேஷைக போகஸ்ய) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (56) - சஷணே அபி தே யத் விரஹ: அதிதுஸ்ஸஹ: - யாருடைய பிரிவானது உனக்கு ஒரு சஷணம் கூடப் பொறுக்க இயலாதபடி இருக்குமோ - என்றும், திருவாய்மொழி (10-7-8) - ஒரு மா நொடியும் பிரியாந் என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மற்ற பயன்களை எதிர்பாராமல் உள்ளவர்களுடைய சஷண நேரப் பிரிவும் கூட பொறுக்க முடியாதபடி இருத்தல்; அவர்கள் தன்னுடைய இருத்தல் என்பதே தனக்கு தாரகம், போஷம் மற்றும் இன்பம் ஆகியவையாக எண்ணுதல் என்பதாக இருப்பான்.

வ்யாக்யானம் - இப்படி அநந்தாத்மாக்களோடு புஜிக்குமிடத்தில், பரிகர வைகல்யமுண்டா யிருக்குமோவென்னில், (நித்ய ஜ்ஞாந க்ரியைச்வர்யாதி போக ஸாமக்ரீ ஸம்ருத்தஸ்ய) நித்யமாய், போது செய்யாததாய், போக்ய ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூப ரூப குண சேஷ்டா ப்ரயோஜந காலாதி விஷய ஜ்ஞாநமென்ன, க்ரியையென்ன, போக்யங்கள் தான் நினைத்தபோது கைபுகுரும்படியாயிருக்கிற ப்ரபுத்வமாதல் ஸம்பத்தாதலான ஜச்வர்யமென்ன, ஏவமாதியான போக ஸாமக்ரியுண்டு புஷ்கலகாரணம், இவற்றால் பூர்ணானவனுடைய. இப்படி போகமும், போக ஸாமக்ரியுமுண்டானாலும், போக

ஸ்தாநமில்லையாகில் ப்ரயோஜநமில்லையாகாதே? என்ன, (மஹாவிபூதே:) லீலாவிபூதி போலே கால்கூறாய் பரிச்சின்னமாயிருக்கையன்றிக்கே, அதில் மும்மடங்கு பெருமையையுடைத்தாய், போகத்துக்கு ஏகாந்தமான நித்யவிபூதியை உடையவனுடைய. இப்படிப்பட்ட ஸ்தாநத்திலேயிருந்து அநந்தாநந்த போகம் பண்ணுமிடத்தில், கூட்டின்றியே ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனாயோ இருப்பதென்னில், (ஸ்ரீமத:) போகஸ்ரோதஸ்ஸில் கரைகாண்கைக்கு ஸஹாயபூதையாக ஸாஷ்டால் லக்ஷ்மியைத் தனக்கு ப்ரதாந மஹிஷியாய் உடையவனுடைய. இவனுக்கு ஸம்ஸாரி ஸாதாரணமான போகமன்றே. அவாப்த ஸமஸ்தகாமதயா ஆநந்தமயனாயுள்ளவனுக்கு நாய்ச்சிமாரோட்டைச் சேர்த்தியாலே பிறக்கும் போகமாவதென்? அதில் ஸஹாயமாவ தென்னென்பது? என்னில், இவனுக்கு போகமாவது ஆச்ரிதோஜ்ஜீவநம். அதுக்குப் புருஷகாரபூதையாய் நின்று சேரவிடுகை ஸஹாயபூதையாகையாவது.

விளக்கம் – இவ்விதம் எண்ணற்ற ஆத்மாக்களுடன் அனுபவிக்கும்போது, அதற்கு அவசியமான தன்மைகளுக்கு இவனிடம் குறைவு உண்டாகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (நித்ய ஜ்ஞாந க்ரிய ஐச்வர்யாதி போக ஸாமக்ரீ ஸம்ருத்தஸ்ய) – எப்போதும் உள்ளவையாக; சில நேரங்களில் செயல்படாததாக இருக்காமல்; இனிமையாக உள்ளதான அனைத்து வஸ்துக்களுடைய “ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம், செயல்கள், பயன், காலம் ஆகியவற்றைக் குறித்த ஞானம் மற்றும் செயல்பாடுகள், அத்தகைய இனிமையான வஸ்துக்கள் தான் எண்ணும்போது தனது வசம் வருவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான ப்ரபுவான தன்மை மற்றும் செல்வம் என்பதால் நிறைந்த ஐச்வர்யம்; இப்படியாக உள்ளதான, அனுபவிப்பதற்கு அவசியமான தன்மைகளை பரிபூர்ணமாகக் கொண்டவனுடைய. இவ்விதமாக இன்பமும், அதனை அனுபவிப்பதற்கு அவசியமானவையும் இருந்தாலும் கூட, அவற்றை அனுபவிப்பதற்கான இடம் இல்லையென்றால், அவற்றால் பயன் இல்லை அல்லவோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (மஹாவிபூதே:) - லீலாவிபூதியைப் போன்று கால்மடங்கு என்று அளவுபடுத்திக் கூறலாம்படி அல்லாமல், அதில் மூன்று மடங்கு என்பதான பெருமை கொண்டதாகவும், இவனுடைய இன்பத்திற்காகவே உண்டான நித்யவிபூதியைக் கொண்டவனுடைய. இப்படிப்பட்ட இடத்தில் இருந்தபடி எல்லையற்ற இன்பத்தை அனுபவிக்கும்போது, தனக்குத் துணை ஏதும் இல்லாமல், ப்ரஹ்மசாரி நாராயணனாக இருப்பானோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஸ்ரீமத:) - அனுபவம் என்ற வெள்ளத்தில் கரை காண்பதற்குத் துணையாக உள்ளவளாகிய ஸாஷ்டாத் மஹாலக்ஷ்மியைத் தனது முதன்மையான நாயகியாகக் கொண்டவனுடைய.

ஆனால் இவனுடைய இன்பமானது ஸம்ஸாரிகளுடைய இன்பம் போன்று சாதாரணமானது அல்ல; இப்படி உள்ளபோது, அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறப் பெற்றவனும், அதன் விளைவாக ஆனந்தமயமாக உள்ளவனும் ஆகிய இவனுக்கு, ஸம்ஸாரிகளைப் போன்று, நாயகிமாருடன் சேர்ந்துள்ளபோது இன்பம் உண்டாவதாகக் கூறுவது என்ன கருத்து? இதில் துணை என்பது என்ன? இவற்றுக்கு விடை அளிக்கிறார். இவனுக்கு இன்பம் என்பது, தனது அடியார்களைக் கரையேற்றுவதே ஆகும். அந்தச் செயலுக்கு உதவியாக, சேதநர்களுக்குச் சிபாரிசு செய்து, அவர்களை இவனுடன் சேர்ப்பது என்பதே இங்கு துணையாக இருத்தல் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருக்கிறவன் தன்னையோ பற்றுவது? என்னில், (சரணாரவிந்தயுகளம்) ஸ்வரூப ப்ராப்தமுமாய், நிரதிசய போக்யமுமாய், தன் சேர்த்தியழகே நிதர்சனமாம்படியாக எல்லாரையும் சேர்த்துக்கொள்ளக்கடவதாயிருக்கிற இத்திருவடித்தாமரைகளிரண்டையும். பற்றும்படியென்னென்னில், (அநந்யாத்ம ஸஞ்ஜீவநேந) ஆத்மோஜ்ஜீவநம் இதொழிய வேறொன்றில்லையென்றிருக்கிற நினைவோடே. (தக்கத ஸர்வபாவேந) வேறொன்றில்லாமையாலே, இதுவே ரக்ஷகம் என்கிற நினைவோடும். இந்நினைவுகளோடு கூடச் செய்யப் புகுகிற கார்யமென்னென்னில், (சரணமநுவ்ரஜேத்) புருஷார்த்தத்துக்கு ஸாதநம் இவனேயென்று அத்யவஸிப்பான். புத்த்யார்த்தத்துக்கு வேண்டுவது “வ்ரஜேத்” அன்றோ; “அநு” என்னென்னில், “வ்ரஜ - கதௌ” என்கிறது ஜ்ஞாந மாத்ரவாசியாய், அத்யவஸாயமாகிற அதிசயத்தை விவக்ஷிக்கிறதாகவுமாம். “அநுஸ்யூதம் வ்ரஜேத்” என்று (த்வயமர்த்தாநுஸந்தானேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா) என்கிறபடியே ஸர்வகாலாநுவ்ருத்தியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அன்றிக்கே (சரணமநு) என்று உபாயோத்தேசேந அடைவான் என்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் உள்ள அவனுடைய ஸ்வரூபத்தையோ பற்றவேண்டும் என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சரணாரவிந்தயுகளம்) ஜீவாத்மாவின் "அடிமை" என்னும் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதாகவும், எல்லையற்ற இனிமையானதும், தாம் அழகாக இணைந்துள்ளது போன்று, அனைவரையும் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்வதாக உள்ளதும் ஆகிய அவனுடைய திருவடித்தாமரைகள் இரண்டையும். இவற்றை எவ்விதம் பற்றவேண்டும்? (அநந்யாத்ம ஸஞ்ஜீவநேந) - ஆத்மாவைக் கையேற்ற இதனைக் காட்டிலும் வேறு ஏதும் இல்லை என்னும் நினைவுடன். (தக்கத ஸர்வ பாவேந) -

ஆத்மாவைக் கையேற்ற இதனைக் காட்டிலும் வேறு ஏதும் இல்லை என்பதால், “அவனுடைய திருவடிகள் மட்டுமே ரக்ஷகம்” என்னும் நினைவுடன். இத்தகைய நினைவுகளுடன் செய்ய முனையும் செயல் என்ன என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (சரணம் அநுவ்ரஜேத்) மிகவும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்திற்கான ஸாதனம் பகவானே ஆவான் என்று உறுதி கொள்வான். இப்படிப்பட்ட உறுதியைக் கொள்வதற்கு “வ்ரஜேத்” என்பது மட்டுமே போதுமானதாக உள்ளபோது, “அநு” என்பதைச் சேர்த்து “அநுவ்ரஜேத்” என்று ஏன் கூறினார்? “வ்ரஜ” என்னும் தாதுவானது “கதி” என்பதைக் குறிப்பதாக, இங்கு ஞானத்தை மட்டுமே குறிப்பதாகக் கொண்டு, “அநுவ்ரஜேத்” என்பது அந்த ஞானத்தில் உறுதியை உணர்த்துவதாகக் கொள்ளலாம். அல்லது, “அநுஸ்யூதம் வ்ரஜேத் – எப்போதும் நினைத்தபடி இருக்கக்கடவன்” என்று பொருள் கொண்டு, ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் – த்வயம் அர்த்த அநுஸந்தானேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா – த்வயத்தை, அதன் பொருளை சிந்தித்தபடி எப்போதும் உரைத்தபடி இருப்பாயாக – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து நேரத்திலும் த்வயத்தைக் கூறுவதை உரைப்பதாகவும் கொள்ளலாம். அல்லது, “சரணம் அநு” என்று பிரித்துக்கொண்டு, “உபாயம் என்பதைக் கருத்தில் கோண்டவனாக அடைவான்” என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சூர்ணை – 2

ததச்ச ப்ரத்யஹம் ஆத்ம உஜ்ஜீவநாய ஏவம் அநுஸ்மரேத்

சூர்ணை – 2 – அவதாரிகை – இப்படி ஒருகால் சரணம்புக்கு விடுமித்தனையோ? என்னில், (ததச்ச ப்ரத்யஹமாத்மோஜ்ஜீவநாயேத்யாதி) பலத்துக்கு ஒருகால் அமைந்திருந்தாலும், ஸத்தாதாரணத்துக்கு நாள்தோறும் அநுஸந்திப்பான் என்கிறது.

விளக்கம் – இவ்விதம் ஒருமுறை சரணம் புகுந்த பின்னர், மீண்டும் எண்ணாமல் விடலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பலனை அடைவதற்கு ஒருமுறை சரணம் புகுந்தாலே போதுமானது; ஆனாலும் நமது இருப்பிற்காக அன்றாடம் எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (ததச்ச) “தத் த்வயம் ஸக்ருதுச்சாரோ பவதி” என்றும், “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய” என்றும் உபாயம்சத்துக்கு ஒருகால் அமைந்திருக்க, பின்னையும்

வேணுமென்கிறது. ஆகிறது; அதுக்கு அவதியென்னென்னில், (ப்ரத்யஹம்) ஒருகால் அநுஸந்தித்தோமென்று விடுகையன்றிக்கே நாள்தோறும். இப்படி நாள்தோறும் அநுஸந்திக்கிறது ஸாதந பூர்த்தி போராமையோவென்னில், (ஆத்மோஜ்ஜீவநாய) “யந்முஹூர்த்தம் சஷணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே | ஸா ஹாநிஸ் தந்மஹச் சித்ரம் ஸா ப்ராந்திஸ் ஸா ச விக்ரியா” என்கிறபடியே, சஷணமாத்ரமும் பகவதநுஸந்தாநம் பண்ணாதபோது ஆத்மவிநாசமாகையாலே, நித்யாநுஸந்தாநத்தாலே ஆத்மா உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக. ஆத்மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக அநுஸந்திக்குமிடத்துப் போலியாக அநுஸந்திக்கவமையுமோவென்னில், (ஏவம்) ப்ரதம பர்வத்தில் யாதோராதரம், யாதொரு க்ரமம், அப்ரகாரத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி. (அநுஸ்மரேத்) (ப்ரத்யஹம்) என்னச்செய்தே, (அநுஸ்மரேத்) என்கிறது, நாள்தோறுமென்றால் ஒருநாளைக்கு ஒருகால் நினைத்தாலும் போருமிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, “த்வயமர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதைவம் வக்தா” என்றபடியே, அநவரதாநுஸந்தாநம் பண்ணவேணுமென்கிறது.

விளக்கம் – (ததச்ச) த்வயோபநிஷத்தில் - தத் த்வயம் ஸக்ருத் உச்சாரோ பவதி – அந்த த்வயத்தை ஒருமுறை உச்சரித்தால் போதுமானது - என்றும், யுத்தகாண்டம் (18-38) – ஸக்ருத் ஏவ ப்ரபந்நாய – ஒருமுறை சரணம் புகுந்தால் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவன் உபாயமாக இருத்தலுக்கு ஒருமுறை சரணம் புகுந்தாலே போதுமானதாக உள்ளபோது, பின்னரும் அவ்விதம் செய்யவேண்டும் என்கிறார். சரி, எதுவரை என்னும் கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (ப்ரத்யஹம்) – ஒருமுறை கைக்கொண்டோம் என்று எண்ணி விடாமல், ஒவ்வொரு நாளும். இவ்விதம் ஒவ்வொரு நாளும் செய்யவேண்டும் என்பது, அத்தகைய சரணாகதியானது பூர்த்தி ஆகாமல் இருப்பதாலா என்ற சந்தேகத்திற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஆத்ம உஜ்ஜீவநாய) – காருட புராணம் (222-22) – யத் முஹூர்த்தம் சஷணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே | ஸா ஹாநிஸ் தத் மஹச்சித்ரம் ஸா ப்ராந்திஸ் ஸா ச விக்ரியா – எந்த ஒரு சஷண நேரத்தில் வாஸுதேவனை நினைக்கவில்லையோ, அதுவே தாழ்வாகும், அதுவே துன்பம் ஆகும், அதுவே மயக்கம் ஆகும், அதுவே மாற்றம் ஆகும் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஒரு சஷண நேரம் பகவானை எண்ணாமல் இருந்தால் கூட, ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம் அழியும் என்பதால், அன்றாடம் எண்ணியபடி இருப்பதன் மூலம் ஆத்ம ஸ்வரூபமானது பிழைக்கிறது. இவ்விதம் ஆத்ம ஸ்வரூபமானது பிழைப்பதற்காக எண்ணும்போது, அதனைப் போலியாக எண்ணினால் தகுமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (ஏவம்) – முதல் முறையாக சரணாகதி செய்யும்போது எத்தகைய

ஈடுபாட்டுடனும், எத்தகைய முறையுடனும் கைக்கொண்டானோ, அந்த விதத்தில் சற்றும் குறையாதபடி. (அநுஸ்மரேத்) “ப்ரத்யஹம் – அன்றாடம்” என்று கூறிய பின்னர், “அநுஸ்மரேத்” என்று ஏன் கூறினார்? “அன்றாடம்” என்று கூறும்போது, ஒவ்வொரு நாளிலும் ஒருமுறை எண்ணினால் போதுமானது என்று இருக்காமல், எப்போதும் எண்ணவேண்டும் என்பதை விளக்கவே ஆகும். அல்லது, ஸ்ரீரங்க கத்யத்தில் – த்வயம் அர்த்த அநுஸந்தானே ஸஹ ஸதைவம் வக்தா – த்வயத்தை, அதன் பொருளை சிந்தித்தபடி எப்போதும் உரைத்தபடி இருப்பாயாக – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, எப்போதும் எண்ணவேண்டும் என்று உரைக்கிறார்.

சூர்ணை – 3

சதுர்த புவந ஆத்மகம் அண்டம் தசகுணி தோத்தரஞ்ச ஆவரண ஸப்தகம் ஸமஸ்தம் கார்ய காரண ஜாதம் அதீத்ய பரம வ்யோம சப்தாபிதேயே ப்ரஹ்மாதீநாம் வாங்மநஸ அகோசரே ஸ்ரீமதி வைகுண்டே திவ்யலோகே, ஸநக விதி சிவாதிபிரபி அசிந்த்ய ஸ்வபாவ ஐச்வர்யை: நித்யஸித்தை: அநந்தை: பகவதாநுகூல்யைக போகை: திவ்ய புருஷை: மஹாத்மபி: ஆபூரிதே, தேஷாமபி இயத் பரிமாணம் இயதைச்வர்யம் ஈத்ருச ஸ்வபாவமிதி பரிச்சேத்தும் அயோக்யே, திவ்ய ஆவரண சத ஸஹஸ்ர ஆவ்ருதே, திவ்ய கல்பகதரு உபசோபிதே, திவ்யோத்யாந சத ஸஹஸ்ர கோடிபி: ஆவ்ருதே, அதிப்ரமானே, திவ்ய ஆயதநே, கஸ்மிம்ச்சித் விசித்ர (திவ்ய) ரத்நமயே திவ்ய ஆஸ்தாந மண்டபே, திவ்ய ரத்ந ஸ்தம்ப சத ஸஹஸ்ர கோடிபி: உபசோபிதே, திவ்ய நாநா ரத்ந க்ருத ஸ்தல விசித்ரிதே, திவ்ய அலங்கார அலங்க்ருதே, பரித: பதிதை: பதமாநை: பாதபஸ்தைச்ச நாநா கந்தவர்ணை: திவ்ய புஷ்பை: சோபமாநை: திவ்ய புஷ்ப உபவநை: உபசோபிதே, ஸங்கீர்ண பாரிஜாதாதி கல்ப த்ரும உபசோபிதை:, அஸங்கீர்ணைச்ச கைச்சித், அந்தஸ்த புஷ்பரத்நாதி நிர்மித திவ்ய லீலா மண்டப சத ஸஹஸ்ர கோடி சோபிதை:, ஸர்வதா அநுபூயமாநைரபி அபூர்வவத் ஆச்சர்யம் ஆவஹத்பி:, க்ரீடாசைல சத ஸஹஸ்ரரைலங்க்ருதை:, கைச்சித் நாராயண திவ்யலீலா அஸாதாரணை:, கைச்சித் பத்மவநாலயா திவ்யலீலா அஸாதாரணை:, ஸாதாரணைச்ச கைச்சித் சிகசாரிகா மயூர கோகிலாதிபி: கோமலகூஜிதை: ஆகுலை: திவ்யோத்யாந சத ஸஹஸ்ர கோடிபி: ஆவ்ருதே, மணிமுக்தா ப்ரவால க்ருத ஸோபாநை: திவ்ய அமல அம்ருத ரஸோதகை: திவ்ய அண்டஜவரை: அதிரமணீய தர்சநை: அதிமநோஹர மதுர ஸ்வரை: ஆகுலை:

அந்தஸ்த முக்தாமய திவ்ய க்ரீடாஸ்தாந உபசோபிதை:, திவ்ய ஸௌகந்திகவாபீ சத ஸஹஸ்ரை:, திவ்ய ராஜ ஹம்ஸாவளீ விராஜிதை: ஆவ்ருதே, நிரஸ்தாதிசய ஆநந்தைக ரஸதயா ச ஆநந்த்யாச்ச ப்ரவிஷ்டாந் உந்மாதயத்பி: க்ரீடோத்தேசை: விராஜிதே, தத்ர தத்ர க்ருத திவ்ய புஷ்ப பர்யங்க உபசோபிதே, நாநா புஷ்ப ஆஸவ ஆஸ்வாத மத்த ப்ருங்க ஆவலீபி: உத்கீயமாந திவ்ய காந்தர்வேண ஆபூரிதே, சந்தந அகரு கர்ப்பூர திவ்ய புஷ்ப அவகாஹி மந்தாநில ஆஸேவ்யமாநே, மத்யே (திவ்ய) புஷ்ப ஸஞ்சய விசித்ரிதே, மஹதி திவ்ய போக பர்யங்கே அநந்தபோகிநி, ஸ்ரீமத் வைகுண்டைச்வர்யாதி திவ்யலோகம் ஆத்ம காந்த்யா விச்வம் ஆப்யாயயந்த்யா, சேஷ சேஷாசநாதி, ஸர்வபரிஜநம் பகவத: தத்தவஸ்தோசித பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞா பயந்த்யா, சீல ரூப குணவிலாஸாதிபி: ஆத்மாநுரூபயா ஸ்ரீயா ஸஹ ஆஹீநம், ப்ரத்யக்ரே உந்மீலித ஸரஸிஜ ஸத்ருச நயந யுகளம், ஸ்வச்ச நீல ஜீமூத ஸங்காசம், அத்யுஜ்ஜ்வல பீத வாஸஸம், ஸ்வயா ப்ரபயா அதிநிர்மலயா அதிசீதலயா ஸ்வச்சயா மாணிக்யாபயா க்ருத்ஸநம் ஜகத் பாஸயந்தம், அசிந்த்ய திவ்ய அத்துத நித்ய யௌவந ஸ்வபாவ லாவண்யமய அம்ருத ஸாகரம், அதிஸௌகுமார்யாத் ஈஷத் ப்ரஸ்விந்நவத் ஆலக்ஷ்யமாண லலாடபலக திவ்யாலக ஆவலீ விராஜிதம், ப்ரபுத்த முக்தாம்புஜ சாருலோசநம், ஸுவிப்ரம ப்ரூலதம், உஜ்ஜ்வல அதரம், சுசி ஸ்மிதம், கோமல கண்டம், உந்நஸம், உதக்ர பீந அம்ஸ விலம்பி குண்டல அலகாவலீ பந்துர கம்புகந்தரம், ப்ரியா அவதம்ஸ உத்பல கர்ண பூஷண ச்லத அலகாபந்த விமர்த சம்ஸிபி: சதுர்ப்பி: ஆஜாநு விலம்பிபிர் புஜை: விராஜிதம், அதி கோமல திவ்யரேகா அலங்க்ருத ஆதாம்ர கரதலம், திவ்ய அங்குலீயக விராஜிதம், அதிகோமல (திவ்ய) நகாவலீ விராஜிதம், அதிரக்தாங்குலீபி: அலங்க்ருதம், தத்சுஷண உந்மீலித புண்டரீக ஸத்ருச சரணயுகளம், அதிமநோஹர கீரீட மகுட சூடா அவதம்ஸ மகரகுண்டல க்ரைவேயக ஹார கேயூர கடக ஸ்ரீவத்ஸ கௌஸ்துப முக்தாதாம உதரபந்தந பீதாம்பர காஞ்சீகுண நூபுராதி: அத்யந்த ஸுக ஸ்பர்சை: திவ்ய கந்தை: பூஷணை: பூஷிதம், ஸ்ரீமத்யா வைஜயந்த்யா வநமாலயா விராஜிதம், சங்க சக்ர கதா அஸி சார்ங்காதி, திவ்யாயுதை: ஸேவ்யமாநம், ஸ்வஸங்கல்ப மாத்ர அவக்ஷுப்த ஜகஜ் ஜந்ம ஸ்திதி த்வம்ஸாதிகே ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே ந்யஸ்த ஸமஸ்த ஆத்மைச்வர்யம், வைநதேயாதிபி: ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவை: பகவத் பரிசர்யாகரண யோக்யை: பகவத் பரிசர்யைக போகை: நித்யஸித்தை: அநந்தை: யதாயோகம் ஸேவ்யமாநம், ஆத்ம போகேந அநுஸம்ஹித பராதிகால திவ்ய அமல கோமல அவலோகநேந விச்வம் ஆஹ்லாதயந்தம், ஈஷத் உந்மீலித முகாம்புஜ உதர விநிர்க்கதேந திவ்யாநநாரவிந்த சோபா ஜநகேந திவ்ய காம்பீர்ய ஒளதார்ய ஸௌந்தர்ய மாதுர்யாதி அநவதிக குண கண விபூஷிதேந அதி

மநோஹர திவ்யபாவ கர்ப்பேண திவ்யலீலாலாப அம்ருதேந அகில ஜந ஹ்ருதயாந்தராணி ஆபூரயந்தம், பகவந்தம் நாராயணம் த்யாந யோகேந த்ருஷ்ட்வா, (தத:) பகவத: நித்ய ஸ்வாம்யம், ஆத்மந: நித்யதாஸ்யம் ச யதாவஸ்திதம் அநுஸந்தாய, கதா அஹம் பகவந்தம் நாராயணம் மம நாதம் மம குலதைவதம் மம குல தநம் மம போக்யம் மம மாதரம் மம பிதரம் மம ஸர்வம் ஸாஷ்ணாத்கரவாணி சஷ்ணுஷா, கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வயம் சிரஸா தாரயிஷ்யாமி [ஸங்க்ரஹீஷ்யாமி] கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யா கரண யோக்ய: [ததேக போக:] தத் பாதெள பரிசரிஷ்யாமி, கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யாசயா நிரஸ்த ஸமஸ்தேதர போகாச: அபகத ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவ: தத் பாதாம்புஜ த்வயம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி, கதா மாம் பகவாந் ஸ்வகீயயா அதிசீதலயா த்ருசா அவலோக்ய ஸ்நித்த, கம்பீர மதுரயா கிரா பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயிஷ்யதி - இதி பகவத் பரிசர்யாயாம் ஆசாம் வர்த்தயித்வா, தயைவ ஆசயா தத் ப்ரஸாத உபப்ரும்ஹிதயா பகவந்தம் உபேத்ய, தூராத் ஏவ - பகவந்தம் சேஷ போகே, ச்ரியா ஸஹ ஆஸீநம் வைநதேயாதிபி: லேவ்ய மாநம் "ஸமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" இதி ப்ரணம்ய, உத்தாய உத்தாய புந: புந: ப்ரணம்ய, அத்யந்த ஸாத்வஸ விநயாவந்த: பூத்வா பகவத் பாரிஷததுகாணநாயகை: த்வாரபாலை: க்ருபயா ஸ்நேஹ கர்ப்பயா த்ருசா அவலோகித: பூத்வா, ஸம்யக் அபிவந்திதை: தைரேவ அநுமத: பூத்வா பகவந்தம் உபேத்ய, ஸ்ரீமதா மூலமந்த்ரேண "பகவந், மாம் ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரிசர்யா கரணாய பரிக்ருஹணீஷ்வ" இதி யாசமாந: ப்ரணம்ய ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத்

சூர்ணை - 3 - அவதாரிகை - இவ்வுபாயம் கைவந்தவன் அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே போய் ப்ராபிக்கும் நித்யவிபூதியையும், அங்குள்ள ப்ரகாரங்களையும் சொல்லுகிறது மேல் (சதுர்த்தச புவநாத்மகம்) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - சரணாகதி என்னும் உபாயத்தைக் கைக்கொண்டவன், அர்ச்சிராதி மார்க்கமாகச் சென்று அடைகின்ற இடமான பரமபத்தம் மற்றும் அங்குள்ள மேன்மைகள் ஆகியவற்றை அடுத்து கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சதுர்த்தச புவநாத்மகம்) பூயந்தரிஷ்ணாதியான உபரிதந லோகங்கள் ஏழும், அதல விதலாதிகளாகிற பாதாள லோகங்கள் ஏழுமாகிற பதினாலு லோகங்களுமாயிருக்கை. இப்படியிருக்கிறதுதான் ஏதென்னில், (அண்டம்) இப்படிப்பட்ட

லோகங்களுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமாய், பஞ்சாசத் கோடி விஸ்தீர்ணமாயிருக்கிற அண்டம். (தச குணித உத்தரம் ச ஆவரண ஸப்தகம்) (உத்தர உத்தர தச குணிதம்) ஓராவரணத்துக்கு ஓராவரணம் தச குணிதமாய், தச குணிதமான அவ்வாவரணத்துக்கு அவ்வருகிலாவரணம் அதில் தச குணிதமாய், இப்படி உக்த க்ரமத்தாலே உத்தரோத்தர தச குணிதமான ஏழு ஆவரணங்களை உடைத்தாய். ஆவரண ஸப்தகமாவது, வாரிவஹ்நயநிலாகாச அஹங்கார மஹதவ்யக்தங்களாகிற இவை. (ஸமஸ்தம்) ஓரண்டமிநே இப்படியிருப்பது. “அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச | ஈத்ருசாநாம் ததா தத்ர கோடி கோடி சதாநி ச”, “எண்மீதியன்ற புறவண்டம்” என்கிறபடியே ஈத்ருசமான ஸமஸ்த லோகங்களையும். (கார்ய காரண ஜாதம்) ஒன்றினாலே உத்பாத்யமாயும், ஒன்றை உண்டாக்கக் கடவதாயுமுள்ள வஸ்து ஸமுஹத்தை. (அதீத்ய) “ஆப்ரஹ்ம புவநால்லோகா: புநராவர்த்திந: அர்ஜுந” என்கிறபடியே கர்மசேஷமுள்ளவர்கள் மீண்டு திரியும்படியான ப்ராக்ருத மண்டலத்தை அபுந: ப்ராப்தியாகக் கழித்து.

விளக்கம் - (சதுர்த்தச புவநாத்மகம்) பூமி, அந்தரிஷ்டம் என்பது தொடக்கமாக உள்ள மேல் லோகங்கள் ஏழும், அதலம் விதலம் என்பது போன்ற பாதாள லோகங்கள் ஏழும், இப்படியாக உள்ள பதினான்கு லோகங்கள் கொண்டதாக இருத்தல். இவ்விதம் உள்ளது எது என்றால், (அண்டம்) - இவ்விதமாக உள்ள அனைத்து லோகங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும், ஐம்பது கோடி பரப்பளவு கொண்ட அண்டம். (தச குணித உத்தரம் ச ஆவரண ஸப்தகம்) “தச குணித உத்தரம்” என்பதை “உத்தர உத்தர தச குணிதம்” என்று படிக்கவேண்டும். [ஆவரணம் என்றால் என்ன என்பதைப் பின்னர் கூறுகிறார்] ஒரு ஆவரணத்திற்கு அடுத்த ஆவரணம் பத்து மடங்காக, இவ்விதம் பத்து மடங்காக உள்ள அந்த ஆவரணத்திற்கு அடுத்து உள்ள ஆவரணமானது அதனுடைய பத்து மடங்காக, இவ்விதமாகக் கூறப்பட்ட முறையில், மேலும் மேலும் உள்ளவை பத்து மடங்காக உள்ளதான ஏழு ஆவரணங்கள் கொண்டதாக. ஏழு ஆவரணங்கள் என்பவை நீர், அக்னி, காற்று, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹத் மற்றும் அவ்யக்தம் ஆகும். (ஸமஸ்தம்) - இவ்விதமாக உள்ள அமைப்பில் ஒரு அண்டம் உள்ளது. இதனைப் போன்று பல அண்டங்கள் உள்ளன என்பதை அடுத்து கூறுகிறார். ஸ்ரீவிபு. (2-7-27) - அண்டாநாம் து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச, ஈத்ருசாநாம் ததா தத்ர கோடி கோடி சதாநி ச - ஆயிரம் அண்டங்களுடைய, ஆயிரம் மற்றும் பதினாயிரம் என்னும் பிரிவுகள் கொண்ட அண்டங்களுடைய பல கோடிகள் உள்ளன - என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-5) -

எண்மீதியன்ற புறவண்டம் – என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளதான பல கோடி அண்டங்களில் உள்ள அனைத்து லோகங்களையும். (கார்ய காரண ஜாதம்) – ஒரு பொருள் மூலம் உண்டாவதும், ஒரு பொருளை உண்டாக்கவல்லதும் ஆகிய அனைத்து பொருள்களுடைய கூட்டத்தை. (அதீத்ய) – கீதை (8-16) - ஆப்ரஹ்ம புவநால்லோகா: புநராவர்த்திந: அர்ஜுந – ப்ரஹ்மலோகம் முடிய உள்ள அனைத்து லோகங்களுக்கும் செல்பவர்கள் மீண்டும் பிறவி எடுத்து வருகிறார்கள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கர்ம பலன்களில் மீதம் உள்ளவர்கள், மீண்டும் வந்து பிறக்கும்படியாக உள்ள இந்த லோகங்களை, மீண்டும் வருதல் இல்லாதபடி கழித்து.

வ்யாக்யானம் - இத்தைக் கடந்துபோய்ப் புகுகிற தேசமிருக்கும்படியென்னென்னில், (பரம) இதுக்கவ்ருகு இல்லையென்னும்படியாயிருக்கை. (வ்யோம சப்தாபிதேயே) “பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்டிதா” என்று கர்மபூமிபோலே தமிழாயிருக்கையன்றிக்கே தெளிவிசம்பாயிருக்கை. இப்படியிருக்கிறதுதான் பரிச்சிந்நமாயிருக்குமோவென்னில், (ப்ரஹ்மாதீநாம் வாங்மநஸ அகோசரே) அல்பஜ்ஞராய், அசக்தரான நம்மளவன்றிக்கே, அதிகரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குமகப்பட வாக்குக்கும் நெஞ்சுக்கும் விஷயமன்றியிலேயிருக்கும். இப்படியிருக்கும் தேசத்தின் பேரென்னென்னில், (ஸ்ரீமதி வைகுண்டே திவ்யலோகே) [ஸ்ரீவைகுண்டமென்று பேர்] கர்மபூமிபோலே கைங்கர்யஸ்ரீயுண்டானாலும் விச்சேதம் பிறக்கையன்றிக்கே, கைங்கர்யஸ்ரீ நித்யமாயிருக்கை. (வைகுண்டே) கர்ம திரோதாநமில்லாமையாலே ஜ்ஞாந சக்த்யாதிகள் குண்டிதமன்றிக்கேயிருக்கும் தேசம். (திவ்யலோகே) மாநுஷ லோகமாயிருக்கையன்றிக்கே, அதில் வ்யாவ்ருத்தமாயிருக்கை.

விளக்கம் – இந்த லோகங்களை அனைத்தையும் கடந்து சென்று அடைகின்ற இடம் எப்படி இருக்கும் என்றால், (பரம) – இதற்கு மேலே வேறு எதுவும் இல்லை என்று கூறலாம்படி உள்ளது. (வ்யோம சப்தாபிதேயே) – தை. ப்ருகுவல்லீ (6) - பரமே வ்யோமந் ப்ரதிஷ்டிதா – இந்த வித்யை பரமபதத்தில் நிலைக்கிறது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, கர்மபூமி போன்று இருளை உண்டாக்காமல், திருவாய்மொழி (9-7-5) – தெளி விசம்பு – என்பதாக உள்ளது. இவ்விதம் உள்ள இந்த இடமானது அளவுடன் கூடியதாக உள்ளதோ என்றால், (ப்ரஹ்மாதீநாம் வாங்மநஸ அகோசரே) – அற்பமான ஞானம் கொண்டவர்களும், சக்தி அற்றவர்களும் ஆகிய நம்மைப் போன்றவர்களுக்கு மட்டும்

அல்லாமல், நம்மைக் காட்டிலும் ஞானம் மற்றும் சக்தி ஆகியவற்றை அதிகமாகக் கொண்டுள்ள நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்களுக்கும் கூட, அவர்களுடைய வாக்கு மற்றும் மனம் ஆகியவற்றால் அறிய இயலாதபடி இருக்கும். இவ்விதமாக உள்ள இடத்தின் பெயர் என்ன? (ஸ்ரீமதி வைகுண்டே திவ்யலோகே) – ஸ்ரீவைகுண்டம் என்று பெயர். கைங்கர்யச் செல்வம் உண்டானால் கூட அதற்கு அழிவு ஏற்படலாம்படி உள்ள இந்தக் கர்மபூமி போன்று அல்லாமல், கைங்கர்யச் செல்வமானது எப்போதும் நிலையாக உள்ள இடம். (வைகுண்டே) – கர்மம் என்னும் மறைவு உண்டாகாத காரணத்தால், ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்றவை தடையற்று இருக்கும் இடம். (திவ்யலோகே) – மனிதர்களுடைய லோகம் போன்று இல்லாமல் உள்ளதுடன், அதனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டிருக்கும் இடம்.

வ்யாக்யானம் - தேசம் சொல்லி, தேசாதிபதிகளைச் சொல்லுகிறது மேல். (ஸநக விதி சிவாதிபிரபிசிந்த்ய ஸ்வபாவைச்வர்யை:) ப்ரஹ்ம பாவநா நிஷ்டரான ப்ரஹ்மாதிகளோடு கர்ம பாவநா நிஷ்டரான ஸநகாதிகளோடு வாசியற நினைக்க வொண்ணாதபடியான ப்ரகார வைபவங்களையுடையராய். (நித்யஸித்தை:) முக்தரைப்போலே காதாசித்த பகவல்லாபராயிருக்கையன்றிக்கே, ஸர்வதா லப்த பகவதநுபவராயிருக்கை. (அநந்தை:) இப்படியிருக்குமவர்களுக்கு ஓரெல்லையில்லை. இவர்கள் தங்களுக்கு ஓரந்தமில்லை என்னவுமாம். (பகவதநுகூல்யைகபோகை:) பகவதநுபவமே யாத்ரையாயிருக்கை. (திவ்யபுருஷை:) பூமியில் கால் பாவாதிருக்கை. (மஹாத்மபி:) “ஷ்ணேபி தே யத் விரஹோரதிதுஸ்ஸஹ:” என்றும், “ஒரு மாநொடியும் பிரியான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸர்வேச்வரனும் அவர்களோட்டை ஷ்ண மாத்ர விச்லேஷமும் பொறுக்கமாட்டாதானாம்படியான பெருமையை உடையராயிருக்கை. (ஆபூரிதே) ஏகதேசமும் பாழே கிடவாமே அவர்களாலே நிரந்தரமாயிருக்கை. தேசந்தான் ப்ரஹ்மாதிகளால் அளவிடப்போகாதபடி இருந்ததேயாகிலும் இவர்களுக்குத் தான் அளவிடலாயிருக்குமோ? என்னில், (தேஷாமபி) தங்களைப் பிறரால் அளவிட வொண்ணாதிருக்கிறவர்களுக்கும். (தேஷாமபி) அநந்தமாயிருக்கிறவர்களிலே ஒருவரால்தான் அளவிடலாயிருக்குமோ? என்னில், ஓரொருத்தருங் கூட அளவிட வொண்ணாதிருக்கும் என்கிறது. மேல் வாக்யமேதென்னில், (பரிச்சேத்துமயோக்யே) பரிச்சேதிக்கைக்கு அயோக்யமென்கிறது. இப்படிப் பரிச்சேதிக்கைக்குத்தான் அயோக்யமாயிருக்கிறதேதென்னில், (இயத் பரிமாணம்) இவ்வளவென்றும், (இயதைச்வர்யம்) இவ்வளவு ஸம்பத்தென்றும், (ஈத்ருச ஸ்வபாவம்) இப்படிப்பட்ட

ஸ்வபாவத்தையுடையதென்றும், (இதி பரிச்சேத்தமயோக்யே) இப்புடைகளில் இன்னபடியென்றும் அளவிடப் போகாது.

விளக்கம் – இதுவரை இத்தகைய இடம் எது என்பது குறித்து உரைத்தார். அடுத்து அந்த இடத்தின் அதிபதிகளான நித்யஸூரிகளைக் கூறுகிறார். (ஸநக விதி சிவாதிபி: அபி அசிந்த்ய ஸ்வபாவ ஐச்வர்யை:) – ப்ரஹ்ம நிஷ்டையில் மட்டுமே ஈடுபட்டபடி உள்ள நான்முகன் போன்றவர்கள் மற்றும் ஸ்ருஷ்டி முதலான கர்ம நிஷ்டையில் ஈடுபட்டுள்ள ஸநகர் போன்றவர்கள் என்பதான வேறுபாடு இன்றி, யாராலும் எண்ணிப் பார்க்க இயலாதபடி பெருமை கொண்ட நித்யஸூரிகள். (நித்யஸித்தை:) – முக்தர்கள் போன்று ஒரு சில காலகட்டத்தில் மட்டுமே பகவானை அடைபவர்களாக இல்லாமல், எப்போதும் பகவத் அனுபவத்தை அடைந்தபடி உள்ளனர். (அநந்தை:) – இவ்விதம் உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கு எண்ணிக்கை இல்லை. அல்லது இவர்களுக்கு முடிவும் இல்லை என்றும் கூறலாம். (பகவத் அநுகூல்ய ஏக போகை:) – பகவத் அனுபவத்தை மட்டுமே தங்களுக்கு அனைத்துமாக உள்ளவர்கள். (திவ்யபுருஷை:) – கர்மபூமியில் பிறவி எடுக்காதவர்கள். (மஹாத்மபி:) – ஸ்தோத்ரரத்னம் (56) - சுஷணேபி தே யத் விரஹோரதிதுஸ்ஸஹ: - அவர்களை விட்டு ஒரு சுஷணம் பிரிவதையும் பொறுக்கமாட்டான் - என்றும், திருவாய்மொழி (10-7-8) - ஒரு மாநொடியும் பிரியான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அவர்கள் மட்டும் அல்லாமல், ஸர்வேச்வரனும் அவர்களுடைய பிரிவை ஒரு சுஷணம் கூடப் பொறுக்கமாட்டான் என்னும்படியான பெருமையைக் கொண்டவர்கள். (ஆபூரிதே) – அந்தப் பரமபதத்தில் ஒரு இடம் கூட காலியாக இராமல், அனைத்து இடங்களும் நித்யஸூரிகளால் நிரம்பி உள்ளது. அத்தகைய இடமானது நான்முகன் முதலானவர்களால் அளவிட இயலாதபடி உள்ளது; ஆனால், இவர்களால் அளவிட இயலும்படி உள்ளதோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (தேஷாம் அபி) – தங்களை மற்றவர்களால் அளவிட இயலாதபடி உள்ள நித்யஸூரிகளுக்கும் அளவிட இயலாது. (தேஷாம் அபி) – எண்ணற்று இருக்கின்ற நித்யஸூரிகளில் உள்ள யாரேனும் ஒருவரால் அளவிட இயலுமோ என்றால், எந்த ஒருவராலும் அளவிட இயலாதபடி உள்ளது. அதாவது, (பரிச்சேத்தம் அயோக்யே) – அளவிடுவதற்கு இயலாதபடி உள்ளது. இவ்விதம் அளவிட இயலாதபடி உள்ளதுதான் என்ன? (இயத் பரிமாணம்) – இந்த இடமானது இத்தனை அளவு கொண்டது என்றும், (இயத் ஐச்வர்யம்) – இந்த இடத்தில் இவ்வளவு செல்வம் உள்ளது என்றும், (ஈத்ருச ஸ்வபாவம்) – இந்த இடமானது

இப்படிப்பட்ட இயல்பு கொண்டது என்றும், (இதி பரிச்சேத்தும் அயோக்யே) – இவ்விதமான எவற்றிலும் இத்தகையது என்று அளவிட இயலாது.

வ்யாக்யானம் - (திவ்யாவரண சத ஸஹஸ்ராவ்ருதே) லோக வ்யாவ்ருத்தமான ஆயிரம் திருமதிளை உடைத்தாயிருக்கும். ஸமஸ்த க்லேச ரஹிதமான தேசத்துக்குத் திருமதிள்கள் என்னென்னில், “புரம் ஹிரண்மயம்” என்று எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்படை வீடாகையாலே, இதுக்குள்ள லக்ஷணங்களடைய வேண்டுகையாலும், “ததஸ் த்வஹம் சோத்தமசாப பாணத்ருக் ஸ்தித: அபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷமண: | அதந்த்ரிபிர் ஜ்ஞாதிபி ராத்தகார்முகைர் மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலயம்ஸ்ததா” என்றும், “மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்றும் அஸ்தாநே பய சங்கிகளாய், அத்தலை இத்தலையாய், ரக்ஷகனையும் ரக்ஷிக்கத் தொடங்குவர்களிறே. ஆகையால் அநேகம் திருமதிள்களுண்டாயிருக்கும். இப்படி ரக்ஷகமேயாய் போக்யதையற்றிருக்குமோ வென்னில், (திவ்ய கல்பகதருபசோபி தே) அர்வாசீந ஸ்வர்க்கராதிகளில் கல்பகதருக்கள் போலன்றிக்கே, அப்ராக்குதமான கற்பகச்சோலையாலே நிரதிசய போக்யமாயிருக்கும். (திவ்யோத்யாந சத ஸஹஸ்ர கோடிபிராவ்ருதே) நாய்ச்சிமாருக்கும் ஸ்ரீவைகுண்ட நாதனுக்கும் லீலா விஹாரம் பண்ணுகைக்கீடாயிருந்துள்ள திருத்தோப்புகள் அநேகங்களாலே சூழப்பட்டிருக்கும். (அதிப்ரமானே) இத்தனையகலமும் ஆயாமமும் என்று சொல்லவொண்ணாதபடியிருக்கும். (திவ்யாயதநே) இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைகுண்டக் கோயிலிலே.

விளக்கம் - (திவ்ய ஆவரண சத ஸஹஸ்ர ஆவ்ருதே) – இவ்வுலகில் காணப்படுவதைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஆயிரம் திருமதிள்களைக் கொண்டதாக உள்ளது. ஆனால், அனைத்துவிதமான துன்பங்களும் இல்லாத இந்த இடத்திற்குத் திருமதிள்கள் எதற்கு என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். தை. ஆர. (1-28) - புரம் ஹிரண்மயம் – ஸ்வர்ணமயமான நகரம் – என்பதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் வசிக்கின்ற இடமாக உள்ளதால், அப்படிப்பட்ட இடத்திற்கே உரிய இலக்கணங்கள் இதற்கு வேண்டும். மேலும், அயோத்யாகாண்டம் (87-23) – தத: து அஹம் ச உத்தமசாப பாணத்ருக் ஸ்தித: அபவம் தத்ர ஸ யத்ர லக்ஷமண: | அதந்த்ரிபி: ஜ்ஞாதிபி: ஆத்தகார்முகை: மஹேந்த்ரகல்பம் பரிபாலய ததா – அதன் பின்னர் நான் உயர்ந்த வில்லையும் அம்பையும் ஏந்தியவனாக, சற்றும் அயர்வு இல்லாதபடி வில்லை ஏந்திய எனது உறவினர்களுடன் சேர்ந்து, தேவேந்த்ரனைப் போன்ற இராமனை,

லக்ஷ்மணன் எங்கு உள்ளாரோ அங்கு நின்று பாதுகாத்தேன் - என்றும், திருப்பல்லாண்டு (1) - மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணா உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, எங்கு அச்சம் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லையோ அங்கு ஐயம் கொண்டவர்களாக, காக்கும் அவனுடைய தொழிலை இவர்கள் எடுத்தபடி, காப்பாற்றும் அவனியே காக்கத் தொடங்குவர் அல்லவோ? ஆகவே அங்கு பல திருமதிங்கள் உள்ளன. இவ்விதம் பலவிதமான காவல்கள் அங்கு உள்ளன என்றால், அங்கு இனிமை இல்லாமல் இருக்குமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். (திவ்ய கல்பகதரூப சோபி தே) - லீலாவிபூதியில் உள்ள ஸ்வர்கம் முதலானவற்றில் காணப்படும் கற்பகவிருஷம் போன்று அல்லாமல், எங்கு காண இயலாதபடி உள்ள கற்பகச்சோலையால் எல்லையற்ற இனிமையாக இருக்கும். (திவ்ய உத்யாந சத ஸஹஸ்ர கோடிபி: ஆவ்ருதே) - பிராட்டிமார்களும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும் விளையாடுவதற்கு ஏற்றபடியான பல நந்தவனங்களால் சூழப்பட்டிருக்கும். (அதிப்ரமாணே) - இத்தனை அகலம் மற்றும் இத்தனை நீளம் என்று கூற இயலாதபடி உள்ளது. (திவ்ய ஆயதநே) - இவ்விதமாக உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டக்கோயிலில்.

வ்யாக்யானம் - (கஸ்மிம்ச்சித்) ஒரு ப்ரதேசத்திலே. (விசித்ர ரத்த மயே) நாநாவிதமான ரத்தங்களாலே ப்ரசுரமாயிருப்பதான. (திவ்யாஸ்தாந மண்டபே) திருவோலக்க மண்டபத்திலே. (திவ்யரத்ந ஸ்தம்ப சத ஸஹஸ்ர கோடிபிருபசோபிதே) அநேகமாயிரம் மாணிக்கத்தூண்களாலே அலங்க்ருதமாய், (திவ்ய நாநா ரத்ந க்ருத ஸ்தல விசித்ரிதே) நாநாவிதமான மாணிக்கங்களாலே செறிந்த ஸ்தலத்தையுடைத்தாய். (திவ்யாலங்காராலங்க்ருதே) திருமேற்கட்டி, திருத்திரை, தூக்கன், தூணுடைத் தூங்கு பள்ளிக்கட்டில் தொடக்கமான அலங்காரங்களாலே அலங்க்ருதமாய். (பரித: பதிதை:) நாலு திக்குகளிலும் உதிர்ந்து நிற்பனவாய். (பதமாநை:) விழுந்துகொடு நிற்பனவாய். (பாத பஸ்தைச்ச) மரங்களிலே நிற்பனவாய். (நாநா கந்த வர்ணை:) நாநாவிதமாயிருக்கிற நாற்றமென்ன, நிறமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய். (திவ்ய புஷ்பை: சோபமாநை:) இப்படிப்பட்ட திவ்ய புஷ்பங்களாலே விளங்காநிற்பனவாய். (திவ்ய புஷ்போ பவநைரூபசோபிதே) ஊரடைய வளைந்துகொடு நிற்கிற திருத்தோப்புக்களாலே சோபிதமாய். (ஸங்கீர்ண பாரிஜாதாதி கல்பத்ருமோபசோபிதை:) பாரிஜாதம், ஸந்தாநம், ஹரிசந்தநம் தொடக்கமான வ்ருஷ்ட விசேஷங்களோடு கூடின ஸாமாந்ய கல்பக வ்ருஷ்டங்களாலே சோபிதமாய்.

விளக்கம் – (கஸ்மிம்ச்சித்) – அந்த ஸ்ரீவைகுண்டக்கோயிலின் ஒரு இடத்தில். (விசித்ர ரத்த மயே) – பலவிதமான இரத்தினங்களால் பதிக்கப்பெற்ற. (திவ்ய ஆஸ்தாந மண்டபே) – திருமாமணி மண்டபத்தில். (திவ்ய ரத்ந ஸ்தம்ப சத ஸஹஸ்ர கோடிபி: உபசோபிதே) – பல ஆயிரம் மாணிக்கத்துண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட. (திவ்ய நாநா ரத்ந க்ருத ஸ்தல விசித்ரிதே) – பலவிதமான மாணிக்கங்கள் நிறைந்த இடங்களைக் கொண்டதாக. (திவ்ய அலங்கார ஆலங்க்ருதே) – மேலே கட்டப்பட்ட விதானம், திருத்திரை, திரையை தூக்கும் கருவி, தூண்களுக்கு நடுவே கட்டப்பட்ட உறங்கும் கட்டில் ஆகியவை தொடக்கமாக உள்ள அலங்காரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும். (பரித: பதிதை:) – நான்கு திசைகளிலும் உதிர்ந்தபடி நிற்பவையும். (பதமாநை:) – ஆகாயத்தில் விழுந்தபடி நிற்பவையும் (பாத பஸ்தைச்ச) - மரங்களிலே நிற்பவையும். (நாநா கந்த வர்ணை:) – பலவிதமான நறுமணங்கள், நிறங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டதாகவும். (திவ்ய புஷ்பை: சோபமாநை:) – இப்படிப்பட்ட திவ்யமான மலர்களால் நிறைந்து காணப்படுவதும் ஆகிய. (திவ்ய புஷ்போ பவநை: உபசோபிதே) அந்த நகரத்தில் எங்கும் சூழ்ந்து நிற்பதாக உள்ள திருத்தோப்புக்கள்; இவற்றால் அழகாக விளங்குவதும். (ஸங்கீர்ண பாரிஜாதாதி கல்பத்ரும உபசோபிதை:) - பாரிஜாதம், ஸந்தானம், ஹரிசந்தனம் தொடக்கமாக உள்ள பல சிறப்பான மரங்களுடன் சேர்ந்து நிற்கும் ஸாமாந்யமான கற்பக மரங்களால் அழகாக விளங்குகின்ற.

வ்யாக்யானம் - (அஸங்கீர்ணைச்ச கைச்சித்) தன்னில் தான் சேர்ந்திருக்கையன்றிக்கேயிருப்பன சிலவற்றாலே. (அந்தஸ்த புஷ்ப ரத்நாதி நிர்மித திவ்ய லீலா மண்டப சத ஸஹஸ்ர கோடி சோபிதை:) இத்தோப்புக்களுக்குள்ளே சமைந்த புஷ்ப மண்டபம், மாணிக்க மண்டபம், இவற்றினுடைய அநேகங்களாலே அலங்க்ருதங்களாய். (ஸர்வதாநுபூயமாநைரப்ய பூர்வவதாச்சர்யமாவஹதி:) எப்போதும் அநுபவியா நின்றாலும் புதுமைபோலே விஸ்மயநீயமாயிருப்பதுகளாய். (க்ரீடா சைல சத ஸஹஸ்ரரைலங்க்ருதை:) அநேகமாயிரம் க்ரீடசைலங்களாலே அலங்க்ருதங்களாய். (கைச்சிந் நாராயண திவ்ய லீலாஸாதாரணை:) என்று தொடங்கி, (ஸாதாரணைச்ச கைச்சித்) என்கிறதறுதியாக; எம்பெருமானதாயும், நாய்ச்சிமாரதாயும் இருவருக்கும் பொதுவாயுமுள்ள திருத்தோப்புக்களாலே.

விளக்கம் - (அஸங்கீர்ணைச்ச கைச்சித்) ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்து இராமல் உள்ள மரங்கள் சிலவற்றால். (அந்தஸ்ஸ்த புஷ்ப ரத்நாதி நிர்மித திவ்ய லீலா மண்டப சத ஸஹஸ்ர கோடி சோபிதை:) - அத்தகைய தோப்புக்களுக்குள் அமைக்கப்பட்ட புஷ்ப மண்டபம், மாணிக்க மண்டபம் என்பது போன்ற பலவிதமான மண்டபங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட. (ஸர்வதா அநுபூயமாநை: அபூர்வவத் ஆச்சர்யம் ஆவஹ்த்பி:) - இவற்றை எப்போது அனுபவித்தாலும் புதுமையாகவே நினைக்கவல்லதான ஆச்சர்யம் கொண்டதாக. (க்ரீடா சைல சத ஸஹஸ்ரை: அலங்க்ருதை:) - பல ஆயிரக்கணக்கான விளையாட்டு மலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட. (கைச்சித் நாராயண திவ்ய லீலா அஸாதாரணை:) என்று தொடங்கி, (ஸாதாரணைச்ச கைச்சித்) என்பது முடிய உள்ளவற்றுக்கான வ்யாக்யானம்; எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே உரியதாகவும், பிராட்டிமார்களுக்கு மட்டுமே உரியதாகவும், இருவருக்கும் பொதுவாக உள்ளதாகவும் இருக்கின்ற திருத்தோப்புக்களாலே.

வ்யாக்யானம் - (சுக சாரிகா மயூர கோகிலாதிபி:) கிளிகள், அவற்றில் அவாந்தர ஜாதியான சாரிகைகள், மயில்கள், குயில்கள் இவை தொடக்கமான பசுடிகளாலே. அவற்றில் சுகமாகிறது பைங்கிளி. சாரிகையாகிறது பூவை. ஆதி சப்தத்தாலே அன்னம் குருகு தொடக்கமானவை. (கோமள கூஜிதைராகுலை:) இனிய பேச்சையுடைய பசுடிகளாலே ஆகுலங்களாயுள்ள. (திவ்யோத்யாந சத ஸஹஸ்ர கோடிபிராவ்ருதே) இப்படிப்பட்ட அநேகம் தோப்புக்களாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய். (மணி முக்தா ப்ரவாளக்ருத ஸோபாநை:) ரத்நம், முத்து, பவளம் தொடக்கமானவைகளாலே பண்ணப்பட்ட படியொழுங்குகளை உடைத்தாயிருப்பனவாய். (திவ்யாமலாம்ருதரஸோதகை:) அப்ராக்ருதமாய், நிர்மலமாய், அம்ருதம்போலே ரஸவத்தான நீர்ப்பரப்பையுடையவையாய். (திவ்யாண்ட ஜவரை:) அப்ராக்ருதமான பசுடி ச்ரேஷ்டங்களாலே. (அதிரமணீய தர்சநை:) கண்ணுக்கு அழகியவாயிருப்பனவாய். (அதிமநோஹர மதுர ஸ்வரை:) மிக்க மநோஹாரியான பேச்சிலினிமையை உடையனவாய். (அந்தஸ்ஸ்த முக்தாமய திவ்ய க்ரீடாஸ்தாநோபசோபிதை:) உள்ளேயுண்டான முத்துக்களாலே சமைந்த லீலா ஸ்தாநங்களாலே சோபிதங்களாய். (திவ்ய ஸௌகந்திக வாபீ சத ஸஹஸ்ரை:) அப்ராக்ருதமான செங்கழுநீரையுடைத்தான நீர் வாவிக்குடைய நூறாயிரங்களாலே. (திவ்ய ராஜஹம்ஸாவலீ விராஜிதைராவ்ருதே) சுத்த ஸத்வமயமான

ராஜ ஹம்ஸங்களுடைய ஒழுங்குகளாலே விளங்காநின்றுள்ள முன் சொன்னவற்றாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய்.

விளக்கம் - (சுக சாரிகா மயூர கோகிலாதிபி:) கிளிகள், அவற்றில் மற்றொரு வகையான சாரிகைகள், மயில்கள், குயில்கள் முதலான பசுடிகளால். அவற்றில் “சுகம்” என்பது பைங்கிளி ஆகும். சாரிகை என்பது பூவை ஆகும். “கோகிலாதி” என்பதில் உள்ள “ஆதி – முதலான” என்பதன் மூலம், அன்னம் மற்றும் குருகு முதலானவை கூறப்பட்டன. இது போன்ற. (கோமள கூஜிதை: ஆகுலை:) - இனிய பேச்சைக் கொண்ட பசுடிகளால் நிறைந்துள்ள. (திவ்ய உத்யாந சத ஸஹஸ்ர கோடிபி: ஆவ்ருதே) - இப்படிப்பட்ட பல தோப்புக்களால் சூழப்பட்டுள்ளதாக. (மணி முக்தா ப்ரவாள க்ருத ஸோபாநை:) - இரத்தினம், முத்து, பவளம் முதலானவைகளால் அமைக்கப்பட்ட சீரான படிகளைக் கொண்டதாக. (திவ்யாமல அம்ருத ரஸ உதகை:) - இந்த உலகில் காணப்படாததாகவும், தோஷம் அற்றதாகவும், அமிர்தம் போன்ற சுவை கொண்ட நீர்ப்பரப்பைக் கொண்டதாகவும் உள்ள. (திவ்யாண்ட ஜவரை:) - இந்த உலகில் காணப்படாததாக உள்ள உயர்ந்த பசுடிகளால். (அதிரமணீய தர்சநை:) - கண்களால் காண்பதற்கு அழகாக உள்ளனவாக. (அதிமநோஹர மதுர ஸ்வரை:) - மனதை அபகரிக்கின்ற மிக்க இனிமையான பேச்சைக் கொண்டதாக. (அந்தஸ்ஸ்த முக்தாமய திவ்ய க்ரீடா ஸ்தாந உபசோபிதை:) - உள்ளே இருக்கின்ற முத்துக்களாலே அமைக்கப்பட்ட விளையாட்டு இடங்களால் அழகாக விளங்குகின்ற (திவ்ய ஸௌகந்திக வாயீ சத ஸஹஸ்ரை:) - இந்த உலகில் காணப்படாததாக உள்ள செங்கழுநீர் என்னும் மலர்களைக் கொண்டதான நீர் நிறைந்த நூறாயிரம் குளங்களால். (திவ்ய ராஜஹம்ஸாவலீ விராஜிதை: ஆவ்ருதே) - சுத்த ஸத்வமயமான ராஜஹம்ஸங்களுடைய வரிசையால் அழகாக விளங்குகின்றதும், மேலே கூறப்பட்டதும் ஆகிய குளங்களால் சூழப்பட்ட.

வ்யாக்யானம் - (நிரஸ்தாதிசயாநந்தைக ரஸதயா ச) நிரஸ்தமான மிகுதியை உடைத்தாய். ஆநந்தமாய், முடிவின்றிக்கேயிருக்கிற ஸுகமாயிருக்கையாலும். (ஆநந்த்யாச்ச) முடிவில்லாமையாலும். (ப்ரவிஷ்டாநுந்மாதயத்பி:) ரஸ்யதையாலே உட்புருந்தவர்களைப் பிச்சேற்றவற்றான. (க்ரீடோத்தேசைர் விராஜிதே) இப்படிப்பட்ட க்ரீடோத்தேசங்களாலே விளங்காநிற்பதாய். (தத்ர தத்ர க்ருத திவ்ய புஷ்ப பர்யங்கோபசோபிதே) அவ்வோ இடங்களிலே பண்ணப்பட்ட பூம்படுக்கைகளாலே அலங்க்ருதமாய். (நாநா புஷ்ப

ஆஸ்வாஸ்வாத, மத்த ப்ருங்காவளிபிருத்கீயமாந திவ்ய காந்தர்வேண ஆபூரிதே) நாநாவிதமான புஷ்பங்களிலுண்டான மதுவைப் பானம் பண்ணி, அத்தாலே களித்த வண்டுகளின் ஒழுங்குகளாலே பாடப்படா நின்ற காந்தர்வ வித்யையாலே நிறைந்திருப்பதாய். (சந்தநாகரு கர்ப்பூர திவ்ய புஷ்பாவகாஹி மந்தாநிலாலேவ்யமாநே) சந்தநம், அகில், கர்ப்பூரம், பூக்கள், இவற்றிலே உள்புகுந்து, அங்குள்ள பரிமளங்களைக் கொய்து கொண்டு வருகிற தென்றலாலே ஸேவிக்கப்படுமதாய். (மத்யே புஷ்ப ஸஞ்சய விசித்ரிதே) நடுவில் விடுபூக்களாலே விசித்ரிதமாய். (மஹதி திவ்ய யோக பர்யங்கே) பெரிய திருப்பள்ளிக்கட்டிலாயிருக்கிறதிலே. (அநந்த போகிநி) திருவந்தாழ்வான் மேலே.

விளக்கம் – (நிரஸ்த அதிசய ஆநந்தைக ரஸதயா ச) - தனக்கு மேல் வேறு ஏதும் இல்லை என்பதான மிகுதியைக் கொண்டதாகவும், ஆநந்தமாகவும், முடிவு இல்லாத சுகமாகவும் உள்ளதாலும். (ஆநந்த்யாச்ச) முடிவு இல்லாமையாலும். (ப்ரவிஷ்டாந் உந்மாதயத்பி:) - சுவை மிகுந்த காரணத்தால் உள்ளே புகுந்தவர்களை மதிமயங்கச் செய்வதாக உள்ள. (கரீடோத் தேசை: விராஜிதே) - இப்படிப்பட்ட விளையாடும் இடங்கள் மூலம் அழகாக விளகுவதாக உள்ள. (தத்ர தத்ர க்ருத திவ்ய புஷ்ப பர்யங்க உபசோபிதே) - அந்தந்த இடங்களில் அமைக்கப்பட்டுள்ள மலர்ப்படுக்கைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட. (நாநா புஷ்ப ஆஸ்வ ஆஸ்வாத மத்த ப்ருங்க ஆவளிபி: உத்கீயமாந திவ்ய காந்தர்வேண ஆபூரிதே) - பலவிதமான மலர்களால் உண்டான மதுவைப் பருகி, அதன் காரணமாகக் களிப்படைந்த வண்டுகளின் வரிசையால் பாடப்படும் திவ்யமான உத்கீத வித்யையால் நிறைந்துள்ள. (சந்தந அகரு கர்ப்பூர திவ்ய புஷ்ப அவகாஹி மந்தாநில ஆஸேவ்யமாநே) - சந்தனம், அகில், கர்ப்பூரம், அழகான மலர்கள் ஆகியவற்றின் உள்ளே புகுந்து, அங்குள்ள பரிமளங்களைக் கொய்து கொண்டு வரும் தென்றலால் வணங்கப்படுவதும். (மத்யே புஷ்ப ஸஞ்சய விசித்ரிதே) - நடுவில் அந்தக் காற்றானது விடுகின்ற உதிரிப்பூக்களால் வியக்க வைப்பதும். (மஹதி திவ்ய யோக பர்யங்கே) - பெரிய திருப்பள்ளிக்கட்டிலாக உள்ள அதில். (அநந்த போகிநி) - அதாவது ஆதிசேஷன் மீது.

வ்யாக்யானம் - இப்படியிருக்கிற படுக்கையிலே, நாய்ச்சிமாருடன் கூடி எழுந்தருளியிருக்கும்படி சொல்லுகிறது மேல். (ஸ்ரீமத் வைகுண்டைச்வர்யாதி திவ்யலோகம்) இப்படியிருக்கிற திவ்யலோகத்தை. (ஆத்மகாந்த்யா) தன்னுடைய காந்தியாலே. (விச்வமாப்யாயந்த்யா) விச்வத்தையும் ஆப்யாயநம் பண்ணுவிப்பியா

நின்று கொண்டு. (சேஷ சேஷாசநாதி ஸர்வ பரிஜநம்) திருவநந்தாழ்வான் ஸேநை முதலியாருள்ளிட்ட பரிஜநமெல்லாவற்றையும். (பகவதஸ் தத்தவஸ்தோசித பரிசர்யாயமாஜ்ஞாபயந்த்யா) ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்தந்த அவஸ்தைகளுக்கீடாம்படியான கைங்கர்யத்திலே நியமியா நிற்பாளாய். (சீல ரூப குண விலாஸாதிபிராத்மாநுரூபயா) சீல குணோபலக்ஷிதமான ஆத்ம குணமென்ன, ரூப குணோபலக்ஷிதமான ஸௌந்தர்யாதி குணமென்ன, விலாஸமென்ன இவை தொடக்கமானவற்றாலே ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸத்ருசையாயுள்ளவளாய். (ஸ்ரீயா ஸஹாஸீநம்) இப்படிப்பட்ட பெரியபிராட்டியோடே கூடியிருப்பாளாய்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக உள்ள படுக்கையிலே, பிராட்டிமாருடன் சேர்ந்து எழுந்தருளியிருக்கும் விதத்தை அடுத்து கூறுகிறார். (ஸ்ரீமத் வைகுண்ட ஐச்வர்யாதி திவ்யலோகம்) இவ்விதமாக உள்ள திவ்யமான லோகத்தை. (ஆத்மகாந்த்யா) - தன்னுடைய காந்தியாலே. (விச்வம் ஆப்யாயந்த்யா) - அனைத்தையும் அழகு செய்தபடி. (சேஷ சேஷாசநாதி ஸர்வ பரிஜநம்) - ஆதிசேஷன், ஸேனைமுதலியார் உள்ளிட்ட அனைத்து அடியார்களையும். (பகவத: தத் தத் அவஸ்தா உசித பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயந்த்யா) - ஸர்வேச்வரனுக்கு அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்றபடியான கைங்கர்யத்தில் நியமிப்பவளாக. (சீல ரூப குண விலாஸாதிபி: ஆத்மாநுரூபயா) - சீல குணத்தின் மூலம் அடையாளமாகக் காண்பிக்கப்பட்ட ஆத்மகுணங்கள், ரூப குணம் மூலம் அடையாளமாகக் காண்பிக்கப்பட்ட ஸௌந்தர்யம் முதலான குணங்கள், நளினம் போன்றவை தொடக்கமாக ஸர்வேச்வரனுக்கு அனைத்துவிதங்களிலும் பொருத்தமாக இருப்பவளாக. (ஸ்ரீயா ஸஹாஸீநம்) - இப்படிப்பட்ட பெரியபிராட்டியாருடன் சேர்ந்து இருப்பவளாக.

வ்யாக்யானம் - (ப்ரத்யக்ரோந்மீலித ஸரஸிஜ ஸத்ரு நயநயுகளம்) அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களை உடையவனை. (ஸ்வச்ச நீல ஜீமூத ஸங்காசம்) தெளிந்த காளமேகம் போலே இருக்கிறவனை. (அத்யுஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம்) அறப் பளபளத்த திருப்பீதாம்பரத்தை உடையவனை. (ஸ்வயா ப்ரபயா) தன்னுடையதான காந்தியாலே. (அதிநிர்மலயா) மிகவும் அழுக்கற்று. (அதி சீதளயா) அறக் குளிர்ந்திருப்பதாய். (ஸ்வச்சயா) மிகவும் அச்சமாயிருப்பதாய். (மாணிக்யாபயா) மாணிக்கம் போலே இருக்கிற ப்ரபையை உடைத்தாய். (க்ருத்ஸநம் ஜகத் பாஸயந்தம்)

எல்லா ஜகத்தையும் ப்ரகாசிப்பிக்குமவனாய். (அசிந்த்ய) சிந்தயிதுமசக்யமாய். (திவ்ய) அப்ராக்ருதமாய். (அத்புத) மிக ஆச்சர்யபூதமாய். (நித்ய யௌவந ஸ்வபாவ லாவண்யமயாம்ருத ஸாகரம்) போது செய்யாதபடியான நித்யயௌவந்தையே ஸ்வபாவமாக உடைத்தாய், அழகாகிற அம்ருதத்துக்குக் கடலாய். (அதிஸௌகுமார்யாத் ஈஷத் ப்ரஸ்விந்நவததாலக்ஷ்யமாண லலாடபலக திவ்யாலகாவளீ விராஜிதம்) அற மெல்லியதாகையாலே, தளிர் போலே புரைந்து தோற்றுகிற திருநெற்றியிலே அலையெறிகிற திருக்குழற்கற்றையாலே விளங்காநிற்பானாய். (ப்ரபுத்த) தொடங்கி (விராஜிதம்) அறுதியாக உள்ள பதங்களுக்குப் பொருள் ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் கண்டு கொள்வது.

வ்யாக்யானக் குறிப்பு – மேலே, (ப்ரபுத்த) என்பது தொடங்கி, (விராஜிதம்) என்பது முடிய உள்ளவற்றுக்கான ஸ்தோத்ரரத்ன வ்யாக்யானம் அடுத்து உள்ளது: (ப்ரபுத்த) ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷத்தாலே விகஸிதமாயிருக்கை. (முத்த) “கிங்கிணி வாய்ச்செய்த தாமரைப் பூப்போலே ... அங்கண் இரண்டுங்கொண்டு” என்கிறபடியே அலரத் தொடங்கினவளவாய் இருக்குமென்னுதல், “பேதுறு முகஞ்செய்து” என்னும்படிக்கு ஆச்ரிதரோட்டைக் கலவியால் வந்த ஆனந்தாதிசயத்தில் விக்ருதியைச் சொல்லுதல். (அம்புஜசாருலோசநம்) இப்படிப்பட்ட தாமரை த்ருஷ்டாந்தமாகப் போராமையாலே தார்ஷ்டாந்திகந்தன்னையே சொல்லுகிறது. “தத் புண்டரீகநயநம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷ்யாம்யஹம் முகம்” என்று ஆச்ரிதர் ஆசைப்படுமதினே. (ஸவிப்ரம ப்ரூலதம்) “மன்னியசீர் மதனன் கருப்புச் சிலைகொல்” என்கிறபடியே ஆச்ரிதர் பக்கல் ஆதரமெல்லாம் தோற்றும்படி நெறித்திருக்கும் புருவத்தையுடைய உன்னை. “தன் கைச் சார்ங்கமதுவே போல்” என்று த்ருஷ்டாந்திக்கும்படியினே. (உஜ்ஜ்வலாதரம்) “வாலியதோர் கனிகொல்” என்றும், “கோலந்திரள் பவளக் கொழுந்துண்டங்கொல்” என்றும், “நீல நெடு முகில் போல் திருமேனியம்மான் தொண்டை வாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மிக்க அழகையுடைய திருவதரத்தையுடைய உன்னை. (சுசி ஸ்மிதம்) “பவளச் செந்துவர் வாயினிடைக் கோமள வெள்ளி முளை போல் சில பல்லிலக” என்றும், “என்னாவியடும் அணி முத்தங்கொல்” என்றும் சொல்லுகிற திருமுறுவலையுடைய உன்னை. (கோமளகண்டம்) அனுபவிப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாய் ஸுகுமாரமான கண்ட ஸ்தலத்தையுடைய உன்னை. (உந்நஸம்) “மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ” என்கிறபடியே நாஸாலதையை உடைய உன்னை. (உதக்ரேத்யாதி) ஓங்கித் தசைத்திருந்துள்ள

அம்ஸத்திலே வரத் தாழ்ந்த திருக்குண்டலங்களென்ன, அவ்வளவு வரத் தாழ்ந்த திருக்குழல்களென்ன, இவற்றாலே ஸுந்தரமாய், வடிவுதான் ரேகாத்ரயாங்கிதமாயிருந்துள்ள திருக்கழுத்தை உடையவனை. (பந்துர) ஸுந்தர. “ரேகாத்ரயாங்கிதா க்ரீவா கம்புக்ரீவேதி கத்யதே”. “மின்னு மணிமகரக் குண்டலங்கள் வில்வீச” என்றும், “மகரஞ்சேர் குழை இருபாடிலங்கியாட” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கழுத்துக்குப் பரபாகமான ஒளியையுடைத்தாய், இரண்டு ஆதித்யர்கள் ஆபரண வேஷத்தாலே அலங்கரிக்கிறாப் போலே இருக்கை. “கொள்கின்ற கோளிருளை” இத்யாதிப்படியே திருக்குழலாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கிறபடி. (ப்ரியாவதம்ஸேத்யாதி) பிராட்டி திருச்செவி மலரான உத்பலமென்ன, கர்ண பூஷணமென்ன, ஸ்பர்சத்தாலே தத்காலத்தில் கிஞ்சிதாகுஞ்சிதமான திருக்குழல் கற்றையென்ன, இவற்றினுடைய ஸம்மர்த்தத்தைக் கோட் சொல்லுமவையாய், அவற்றாலே விளங்கா நின்றுள்ளவனை. “ஸீத்யா: சோபிதம் புரா” என்கிறபடியே, வீரபுஜத்தையிறே வீரபத்னி அணைவது. அல்லாதபோது ஸஜாதீயையான ஸ்த்ரீயை அணைத்தவோபாதியிறே. ப்ரணய சிஹ்நங்களும், ரக்ஷண சிஹ்நங்களுமிறே திருத்தோள்களுக்கு மாங்கள்யம். (சதுர்ப்பி:) - கல்பகதரு பணைத்தாப்போலே ஆசரித ரக்ஷணமே விளை நீராகப் பணைத்தபடி. (ஆஜாநுவில்பிபி:) ஆஜாநுபாஹுவாயிருக்கையிறே புருஷோத்தம லக்ஷணம்.

விளக்கம் – (ப்ரத்யக்ர உந்மீலித ஸரஸிஜ ஸத்ரு நயந யுகளம்) – அப்போது மலர்ந்த தாமரைமலர் போன்று உள்ள திருக்கண்கள் கொண்டவனை. (ஸ்வச்ச நீல ஜீமூத ஸங்காசம்) - தெளிந்த காளமேகம் போன்று உள்ளவனை. (அதி உஜ்ஜ்வல பீதவாஸஸம்) – மிகுந்த ஒளியுடன் கூடிய திருப்பீதாம்பரத்தை உடையவனை. (ஸ்வயா ப்ரபயா) – தன்னுடைய ஒளியால். (அதிநிர்மலயா) – எந்தவிதமான களங்கமும் இல்லாத ஒளி. (அதி சீதளயா) – மிகவும் குளிர்ந்த அந்த ஒளி. (ஸ்வச்சயா) - மிகவும் தெளிவாக உள்ள ஒளி. (மாணிக்யாபயா) - மாணிக்கம் போன்ற ப்ரகாசத்துடன் உள்ள ஒளி. (க்ருத்ஸ்நம் ஜகத் பாஸயந்தம்) – அந்த ஒளியால் அணைத்து எல்லா ஜகத்தையும் ப்ரகாசிக்கும்படிச் செய்பவனை. (அசிந்த்ய) – சிந்திக்க இயலாத லாவண்யம் கொண்டவன். (திவ்ய) – இந்த உலகில் காண இயலாத லாவண்யம். (அத்புத) – வியக்கவைக்கும் லாவண்யம். (நித்ய யௌவந ஸ்வபாவ லாவண்யமய அம்ருத ஸாகரம்) - காலத்தால் மாறாதபடி உள்ள நித்யமான யௌவனத்தை இயல்பாகக் கொண்டதாகவும், அழகு என்னும் அமிர்தக் கடலாகவும். (அதிஸௌகுமார்யாத் ஈஷத் ப்ரஸ்விந்நவத் ஆலக்ஷ்யமாண லலாடபலக

திவ்யாலக ஆவளீ விராஜிதம்) – மிகவும் மென்மையாக உள்ளதால், தளிர் போன்று பளபளப்புடன் காணப்படும் திருநெற்றியில் அலை போன்று அசைகின்ற கற்றையான திருக்குழல்களால் விளங்குபவனை. (ப்ரபுத்த) – இந்தப் பதம் தொடங்கி, (விராஜிதம்) – என்பது முடிய உள்ள பதங்களுக்கு ஸ்தோத்ரரத்னத்திற்கான வ்யாக்யானத்தைக் காண்க.

விளக்கம் [ஸ்தோத்ரரத்ன வ்யாக்யான பகுதிகள்] – மேலே, (ப்ரபுத்த) என்பது தொடங்கி, (விராஜிதம்) என்பது முடிய உள்ளவற்றுக்கான ஸ்தோத்ரரத்ன வ்யாக்யானம் விளக்கப்படுகிறது. (ப்ரபுத்த) – அடியார்களுடைய சேர்க்கையால் மலர்ந்த திருக்கண்கள். (முத்த) – திருப்பாவை (22) - கிங்கிணி வாய்ச்செய்த தாமரைப் பூப்போலே ... அம் கண் இரண்டும் கொண்டு - என்கிறபடியே மலரத் தொடங்கிய தாமரை போன்று புதுமையாக உள்ளவை. அல்லது, திருவாய்மொழி (9-9-9) - பேதுறு முகம் செய்து - என்பதற்கு ஏற்ப, அடியார்களுடன் சேர்ந்த சேர்க்கை காரணமாக வந்த மிகுதியான ஆனந்தத்தின் செயலைக் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். (அம்புஜ சாருலோசநம்) - இப்படிப்பட்ட தாமரைமலரை முழுமையான உதாரணமாகக் கூற இயலவில்லை என்பதால், உபேயமாகக் கூறப்பட்ட திருக்கண்களை நேரடியாகவே கூறுகிறார். ஸ்ரீவிபு. (5-17-4) - தத் புண்டரீகநயநம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷயாமி அஹம் முகம் - தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்ட அந்த விஷ்ணுவின் முகத்தை நான் காணப் போகிறேன் - என்று அடியார்கள் காண்பதற்கு ஆசை கொள்ளும் விஷயம் அல்லவோ? (ஸவிப்ரம் ப்ரூலதம்) - திருவாய்மொழி (7-7-4) - மன்னியசீர் மதனன் கருப்புச் சிலைகொல் - என்கிறபடியே தனது அடியார்களிடம் தனக்கு உள்ள அன்பு முழுவதும் வெளிப்படும்படியாக அடர்ந்து காணப்படும் புருவங்களைக் கொண்டவனை. நாச்சியார் திருமொழி (14-6) - தன் கைச் சார்ங்கம் அதுவே போல் - என்று சார்ங்க வில்லை உதாரணமாகக் கூறும்படி உள்ள புருவங்கள் அல்லவோ? (உஜ்ஜ்வல ஆதரம்) - திருவாய்மொழி (7-7-3) - வாலியதோர் கனிகொல் ... கோலந்திரள் பவளக் கொழுந்துண்டங்கொல் ... நீல நெடு முகில் போல் திருமேனியம்மான் தொண்டை வாய் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப மிக்க அழகையுடைய உதடுகள் கொண்டவனை. (சுசி ஸ்மிதம்) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (1-5-9) - பவளச் செந்துவர் வாயினிடைக் கோமள வெள்ளி முளை போல் சில பல்லிலக - என்றும், திருவாய்மொழி (7-7-5) - என் ஆவியடும் அணி முத்தங்கொல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள புன்னகை கொண்டவனை. (கோமளகண்டம்) - அனுபவிப்பவர்களைக் கவர்ந்து இழுப்பதான மென்மையான கழுத்தைக் கொண்டவனை. (உந்நஸம்) - திருவாய்மொழி (7-7-2) - மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ கொழுந்தோ - என்கிறபடியே கொடி போன்ற

மூக்கு கொண்டவனை. (உதக்ர இத்யாதி) - நன்கு ஓங்கி, தசையுடன் காணப்படும் திருத்தோள்கள் முடிய தாழ்ந்த திருக்கொண்டலங்கள், அது முடிய தாழ்ந்துள்ள திருக்குழல்கள்; இவற்றால் அழகு பெற்றதாகவும், மூன்று கோடுகளுடன் காணப்படுவதாகவும் உள்ள திருக்கழுத்தை உடையவனை. (பந்தூர) - அழகான. “ரேகாத்ரயாங்கிதா க்ரீவா கம்புக்ரீவேதி கத்யதே - மூன்று கோடுகளுடன் கூடிய கழுத்தானது கம்புக்ரீவா எனப்படுகிறது”. பெரிய திருமடல் (2) - மின்னு மணிமகரக் குண்டலங்கள் வில்வீச - என்றும், திருநெடுந்தாண்டகம் (21) - மகரஞ்சேர் குழை இருபாடிலங்கியாட - என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருக்கழுத்துக்குச் சேர்வதான ஒளியைக் கொண்டதாகவும், இரண்டு ஆதித்யர்கள் ஆபரணங்களாக வேடம் பூண்டு அலங்கரிப்பதாகவும் உள்ள. திருவாய்மொழி (7-7-9) - கொள்கின்ற கோள் இருளை - என்பதற்கு ஏற்ப திருக்குழலால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கழுத்து. (ப்ரிய அவதம்ஸ இத்யாதி) - பெரியபிராட்டியாருடைய திருச்செவிகளில் உள்ள உத்பலம் மற்றும் கர்ண பூஷணம், பகவானுடைய திருக்குழல் கற்றைகள் ஆகியவை அழுந்தியுள்ளதை உணர்த்தவல்ல நான்கு திருத்தோள்கள். யுத்தகாண்டம் (21-5) - ஸீதயா: சோபிதம் புரா - சீதையின் தலையால் முன்பு ப்ரகாசம் அடைந்த திருக்கரங்கள் - என்கிறபடியே, வீரம் நிறைந்த புஜங்கள் அல்லவோ வீரபத்னிகளை அணைத்துக் கொள்கின்றன. பிராட்டியுடன் உண்டாகும் ப்ரணய சின்னங்களும், அடியார்களைக் காப்பாற்றும்போது உண்டாகும் வீர சின்னங்களும் அல்லவோ திருத்தோள்களுக்கு மாங்களயம் அளிப்பதாகும்? (சதுர்ப்பி:) - கற்பகமரமானது நன்கு பணைத்தது போன்று, அடியார்களைக் காப்பாற்றுதல் என்பதே இவனுடைய திருத்தோள்கள் என்னும் கற்பகக்கிளைகளுக்கு விடப்பட்ட நீராகப் பணைத்தன. (ஆஜாநுவிலம்பிபி:) - முழங்கால் முடிய நீண்டு காணப்படும் கரங்கள் கொண்ட நிலையே உயர்ந்த புருஷர்களுக்கு அடையாளம்.

வ்யாக்யானம் - (அதிகோமள திவ்யரேகாலங்க்ருதாதாம்ரகரதலம்) அதி கோமளமாய், சால அழகியதாயிருக்கிற திவ்யரேகையுண்டு - தாமரை, சங்கம், சக்ரம் தொடக்கமான ரேகைகள். அவற்றைத் திருக்கைத்தலத்திலே உடையவனாய். (திவ்யாங்குளீயக விராஜிதம்) திருவிரலில் சாத்தின அறுகாழி மோதிரத்தாலே விளங்காநிற்பானாய். (அதிகோமள நகாவலீ விராஜிதம்) மிகவும் ஸுகுமாரமாயிருக்கிற திருவுகிரொழுங்குகளாலே விளங்காநிற்பானாய். (அநுரக்தாங்குளீபிரலங்க்ருதம்) சிவந்த திருவிரல்களாலே விளங்காநிற்பானாய். (தத்சுஷணோந்மீலித புண்டரீக ஸத்ருச சரண யுகளம்) அப்போதலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற இரண்டு திருவடிகளை

உடையவனாய். (அதிமநோஹர கிரீடேத்யாதி) கண்டார் நெஞ்சு பறியுண்ணும்படியான கிரீடாதிகளாலே அலங்க்ருதனென்கிறது. (கிரீட மகுட) கிரீட மகுடமென்ன; அன்றிக்கே கிரீடமான மகுடமென்ன. (சூடா) அதிலே சாத்தின திருச்சூட்டென்ன. (அவதம்ஸ) திருச்செவி மலரென்ன. (மகரகுண்டல) திருமகரக் குழையென்ன. (க்ரைவேயக) திருக்கழுத்தணியென்ன. (ஹார) திருமார்பிலே தழையச் சாத்தும் திருவாரமென்ன. (கேயூர) பாஹுவலயமென்ன. (கடக) முன் கையில் சாத்தும் கடகவலயமென்ன. (ஸ்ரீவத்ஸ) திருமார்பில் அநிதரஸாதாரணமான திருமறுவென்ன. (கௌஸ்துப) ஸ்ரீகௌஸ்துபமென்ன. (முக்தாதாம) திருமுத்துவடமென்ன. (உதரபந்தந) திருவுதரபந்தந மென்ன. (பீதாம்பர) கநகசேலமென்ன. (காஞ்சீ குண) அரை நூல் பட்டிகையென்ன. (நூபுர) திருச்சிலம்பென்ன. (ஆதிபி:) இவை தொடக்கமான. (அத்யந்த ஸுகஸ்பர்சை:) திருமேனிக்குப் பூத்தொடுமாபோல ஸ்பர்சிக்கும்போது ஸுககரமாயிருப்பனவாய். (திவ்யகந்தை:) அப்ராக்ருதமான திவ்ய பரிமளத்தை உடைத்தாயிருப்பனவாய். (பூஷணைர் பூஷிதம்) இப்படிப்பட்ட திவ்யபாரணாழ்வார்களாலே அலங்க்ருதனாயிருப்பானாய். (ஸ்ரீமத்யா வைஜயந்த்யா வநமாலயா விராஜிதம்) அழகையுடைத்தாய் வைஜயந்தியென்று பேர் பெற்றிருக்கிற வநமாலையாலே விளங்காநிற்பானாய். (சங்க சக்ர கதாஸி சார்ங்காதி திவ்யாயுதைஸ் ஸேவ்யமாநம்) ஸ்நேஹத்தாலே அஸ்தாந சங்கா வ்யஸநிகளான பஞ்சாயுதம் தொடக்கமான திவ்யாயுதங்களாலே சூழ்ந்திருந்தேத்தப்படுமவனாய்.

விளக்கம் - (அதி கோமள திவ்ய ரேகா அலங்க்ருத ஆதாம்ர கரதலம்) – திருக்கரத்தில் காணப்படுகின்ற மிகவும் நளினமாகவும், மிகவும் அழகியதாகவும் உள்ள தாமரை, சங்கம், சக்ரம் ஆகியவை தொடக்கமான ரேகைகள். (திவ்ய அங்குளீயக விராஜிதம்) - திருவிரலில் அணிந்துள்ள அறுகாழி மோதிரத்தால் விளங்குபவன். (அதிகோமள நகாவலீ விராஜிதம்) – மிகவும் மென்மையாக உள்ள நக வரிசைகள் கொண்டவன். (அநுரக்த அங்குளீபி: அலங்க்ருதம்) - சிவந்த திருவிரல்கள் கொண்டவன். (தத்சுஷண உந்மீலித புண்டரீக ஸத்ருச சரண யுகளம்) – அப்போது மலர்ந்த தாமரைமலர் போன்று காணப்படும் இரண்டு திருவடிகளை உடையவனாய். (அதி மநோஹர கிரீட இத்யாதி) – காண்பவர்கள் நெஞ்சத்தை பறிக்கவல்ல கிரீடம் முதலானவற்றால் அலங்கரிக்கப்பட்டவன். (கிரீட மகுட) – கிரீடம் மற்றும் மகுடம் அணிந்தவன், அதாவது தலையில் அணியும் கிரீடம், அதற்கு மேல் உள்ள மகுடம்; அல்லது, கிரீடமான மகுடம் என்று ஒரே ஆபரணமாகவும்

கொள்ளலாம். (சூடா) – அத்தகைய தலை ஆபரணத்தில் கட்டப்பட்ட சூடா என்னும் திருச்சுட்டு. (அவதம்ஸ) - திருச்செவி மலர். (மகரகுண்டல) – திருச்செவியில் தொங்கும் திருமகரக் குழைகள். (க்ரைவேயக) – திருக்கழுத்தில் உள்ள ஆபரணம். (ஹார) திருமார்பில் தழைய அணிந்துள்ள ஆரம். (கேயூர) – தோள்களில் அணிந்துள்ள ஆபரணம். (கடக) - முன் கையில் அணிந்துள்ள கடகம் என்னும் ஆபரணம். (ஸ்ரீவத்ஸ) – திருமார்பில், இவனைத் தவிர வேறு யாருக்கும் இல்லாத திருமறு. (கௌஸ்துப) - ஸ்ரீகௌஸ்துபம். (முத்தாதாம) – திருமுத்து வடம். (உதரபந்தந) – இடையில் உள்ள திருவுதரபந்தனம். (பீதாம்பர) – ஸ்வர்ணமயமான இடுப்பு ஆடை. (காஞ்சீ குண) - அரை நாண் கயிறு. (நூபுர) - திருச்சிலம்பு. (ஆதிபி:) - இவை தொடக்கமாக உள்ள. (அத்யந்ந ஸுகஸ்பர்சை:) – திருமேனியை உறுத்தாமல், மலர்கள் கொண்டு தீண்டுவது போன்று, ஸ்பர்சிக்கும்போது சுகமாக உள்ளனவாக. (திவ்யகந்தை:) – இந்த உலகில் காணப்படாத திவ்யமான திவ்ய பரிமளத்தை கொண்டனவாக. (பூஷணைர் பூஷிதம்) – இப்படிப்பட்ட திவ்யமான ஆபரணங்களின் வடிவு கொண்ட நித்யஸூரிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவன். (ஸ்ரீமத்யா வைஜயந்த்யா வநமாலயா விராஜிதம்) – அழகு நிறைந்த வைஜயந்தி என்னும் பெயர் கொண்ட வனமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்டவன். (சங்க சக்ர கதாலி சார்ங்காதி திவ்யாயுதைஸ் ஸேவ்யமாநம்) – இவன் மீது கொண்டுள்ள அன்பு காரணமாக, “இவனுக்கு ஆபத்து நேருமோ” என்று வரக்கூடாத சந்தேகம் கொண்டு, இவனைப் பாதுகாக்கும் ஐந்து ஆயுதங்கள் தொடக்கமாக உள்ள பல திவ்யமான ஆயுதங்களால் சூழப்பட்டு, அவற்றால் புகழப்படுபவன்.

வ்யாக்யானம் - (ஸங்கல்பமாத்ராவக்ஷுப்த ஜகஜ் ஜந்ம ஸ்திதி த்வம் ஸாதிகே) நினைத்த மாத்ரத்திலே நிர்வஹிக்கப்பட்ட ஸ்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸமஸ்த வஸ்துக்களினுடைய உத்பத்தி ஸ்திதி விநாசங்களென்ன, நியமநாதிகளென்ன இவற்றை உடையராய். (ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே) கைங்கர்ய லக்ஷ்மிக்கு இட்டுப் பிறந்த ஸேநை முதலியார் பக்கலிலே. (ந்யஸ்த ஸமஸ்தாத்மைச்வர்யம்) வைக்கப்பட்ட தம்முடைய எல்லா நியந்த்ருத்வத்தை உடையவராயுள்ளவரை.

விளக்கம் - (ஸங்கல்ப மாத்ர அவக்ஷுப்த ஜகஜ் ஜந்ம ஸ்திதி த்வம் ஸாதிகே) – நினைவு மூலம் மட்டுமே அசையாத மற்றும் அசையும் ரூபத்தில் உள்ள அனைத்தையும் படைத்தல், காத்தல் மற்றும் அழித்தல் ஆகிய அனைத்தையும் செய்பவரை. அனைத்தையும்

நியமித்தபடி உள்ளவரை. (ஸ்ரீமதி விஷ்வக்ஸேநே) – கைங்கர்யச் செல்வதிற்காகவே பிறந்த ஸேநை முதலியாரிடம். (ந்யஸ்த ஸமஸ்த ஆத்ம ஐச்வர்யம்) – அனைத்தையும் நியமிக்கும் தனது நியமிக்கும் ஆளுமையை வைத்துள்ளவனை.

வ்யாக்யானம் - பெரியதிருவடிநாயனார் தொடக்கமான ஸூரிபரிஷத்தாலே ஸேவ்யனாயிருக்குமென்கிறது மேல். (வைநதேயாதிபி:) பெரியதிருவடி நாயனார் தொடக்கமான பார்ஷதாத்யர், காணநாயகர்கள் தொடக்கமானவர்களாலே. பார்ஷதாத்யராகிறார் கஜ வக்த்ராதிகள். கணநாயகர்களாகிறார் குமுதாதிகள். (ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவை:) ஒரு நாள் வரையிலன்றிக்கே ஸ்வ ஸத்தா நிபந்தநமாக இன்றியிலேயிருக்கிற ஸகல ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவத்தை உடையராய். (பகவத் பரிசர்யா கரண யோக்யை:) உடையவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் பண்ணுகைக்கு இட்டுப் பிறந்தவர்களாய். (பகவத் பரிசர்யைக போகை:) பகவத் கைங்கர்யமொழியத் தங்களுக்கு தாரகமின்றியிலேயிருப்பாராய். (நித்ய ஸித்தை:) இப்படியிருக்கிற நித்யஸூரிகளாலே. (அநந்தை:) இன்னதனையென்று முடிவில்லாதவர்களாலே. (யதாயோகம் ஸேவ்யமாநம்) நின்ற நிலைகளுக்கீடாக ஸேவிக்கப்படுமவனை.

விளக்கம் – பெரியதிருவடியாகிய கருடாழ்வார் தொடக்கமான நித்யஸூரி கூட்டத்தால் வணங்கும்படி உள்ள நிலையை அடுத்து கூறுகிறார். (வைநதேயாதிபி:) – கருடாழ்வார் தொடக்கமான பார்ஷதாத்யர் மற்றும் காணநாயகர்கள் தொடக்கமானவர்களால். பார்ஷதாத்யர் என்பவர்கள் கஜம் மற்றும் சிம்ம முகம் கொண்டவர்கள். கணநாயகர் என்பவர்கள் குமுதர் முதலானவர்கள். (ஸ்வபாவதோ நிரஸ்த ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவை:) – முக்தர்கள் போன்று ஒருநாள் தொடக்கமாக அல்லாமல், தங்களுடைய இருப்பு காரணமாக ஸம்ஸாரிகளுக்கு இருக்கும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் ஏதும் அற்றவர்களாக. (பகவத் பரிசர்யா கரண யோக்யை:) – தங்களைத் தன்னுடைய உடைமையாக உடைய அவனுடைய திருவடிகளிலே கைங்கர்யம் செய்வதற்காகவே பிறந்தவர்களாக. (பகவத் பரிசர்யைக போகை:) – பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது தவிர, வேறு எதுவும் தங்களை நிலைநிறுத்தவல்லவை அல்ல என்று இருப்பவர்கள். (நித்ய ஸித்தை:) – இப்படி உள்ள நித்யஸூரிகளால். (அநந்தை:) – இவர்களுடைய எண்ணிக்கை இத்தனை என்று எண்ண முடிக்க இயலாதபடி உள்ளவர்கள். (யதாயோகம் ஸேவ்யமாநம்) – அவன் நிற்கும் நிலைகளுக்கு ஏற்றபடியாக அவர்களால் வணங்கப்படும் அவனை.

வ்யாக்யானம் - (ஆத்மபோகேந அநுஸம்ஹித பராதிகால திவ்யாமல கோமளாவலோகநேந) இக்கடாஷ்டம் பரார்த்தமாகவன்றிக்கே, காலதத்வமுள்ளதனையும் ஸ்வப்ரயோஜனமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டு, விலக்ஷணமாய் அபராதங்களை நினைத்துக் கலங்குகையன்றிக்கே ஸுப்ரஸந்த ஸுந்தரமான கடாஷ்டத்தாலே. (விச்வமாஹ்லாதயந்தம்) ஸமஸ்த வஸ்துக்களையும் உகப்பிக்கக் கடவனாய். (ஈஷ்துந்மீலித முகாம்புஜோதர விநிர்க்கதேந) சிறிது அலர்ந்த திருமுகத்தாமரையிடையினின்றும் புறப்பட்டிருப்பதாய். (திவ்யாநநாரவிந்தசோபா ஜநகேந) திருப்பவளத்துக்கு ஆபரணம் சாத்தினாற் போலே அழகை உண்டாக்கக் கடவதாய். (திவ்யகாம்பிர்யௌதார்ய மாதூர்யாத்யநவதிக குண கண விபூஷிதேந) பெரிய முழக்கமென்ன, அர்த்தபோதகத்வமென்ன, இனிமையென்ன, ஓஜ:ப்ரஸாதாதிகளென்ன, இவை தொடக்கமான எண்ணிறந்த குணகணங்களாலே அலங்க்ருதமாயிருப்பதாய். (அதிமநோஹர திவ்ய பாவகர்ப்பேண) நெஞ்சை வருத்தக் கடவதாய், திவ்யமான அபிப்ராயத்தை உள்ளே உடையதாய். (திவ்யலீலாலாபாம்ருதேந) ஹர்ஷம் வழிந்த சொல்லாகிற அம்ருதத்தாலே. (அகல ஜந ஹ்ருதயாந்தரான்யாபூரயந்தம்) எல்லாருடைய நெஞ்சுகளின் அவகாசமடைய நிறைப்பானாயுள்ளவனை. (பகவந்தம் நாராயணம்) இப்படி ஹேயப்ரதிபடமான கல்யாணகுணங்களுக்கு ஆகரணான நாராயணனை. (த்யாந யோகேந த்ருஷ்ட்வா) மாநஸ ஸாஷ்டாத்காரம் பண்ணி. “த்யாந யோகேந த்ருஷ்ட்வா” என்கையாலே, பக்தியைப் பண்ணினால் தத் பலமாக வரும் ஸாஷ்டாத்காரம் சொன்னாற்போலே இராநின்றது; ‘சரணமநுவ்ரஜேத்’ என்று ப்ரபத்தி பண்ணினது நிஷ்பலமாமோ” என்னில், அன்று; ப்ரபத்தி பலமான ஸாஷ்டாத்காரத்தையே சொல்லுகிறது. ஆனால், (த்யாந யோகேந) என்றது செய்யும்படியென்னென்னில், த்யாந யோகத்தாலே காணுமாப்போலே கண்டு என்கிறது. (த்யாந யோகேந த்ருஷ்ட்வா) என்று, (ப்ரத்யஹமாத்மோஜ்ஜீவநாய ஏவமநுஸ்மரேத்) என்று சொன்ன காலக்ஷேபாநுஸந்தாநம் முற்றி வெளிப்பட்டதாகவுமாம்.

விளக்கம் - (ஆத்மபோகேந அநுஸம்ஹித பராதிகால திவ்ய அமல கோமள அவலோகநேந) – இவனுடைய கடாஷ்டமானது மற்றவர்களுக்காக மட்டும் அல்லாமல், காலதத்வம் உள்ளவரை, அனைவருக்கும் கடாஷ்டித்து அவர்களை மகிழ வைப்பதைத் தனது பேறாக எண்ணுகிறான். அவரவர்கள் தங்களுடைய தோஷங்களை எண்ணிக்

கலங்காமல் இருக்கும்படி, மலர்ந்த திருமுகத்தில் விளங்கும் அழகான தனது கடாசுஷத்தால். (விச்வம் ஆஹ்லாதயந்தம்) – அனைத்து வஸ்துக்களையும் மகிழும்படிச் செய்பவன். (ஈஷத் உந்மீலித முகாம்புஜ உதர விநிர்க்கதேந) – சிறிதாக மலர்ந்த தாமரை போன்ற திருமுகத்திலிருந்து புறப்பட்டுள்ளதாக. (திவ்யாநநாரவிந்த சோபா ஜநகேந) – அவனுடைய திருப்பவளம் என்னும் வாய்க்கு ஆபரணம் அணிவித்தது போன்று அழகை ஏற்படுத்துவதாக. (திவ்ய காம்பீர்ய ஓளதார்ய மாதுர்யாதி அநவதிக குண கண விபூஷிதேந) - பெரிய முழக்கம், ஆழ்பொருளை அறிவிக்கவல்ல தன்மை, இனிமை, ஒளி போன்றவை தொடக்கமான எண்ணற்ற கல்யாணகுணங்களின் கூட்டத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாக உள்ள. (அதிமநோஹர திவ்ய பாவகர்ப்பேண) - நெஞ்சை உருக்க வல்லதாக, திவ்யமான கருத்தை உள்ளே கொண்டதாக. (திவ்யலீலாலாப அம்ருதேந) – மகிழ்வு வழிகின்றதாக உள்ள சொற்கள் என்னும் அமிர்த்தத்தால். (அகல ஜந ஹ்ருதயாந்தராணி ஆபூரயந்தம்) – அனைவருடைய நெஞ்சங்களையும் முற்றிலுமாக நிரப்பியபடி உள்ளவனை. (பகவந்தம் நாராயணம்) – இப்படியாக தாழ்வுகள் அனைத்திற்கும் எதிர்த்தட்டாக உள்ள திருக்கல்யாணகுணங்களுக்கு இடமாக உள்ள நாராயணனை. (த்யாந யோகேந த்ருஷ்ட்வா) – மனதால் நேரடியாகக் கண்டு. இங்கு ஒரு சந்தேகம் எழுகிறது; “த்யாந யோகேந த்ருஷ்ட்வா - மனதால் நேரடியாகக் கண்டு” என்று கூறுவதால், பக்தி யோகத்தில் நிலை நின்று, அதன் விளைவாக உண்டாகும் மனக்காட்சியைக் கூறுவதாக அமைகிறது; அப்படியானால், முதல் சூர்ணையில், “சரணம் அநுவ்ரஜேத் – எப்போதும் சரணம் புகுந்ததை எண்ணியபடி” என்பதற்கு ஏற்ப ப்ரபத்தி செய்தமை என்பது பலனற்றுப் போகுமோ என்று கேட்கலாம். அப்படி அல்ல, ப்ரபத்தி செய்த ஒருவனுக்கு கிட்டும் பலனாகிய மனக்காட்சியே கூறப்பட்டது என்றும் கொள்ளலாம். ஆனால், “த்யாந யோகேந – மனதால் நேரடியாக” என்பதை எவ்விதம் செய்வது என்பதைக் கூறுகிறார். பக்தி யோகத்தால் நேரடியாகக் காண்பது போன்று கண்டு. “ப்ரத்யஹம் ஆத்ம உஜ்ஜீவநாய ஏவம் அநுஸ்மரேத் – தனது ஆத்மாவைக் கரையேற்றுவதற்காக அன்றாடம் இவ்விதமே எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும்” என்று முன்பு கூறப்பட்ட பொழுதைக் கழிக்கும் விதமானது முற்றி வெளிப்பட்ட நிலையே “த்யாந யோகேந த்ருஷ்ட்வா - மனதால் நேரடியாகக் கண்டு” என்று கூறப்பட்டதாகக் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - (பகவதோ நித்யஸ்வாம்யம் ஆத்மநோ நித்ய தாஸ்யஞ்ச யதாவஸ்திதமநுஸந்தாய) இருவருடையவும் சாஸ்த்ர ஸித்தமான ஸ்வஸ்வாமி

ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்து. இனி, அந்த ஸாஷாத்தகார லாபமான பேற்றில் மனோரத ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது, (கதாஹமித்யாதியாலே). (கதா) “அந்நாள் எந்நாள்?” என்று பதறுகிறார். (அஹம்) அவ்யபிசாரியான உபாயம் கைபுகுந்து பேற்றில் பதற்றத்தை உடையனான நான். (பகவந்தம் நாராயணம்) ஆறியிருக்கவொண்ணாதபடியான குணங்களையும் ப்ராப்தியையுமுடையவனை. (மம நாதம்) எனக்கு வகுத்த சேஷியாயுள்ளவனை. (மம குல தைவதம்) ஸாமாந்யமாயிருக்கையன்றிக்கே, எங்களுக்குக் குல க்ரமாகதனான நாதனாயுள்ளவனை. (மம குல தநம்) எனக்குக் குல க்ரமமாக ஆபத்துக்கு ஜீவிக்கக் கைம்முதலாயுள்ளவனை. (மம போக்யம்) எனக்கு போக்யனானவனை. (மம மாதரம்) எனக்கு தாரகனுமாய், ப்ரிய ப்ரவர்த்தகனுமாயுள்ளவனை. (மம பிதரம்) எனக்கு உத்பாதகனுமாய், ஹித ப்ரவர்த்தகனுமாயுள்ளவனை. (மம ஸர்வம்) “மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:” என்றும், “த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ” என்றும், “சேலேய் கண்ணியரும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுத்தமான ஸமஸ்த வஸ்துக்களுமானவனை. (ஸாஷாத்தகரவாணி சஷுஷா) இப்போதை மாநஸ ஸாஷாத்தகாரமொழிய “ஸதா பச்யந்தி” என்கிறபடியே “கண்டு கொண்டென் கண்ணிணைகளென்று கொலோ களிக்கும் நாள்” என்கிறார். (கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வயம் சிரஸா தாரயிஷ்யாமி) “மதீய மூர்த்தநமலங்கரிஷ்யதி” என்றும், “தளிர் புரையும் திருவடியென் தலை மேலவே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே வகுத்த சேஷியானவனுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடித்தாமரைகளை நான் சிரஸா வஹிப்பதென்றோ? என்கிறார். (கதாஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யாசயா நிரஸ்த ஸமஸ்தேதர போகாச: அபகத ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவ: தத் பாதாம்புஜ த்வயம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி) ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் கைங்கர்ய ருசியாலே போக்கடிக்கப்பட்ட புறம்புள்ள விஷயங்களி லுண்டான போக ச்ரத்தையை உடையனாய், தன்னடையே பாறிப்போன ராக த்வேஷாதிகளாகிற ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவத்தை உடையேனாய்க் கொண்டு, நான் என்றைக்கோ அந்தப் பாதாம்புஜ த்வயத்தைக் கிட்டுவேன்? என்கிறார். (கதா மாம் பகவாந் ஸ்வகீயயா அதிசீதளயா த்ருசாவலோக்ய ஸ்நிக்த கம்பீர மதுரயா கிரா பரிசர்யாயாமாஜ்ஞாபயிஷ்யதி) புருஷோத்தமனானவன் தன்னுடைய அறக் குளிர்ந்த திருக்கண்களாலே கடாஷித்து முழங்கி, இனிதான பேச்சாலே “முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய்” என்கிறபடியே கைங்கர்யத்தில் என்னை ஏவப்புகுகிறது எப்போதோ?

(இதி பகவத் பரிசர்யாயாமாசாம் வர்த்தயித்வா) என்று இப்புடைகளிலே பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஆசையை வளர்த்தி.

விளக்கம் - (பகவத: நித்ய ஸ்வாம்யம் ஆத்மநோ நித்ய தாஸ்யம் ச யதாவஸ்திதம் அநுஸந்தாய) – ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா ஆகிய இருவருக்கும் சாஸ்த்ரம் மூலம் அறியப்படுவதான “என்னுடைய ஸ்வாமி” என்னும் ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்து. அடுத்து, இத்தகைய ஸம்பந்தத்தை நேரடியாக அறிந்த லாபமாக உள்ள கைங்கர்யம் என்னும் பெற்றில் உண்டாகின்ற மனோவேகத்தின் விதத்தை “கதா அஹம்” என்று தொடங்கி கூறுகிறார். (கதா) - “அவ்விதம் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடும் நாள் எந்த நாளோ?” என்று பதறுகிறார். (அஹம்) - விலகாத உபாயமாகிய ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் புகுந்து, பேறாகிய கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடவேண்டும் என்னும் பதற்றத்தை உடையவனாகிய நான். (பகவந்தம் நாராயணம்) - கைங்கர்யம் கிட்டும் நாள் வரை பொறுத்திருக்க இயலாதபடியான குணங்களையும் “அடையப்பட வேண்டியவன்” என்னும் தன்மையையும் கொண்டவனை. (மம நாதம்) - எனக்கு இயல்பாகவே எஜமானனாக உள்ளவனை. (மம குல தைவதம்) - பொதுவான எஜமானனாக மட்டும் அல்லாமல், எங்கள் குலத்தின் பரம்பரையில் நாதனாக உள்ளவனை. (மம குல தநம்) - எனது குலத்தின் பரம்பரைக்கு ஆபத்து நேரிட்டால் உதவுகின்ற கைம்முதலாக உள்ளவனை. (மம போக்யம்) - எனக்கு இனிமையாக உள்ளவனை. (மம மாதரம்) - என்னைத் தாங்குபவனாக, எனக்கு ப்ரியத்தை உண்டாக்குபவனாக உள்ளவனை. (மம பிதரம்) - என்னை உண்டாக்கியவனும், எனக்கான நன்மையை அளிப்பவனுமாக உள்ளவனை. (மம ஸர்வம்) - ஸுபால உபநிஷத் (16) - மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண: - தாய், தந்தை, சகோதரன், வீடு, அடைக்கலம், நண்பன், உயர்ந்த கதி என அனைத்தும் நாராயணன் - என்றும், சரணாகதி கத்யம் (7) - த்வம் ஏவ மாதா ச பிதா த்வம் ஏவ - நீயே தாய், நீயே தந்தை - என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-9) - சேலேய் கண்ணியரும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப இங்கு கூறப்படாத அனைத்து வஸ்துக்களுமாக எனக்கு உள்ளவனை. (ஸாஷாத்தகரவாணி சஷுஷா) - இப்போது நான் மனதால் நேரடியாகக் காண்கிறேன்; இது மட்டும் அல்லாமல், ருக் அஷ்டகம் - ஸதா பச்யந்தி - நித்யஸூரிகள் அவனை எப்போதும் பார்த்தபடி உள்ளனர் - என்பதற்கு ஏற்ப, பெருமாள் திருமொழி (1-1) - கண்டு கொண்டு என் கண் இணைகள் என்று கொலோ களிக்கும் நாள் - என்பதாகக் கூறுகிறார். (கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வயம் சிரஸா தாரயிஷ்யாமி) -

ஸ்தோத்ரரத்னம் (31) - மதீய மூர்த்தநம் அலங்கரிஷ்யதி - எப்போது எனது தலையை அலங்கரிக்கப் போகிறது - என்றும், திருந்நெடுந்தாண்டகம் (1) - தளிர் புரையும் திருவடி என் தலை மேலவே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இயற்கையாகவே எஜமானனாக உள்ள அவனுடைய எல்லையற்ற இனிமையான திருவடித்தாமரைகளை நான் என்னுடைய தலையில் தாங்குவது எந்த நாளிலோ? என்கிறார். (கதா அஹம் பகவத் பாதாம்புஜ த்வய பரிசர்யாசயா நிரஸ்த ஸமஸ்த இதர போகாச: அபகத ஸமஸ்த ஸாம்ஸாரிக ஸ்வபாவ: தத் பாதாம்புஜ த்வயம் ப்ரவேச்யயாமி) - ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் உண்டான கைங்கர்ய ருசியின் விளைவாக, மற்ற விஷயங்களில் உள்ள இன்பத்தில் ஈடுபடுதல் என்பது எனக்கு போக்கடிக்கப்பட்டு; இதனால், அனைத்து ஸம்ஸாரிகளுக்கும் இயல்பாகவே உள்ள ஆசை மற்றும் கோபம் ஆகியவை தானாகவே அழிந்து; நான் அவனுடைய தாமரை போன்ற இரண்டு திருவடிகளை எப்போது அடைவேன்? (கதா மாம் பகவாந் ஸ்வகீயயா அதிசீதளயா த்ருசா அவலோக்ய ஸ்நிக்த கம்பீர மதுரயா கிரா பரிசர்யாயாம் ஆஜ்ஞாபயிஷ்யதி) - அந்தப் புருஷோத்தமன், தன்னுடைய மிகவும் குளிர்ந்த திருக்கண்களால் என்னைக் கடைசலித்து, தனது கம்பீரமான இனிய குரலால், திருவாய்மொழி (8-5-7) - முகப்பே கூவிப் பணிகொள்ளாய் - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னுடைய கைங்கர்யத்தில் என்னை ஏவிக் கொள்வது எந்த நாளிலோ? (இதி பகவத் பரிசர்யாயாம் ஆசாம் வர்த்தயித்வா) - என்று இப்படியாக பகவத் கைங்கர்யத்தில் ஆசையை வளரும்படிச் செய்து.

வ்யாக்யானம் - (தயைவாசயா தத் ப்ரஸாதோபப்நும்ஹிதயா பகவந்தமுபேத்ய) பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே மேன்மேலெனக் கரை புரண்டு பெருகி வருகிற அந்த ஆசையோடே கூட ஸர்வேச்வரனைக் கிட்டி. (தூராதேவ பகவந்தம் சேஷ போகே ஸ்ரீயா ஸஹாஸீநமித்யாதி) (தூராதேவ ப்ரணம்ய) என்று மேலே அந்வயம். திருவநந்தாழ்வான் மடியிலே பெரியபிராட்டியாரோடே கூட இருப்பானாய், பெரியதிருவடி நாயனார் தொடக்கமான நித்யஸூரிகளால் ஸதா ஸேவ்யமானனாயிருக்கிற பகவானை. (ஸமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:) என்று தூரத்திலே தண்டனிட்டு, விழுவதெழுவதாய், பின்னையும் ஆதராதிசயத்தாலே பலகால் தண்டனிட்டு. (அத்யந்த ஸாத்வஸேத்யாதி) மிகவுமுண்டான உள்ளச்சத்தாலே புடைவையொதுக்குவது, வாயைப் புதைப்பதாய்க் கொண்டு தலைசாய்த்து, பகவானுடைய பாரிஷதத் திருவோலக்கத்திலவர்கள், கணநாயகர் படைத்தலைவர் திருவாசல்காப்பார் இவர்களாலே ஸ்நேஹத்தைப் பொதிந்து கொண்டிருக்கிற க்ருபையாலே பார்க்கப்பட்டு. (ஸம்யகபி வந்திதைஸ் தைரேவாநுமதோ

பூத்வா பகவந்தமுபேத்ய ஸ்ரீமதா மூலமந்த்ரேண “பகவந் மாமைகாந்திகாத்யந்திக பரிசர்யாகரணாய பரிக்குஹ்ணீஷ்வ” இதி யாசமாந: ப்ரணம்யாத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத்) புத்தி பூர்வகமாக தண்டனிடப்பட்டிருக்கிற அவர்களாலே அனுமதனாய்க்கொண்டு ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் அருகே சென்று, பெரிய திருமந்த்ரத்தாலே, “அடியேனை அநந்யபரனாக்கி நிரவதிகமான கைங்கர்யத்தின் பொருட்டுக் கைக்கொண்டருளவேணும்” என்று ப்ரார்த்தியா நிற்கிற தன்னை எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கக் கடவன்.

விளக்கம் - (தயைவ ஆசயா தத் ப்ரஸாத உபப்ரும்ஹிதயா பகவந்தம் உபேத்ய) - பகவானுடைய க்ருபையால் மேன்மேலும் கரை புரண்டு பெருகி வருகிற அந்தக் கைங்கர்ய ஆசையுடன் ஸர்வேச்வரனை அடைந்து. (தூராத் ஏவ பகவந்தம் சேஷ போகே ஸ்ரீயா ஸஹாஸீநம் இத்யாதி) - “தூராத் ஏவ” என்பதை, இறுதியில் உள்ள “ப்ரணம்ய” என்பதுடன் சேர்த்துக் கொண்டு, “தூரத்திலிருந்தே வணங்கியபடி” என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஆதிசேஷனுடைய மடியிலே பெரியபிராட்டியாருடன் உள்ளவனும், பெரியதிருவடியான கருடாழ்வார் தொடக்கமான அனைத்து நித்யஸூரிகளாலும் எப்போதும் வணங்கப்பட்டபடி உள்ளவனும் ஆகிய பகவானை. (ஸமஸ்த பரிவாராய ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:) - “அனைத்து பரிவாரங்களுடன் கூடியுள்ள ஸ்ரீமந் நாராயணனுக்கு நமஸ்காரம்” என்று தூரத்தில் விழுந்து வணங்கி, விழுவதும் எழுவதுமாக, அதன் பின்னரும் மிகுந்த ஆர்வத்தால் பலமுறை விழுந்து வணங்கி. (அத்யந்த ஸாத்வஸ் இத்யாதி) - மனதில் ஏற்படும் மிகுந்த அச்சத்தால் அணிந்துள்ள ஆடைகளை ஒதுக்குவது, வாயைப் பொத்திக் கொள்வது, தலையை முன்பாகச் சாய்ப்பது ஆகியவற்றைச் செய்து; பகவானுடைய சபையில் உள்ளவர்கள், கணநாயகர்களாகிற படைத்தலைவர்கள், திருவாசல் காப்பவர்கள் ஆகியவர்களால் அன்புடன் கூடிய க்ருபையால் பார்க்கப்பட்டு. (ஸம்யக் அபி வந்திதைஸ் தைரேவ அநுமதோ பூத்வா பகவந்தம் உபேத்ய ஸ்ரீமதா மூலமந்த்ரேண “பகவந்! மாம் ஐகாந்திக ஆத்யந்திக பரிசர்யாகரணாய பரிக்குஹ்ணீஷ்வ” இதி யாசமாந: ப்ரணம்ய ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத்) - மனப் பூர்வகமாக வணங்கப்பட்ட அவர்களால் அனுமதிக்கப்பட்டவனாக, ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் அருகில் சென்று, பெரிய திருமந்த்ரம் என்னும் திருவஷ்டாசுஷ்ரத்தால், “பகவானே! அடியேனை, வேறு எதிலும் ஈடுபடாதபடி செய்து, எல்லையற்ற உனது கைங்கர்யத்தின் பொருட்டு

ஏற்றுக் கொண்டருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பம் செய்து, தன்னை பகவானிடம் சமர்ப்பணம் செய்யவேண்டும்.

சூர்ணை – 4

தத: பகவதா ஸ்வயம் ஏவ ஆத்ம ஸஞ்ஜீவநேந [அமர்யாத சீலவதா அதிப்ரேமாந்விதேந] அவலோகநேந அவலோக்ய, ஸர்வதேச ஸர்வகால ஸர்வ அவஸ்த உசித அத்யந்த சேஷபாவாய ஸ்வீக்ருத: அநுஜ்ஞாதச்ச அத்யந்த ஸாத்வஸ விநயாவநத:, கிங்குர்வாண: க்ருதாஞ்ஜலிபுட: பகவந்தம் உபாஸீத

சூர்ணை – 4 – அவதாரிகை – இனிமேல், இப்படி ப்ரார்த்தநாநுகுணமாக அங்கீக்ருதனாய், கைங்கர்யம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பான் என்கிறது (ததோ பகவதேத்யாதியாலே).

விளக்கம் – அடுத்து, இவ்விதம் செய்யப்பட்ட ப்ரார்த்தனைக்கு ஏற்றபடியாக, பகவானால் அங்கீகரிக்கப்பட்டவனாக, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருப்பான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தத:) ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணின அநந்தரம். (பகவதா) புருஷோத்தமனாலே. (ஸ்வயமேவ) இனி இவன் அபேசஷித்தபடி தானே. (ஆத்ம ஸஞ்ஜீவநேந அவலோகநேந) ஆத்மஸமுஜ்ஜீவந ஹேதுவான பார்வையாலே. (அவலோக்ய) கடாசஷித்து. (ஸர்வதோ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தோசிதாத்யந்த சேஷபாவாய) எல்லா தேசத்திலும், எல்லாக் காலத்திலும், எல்லா அவஸ்தைகளிலும் உசிதமான முடிவில்லாத சேஷபாவத்தின் பொருட்டு. (ஸ்வீக்ருதோநுஜ்ஞாதச்ச) அங்கீகரிக்கப்பட்டவனாயும், அநுமதி பண்ணப்பட்டவனாயுங் கொண்டு. ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்ஜலியைப் பண்ணிக் கொண்டு. (பகவந்தமுபாஸீத) “ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா” என்கிறபடியே ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய ஜ்ஞாந சக்த்யாதி கல்யாண குணங்களை அநுஸந்தித்து, “ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே” என்றும், “அடியரோடிருந்தமை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸேவித்திருப்பா னென்கிறார்.

விளக்கம் - (தத:) - ஆத்ம சமர்ப்பணம் செய்த பின்னர். (பகவதா) - புருஷோத்தமனால். (ஸ்வயம் ஏவ) - இனி இவன் விரும்பி விண்ணப்பம் செய்தபடியே. (ஆத்ம ஸஞ்ஜீவநேந அவலோகநேந) - ஆத்மாவைக் கரையேற்றக் காரணமாக உள்ள பார்வையால். (அவலோக்ய) - கடாஷித்து. (ஸ்ர்வதோ ஸர்வகால ஸர்வ அவஸ்த உசித அத்யந்த சேஷபாவாய) - அனைத்து இடங்களிலும், அனைத்து காலங்களிலும், அனைத்து நிலைகளிலும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியான முடிவற்ற அடிமைத்தொழிலின் பொருட்டு. (ஸ்வீக்ருத: அநுஜ்ஞாதச்ச) - ஏற்கப்பட்டவனாகவும், அனுமதி அளிக்கப்பட்டவனாகவும் இருந்து. ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடியான அஞ்ஜலியைச் செய்தபடி. (பகவந்தம் உபாஸீத) - தை. ஆ. (1-2) - ஸோச்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபச்சிதா - ப்ரஹ்மத்துடன் சேர்ந்து அனைத்து விருப்பங்களையும் முக்தன் அனுபவிக்கிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய ஞானம் மற்றும் சக்தி போன்ற அனைத்து கல்யாண குணங்களையும் எண்ணியபடி, தைத். ப்ருகு. (10-6) - ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே - முக்தாத்மா ஸாம கானம் பாடியபடியே - என்றும், திருவாய்மொழி (10-9-11) - அடியரோடு இருந்தமை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப வணங்கியபடி இருப்பான் என்கிறார்.

சூர்ணை - 5

ததச்ச அநுபூயமாந பாவவிசேஷ: நிரதிசய ப்ரீத்யா அந்யத் கிஞ்சித் கர்த்தும் த்ரஷ்டும் ஸ்மர்த்தும் அசக்த: புநரபி சேஷபாவமேவ யாசமாந: பகவந்தமேவ அவிச்சிந்ந ஸ்ரோதோ ரூபேண அவலோகநேந அவலோகயந் ஆஸீத

சூர்ணை - 5 - அவதாரிகை - அநுபவ ஜநித ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே வேறொன்றுக்கு ஆளாகாதபடி ஸ்தா தர்சநம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பான் என்கிறது (ததச்ச) இத்யாதியாலே.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனுடைய அனுபவத்தால் உண்டான ப்ரீதியின் மிகுதியால், மற்ற எதிலும் ஈடுபடாமல், அவனை எப்போதும் பார்த்தபடி இருப்பான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ததச்ச) பின்னையும். (அநுபூயமாந பாவ விசேஷ:) அநுபவிக்கப்படா நிற்கிற ஸர்வேச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வாதி ஸ்வபாவ விசேஷத்தை உடையனாய்க்

கொண்டு. “தத் பாவ பாவமாபந்ந:” என்கிறபடியே பகவத் ஸ்வபாவமான அபஹதபாப்மத்வாதி குணாஷ்டகத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்குமவனாய் என்றுமாம். (நிரதிசய ப்ரீத்யா) தன்னோபாதி புறம்பில் மிகுதியில்லை என்னும்படியான ப்ரீதியாலே. (அந்யத் கிஞ்சித் கர்த்தும் த்ரஷ்டும் ஸ்மர்த்துமசக்த:) “ப்ரஹர்ஷேணாவருத்தா ஸா வ்யாஜஹார ந கிஞ்சந” என்று பிராட்டி ப்ரீதி ப்ரகர்ஷம் மிடறு பிடிக்கப் பேசாதிருந்தாற்போலே, ஆநந்தராதிசயத்தாலே வேறொன்றைப் பண்ணுதல் நினைத்தல் பார்த்தல் செய்யமாட்டாதானாய் என்னுதல்; “நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்” என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக வ்யாபாரங்களைத் தவிர்த்து என்னவுமாம். (புநரபி சேஷபாமேவ யாசமாந:) சேஷபாவம் பெற்றிருக்கச் செய்தேயும் அதின் இனிமையாலே இது நிலைநிற்கப் போகிறதோ என்கிற அதிசங்கையாலே பின்னையும் இப்படிப்பட்ட சேஷபாவம் குலையாதே நிற்கவேணுமென்று வேண்டிக்கொண்டு. (பகவந்தமேவ) ஸ்ரீவைகுண்டநாதனையே. (அவிச்சிந்ந ஸ்ரோதோ ரூபேணாவலோகநேந) இடைவிடாமலிருக்கும் தாராரூபமான பார்வையாலே. (அவலோகயந்நாஸீத) பார்த்துக் கொண்டிருக்கக் கடவன். (அந்யத் கிஞ்சித் கர்த்துமித்யாதி) “நாசந்நி ந பிபந்தி ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி” என்கிறபடியே புறம்புள்ள அந்நபாநாதிகளைப் பேணாதே ஸதா தர்சநம் பண்ணியிருப்பானென்றாகவுமாம்.

விளக்கம் - (ததச்ச) – அதன் பின்னர். (அநுபூயமாந பாவ விசேஷ:) – ஸர்வேச்வரனுடைய காப்பாற்றும் தன்மை முதலான இயல்புகளுடைய சிறப்பை அனுபவிப்பவனாய் இருந்தபடி. அல்லது, ஸ்ரீவிபு. (6-7-95) - தத் பாவ பாவம் ஆபந்ந: - ஸர்வேச்வரவனுடைய தன்மைகளைப் போன்ற தன்மைகளைப் பெற்ற முக்தாத்மா – என்பதற்கு ஏற்ப பகவானுடைய இயல்பான குணங்களாகிய பாபங்கள் அற்ற தன்மை முதலான எட்டு குணங்களை அனுபவிப்பவனாய் இருந்தபடி, என்றும் கூறலாம். (நிரதிசய ப்ரீத்யா) – தனக்கு ஒப்பானவர்களும் மேலானவர்களும் இல்லை என்னும் ப்ரீதியால். (அந்யத் கிஞ்சித் கர்த்தும் த்ரஷ்டும் ஸ்மர்த்தும் அசக்த:) – யுத்தகாண்டம் (116-14) - ப்ரஹர்ஷேணாவருத்தா ஸா வ்யாஜஹார ந கிஞ்சந – அனுமனால் கூறப்பட்ட சொற்களைக் கேட்ட சீதை மிகுந்த ஆனந்தம் காரணமாக ஏதும் பேசாமல் இருந்தாள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சீதையானவள், ஆனந்தத்தின் மிகுதியானது குரல்வளையைப் பிடித்ததால் ஏதும் உரைக்காமல் இருந்தது போன்று, இவனும் ஆனந்தத்தின் மிகுதி காரணமாக வேறு எதனையும் செய்தல், எண்ணுதல் மற்றும் பார்த்தல் ஆகியவற்றைச் செய்யாமல். அல்லது, சாந். (8-12-3) - நோபஜநம் ஸ்மரந் இதம் சரீரம் – முக்தாத்மா தனது

சரீரத்தை நினைவில் கொள்வதில்லை – என்கிறபடியே, ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளவர்கள் செய்யும் செயல்களை தவிர்ந்து, என்றும் கூறலாம். (புநரபி சேஷபாமேவ யாசமாந:) – தனக்கு ஏற்ற அடிமைத்தன்மையை பெற்றுள்ளபோதிலும், அதன் இனிமை காரணமாக, அது நிலைக்கவேண்டும் என்னும் ஐயத்தால், இப்படிப்பட்ட அடிமைத்தனமான நிலையானது அகலாமல் நீடித்து நிற்கவேண்டும் என்று ப்ரார்த்தித்து. (பகவந்தம் ஏவ) – ஸ்ரீவைகுண்டநாதனையே. (அவிச்சிந்ந ஸ்ரோதோ ரூபேண அவலோகநேந) – இடைவிடாத எண்ணெய் தாரை போன்ற பார்வையால். (அவலோகயந் ஆஸீத) – பார்த்தபடி இருத்தல் வேண்டும். (அந்யத் கிஞ்சித் கர்த்தும் இத்யாதி) – சாந். (3-10) – நாசநந்தி ந பிபந்தி ஏதத் ஏவ அம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி – முக்தர்கள் உண்பதும் இல்லை, குடிப்பதும் இல்லை, அமிர்தமான அவனைக் கண்டு இன்பம் அடைகிறார்கள் – என்பதற்கு ஏற்ப, உலகில் உள்ள அன்னம் மற்றும் பானம் ஆகியவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல், எப்போதும் ஸர்வேச்வரனை தரிசித்தபடி இருப்பான் என்றும் கூறலாம்.

சூர்ணை – 6

தத: பகவதா ஸ்வயம் ஏவ ஆத்ம ஸஞ்ஜீவநேந அவலோகநேந அவலோக்ய, ஸஸ்மிதமாஹூய, ஸமஸ்த க்லேசாபஹம் நிரதிசய ஸுகாவஹம் ஆத்மீயம் ஸ்ரீமத் பாதாரவிந்த யுகளம் சிரஸி க்ருதம் த்யாத்வா, அம்ருத ஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வாவயவ:

சூர்ணை – 6 – அவதாரிகை – அநந்தரம் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்திலே முடிசூடுமரசாய், ஸுகமே வர்த்திப்பானென்கிறது.

விளக்கம் – அடுத்து, கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள ஸ்ரீவைகுண்ட ஸாம்ராஜ்யத்தில், முடிசூடும் அரசனாக, சுகமாக வாழ்ந்திருப்பான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ததோ பகவதேத்யாதி) “அவனெவ்விடத்தான் யானார்” என்று ஸ்வரூபத்தை நினைத்து அகல நிற்க, அழகிய கடாசுஷத்தாலே குளிரப் பார்த்து, ‘ஈச்வரோஹம்’ என்றிருந்தவன் ‘தாஸோஹம்’ என்று ஒதுங்குவதே!” என்று ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே முறுவல் செய்து, “ஆசயா யதிவா ராம: புந: சப்தாபயேதிதி” என்று

ஸுமந்தரன் ஆசைப்பட்டாற்போலே, அழகிய திருமிடற்றோசையாலே அருளப்பட்டு. (ஸமஸ்த க்லேசாபஹம்) ஸாம்ஸாரிகமான ஸமஸ்த க்லேசங்களையும் போக்கக் கடவதாய். (நிரதிசய ஸுகாவஹம்) நிரதிசயமான ஸுகத்தைப் பண்ணக் கடவதாய். (ஆத்மீயம்) தன்னுடையதாய். (ஸ்ரீமத்) நிரதிசய போக்யமான. (பாதாரவிந்த யுகளம்) திருவடித்தாமரைகளை. (சிரஸி க்ருதம் த்யாத்வா) தன் தலையிலே வைத்தானாக த்யாநம் பண்ணி. (அம்ருத ஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வாவயவஸ் ஸுகமாஸீத) ஆநந்தமாகிற அம்ருத ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே முழுகின ஸர்வாவயவங்களை உடையனாய்க் கொண்டு ஸுகமே வர்த்திப்பான். ஒன்றாகச் சொல்லிற்றாய்த்து, ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ரபத்தியையே உபாயமாகக் கொண்டு ப்ராக்ருத மண்டலத்தை விட்டு அப்ராக்ருதமான தேசத்திலே சென்று, ஸூரி பரிஷத் ஸேவ்யனான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனைக் கிட்டிக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தநா பூர்வகமாகக் கைங்கர்யத்தைப் பெற்று, யாவதாத்மபாவி ஆநந்த நிர்ப்பரனா யிருக்குமென்கிறது.

விளக்கம் - (ததோ பகவத இத்யாதி) – திருவாய்மொழி (5-1-7) – அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர் - என்று தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை எண்ணி, அவனை விட்டு அகல முயலும்போது, ஸர்வேச்வரன் தனது அழகிய கடாசுஷத்தால் குளிர நோக்கி, 'ஈச்வரோஹம் – நானே ஈச்வரன்' என்று இருந்தவன், 'தாஸ: அஹம் - என்று நம்முடைய நிழலில் ஒதுங்குகிறானே!' என்று எண்ணி, மிகுதியான மகிழ்ச்சியால் புன்முறுவல் செய்து, ஆரண்யகாண்டம் (59-3) - ஆசயா யதிவா ராம: புந: சப்தாபயேதிதி – இராமன் மீண்டும் அழைப்பான் என்று எண்ணி அங்கு பல நாட்கள் இருந்தேன் - என்று ஸுமந்தரன் விரும்பியது போன்று, அழகிய மென்மையான குரலால் இவனை அழைத்து. (ஸமஸ்த க்லேசாபஹம்) – ஸம்ஸாரத்தில் இவன் இருந்ததால் ஏற்பட்ட அனைத்துவிதமான துன்பங்களும் போக்கக்கூடியதாகவும். (நிரதிசய ஸுகாவஹம்) – எல்லையற்ற இன்பத்தை அளிக்கக் கடவதாகவும். (ஆத்மீயம்) – ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய. (ஸ்ரீமத்) – எல்லையற்ற இனிமையான. (பாதாரவிந்த யுகளம்) - திருவடித்தாமரைகளை. (சிரஸி க்ருதம் த்யாத்வா) - தன்னுடைய தலையில் வைத்ததாக த்யானம் செய்து. (அம்ருத ஸாகராந்தர் நிமக்ந ஸர்வ அவயவஸ் ஸுகம் ஆஸீத) – ஆனந்தம் என்னும் அமிர்த ஸமுத்ரத்தில் முழுகிய அனைத்து சரீர உறுப்புகளையும் கொண்டவனாக சுகமாக வாழ்வான். ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் முழுமையான கருத்தானது, "தனது ஆத்ம ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்ப உள்ளதான ப்ரபத்தியையே உபாயமாகக் கொண்டு, இந்த உலகை விட்டு, பரமபதம் சென்று, நித்யஸூரிகளுடைய கூட்டத்தால் வணங்கப்படும்

ஸ்ரீவைகுண்டநாதனை அடைந்து, “கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும்” என்னும் ப்ரார்த்தனை மூலமாகக் கிட்டிய கைங்கர்யத்தை அடைந்து, ஆத்மா உள்ளவரை ஆனந்தம் நிறைந்து, எந்தவிதமான பாரமும் இன்றி இருப்பான்”, என்பதாகும்.

ஸ்ரீவைகுண்டகத்யம் ஸம்பூர்ணம்

திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களை தஞ்சம்
தஞ்சம் அடைந்த நம் இராமாநுசன் திருவடிகளே தஞ்சம்
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே தஞ்சம்